

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

Free Online Magazine

ฉบับที่ ๐๑๕
๐๓ พ.ค. ๕๐

ธรรมะสำหรับคนยุคใหม่ ที่อยู่ใกล้แค่เอื้อม

<http://dungtrin.com/dharmaathand/>

เตรียมเสปียงไว้เลี้ยงตัว

จริงอย่างเขาว่าหรือไม่ ที่พุทธศาสนา กำลังจะสูญสิ้นไปจากประเทศไทย ด้วยการรุมเร้าของปัญหาต่างๆ

หน้า ๒๖

ไดอารี่หมอดู

เคล็ดวิธีปฏิบัติตนเพื่อเป็น คนชนะกรรม ทำตนให้เหนือดวงได้ จากประสบการณ์การเป็นหมอดู

หน้า ๓๕

เที่ยววัด

พบกับบรรยากาศอิมใจ อิมบุญ ณ รัฐแคลิฟอร์เนีย ใน ชุ่มฉ่ำใจ ในวันฝนพรา ที่วัดพุทธานุสรณ์

หน้า ๖๙

ธรรมะจากพระผู้รู้ ๑๑

- ▶ เคยฝึกอานาปานสติมาก่อน จะต่อวิปัสสนาอย่างไร
- ▶ การปฏิบัติให้ได้ผลใช้เวลาไม่นาน แล้วเหตุใดการรู้กายรู้ใจจึงทำให้พ้นทุกข์ได้
- ▶ จะเห็นตามความเป็นจริงว่ากายใจเป็นทุกข์ได้อย่างไร

เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว ๒๐

ได้อาริหมอดู ๓๕

กวีธรรม ๔๐

- ▶ ได้ร่มฉัตร ▶ ปิดทองหลังพระ ▶ แต่...ชายคนนี้

คำคมชวนคิด ๔๓

สัพเพหระธรรม ๔๘

- ▶ บ้าน ⇔ กรุง ⇔ คนไม่มีอะไร
- ▶ หอมหวาน จืดจาง และจบลง

ธรรมะจากคนสู้กิเลส ๕๓

- ▶ จดหมายจากภูผาเหล็ก ฉบับที่ ๗

ของฝากจากหมอ ๕๖

- ▶ ได้อาริของพี่ระเบียบ

แง่คิดจากหนัง ๖๐

- ▶ Death note - มันก็แค่ "อาวุธ"

เที่ยววัด ๖๗

- ▶ ชุ่มผ้าใจ ในวันฝนพรำ ที่วัดพุทธานุสรณ์

เรื่องสั้นอิงธรรมะ ๗๕

- ▶ ยังคงอยู่

ธรรมะปฏิบัติ ๘๔

- ▶ แน่หรือนักกาวาน

ธรรมะกับไลฟ์สไตล์ ๘๗

- ▶ เกร็ดธรรมจากคุณใหม่แห่งบ้านอารีย์

ธรรมะใกล้ตัว

dharma at hand

ที่ปรึกษาและผู้จัดประกาย: ศรันย์ โมตรีเวช

หัวหน้าบรรณาธิการ

จากใจบ.ก.ใกล้ตัว: อติลา ฉัตรานนท์
ธรรมะจากพระผู้รู้: อนัญญา เรื่องมา
เตรียมเสียบังไว้เลี้ยงตัว: อนัญญา เรื่องมา
เขียนคนให้เป็นเทวดา: อนัญญา เรื่องมา
ได้อาริหมอดู: จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
กวีธรรม: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
คำคมชวนคิด: ศิราภรณ์ อภิรัฐ
สัพเพหระธรรม: ชนินทร์ อารีหนู
ธรรมะจากคนสู้กิเลส: พรราวพรรณราย
มัลลิกะมาลัย ทองเสียมนาค
ของฝากจากหมอ: พริ้ม ทังวงศ์
แง่คิดจากหนัง: เกสรา เต็มสินวานิช
นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ: สุปราณี วง
เที่ยววัด: เกสรา เต็มสินวานิช
ธรรมะปฏิบัติ: ชนินทร์ อารีหนู
ธรรมะกับไลฟ์สไตล์: ศदानันท์ จารุพูนผล

กองบรรณาธิการ: กนกเรขา กฤษฏารักษ์

กาญจนา สิทธิแพทย์ • กานต์พัทธ์ รัชพันธุ์
เกสรา เต็มสินวานิช • จรินทร์ธร ธนชัยหิรัญศิริ
ชนินทร์ อารีหนู • ณัฐชญา บุญมานันท์
ณัฐชรีา ปณิตานเด • ณัฐพร สกุลอุทัยศักดิ์
ณิตชนม อารามิบาล • ทิวดีต์ ยังสนันรัตน
ปรีชา ทิวพัฒนานนท์ • ปรียาภรณ์ เจริญบุตร
พรดารา ประจง • พรหมนตร สมรักษ์
พรราวพรรณราย มัลลิกะมาลัย ทองเสียมนาค
พริ้ม ทังวงศ์ • พิจิตรา ไตวิวิชญ์ •
พิทา จารุพูนผล • พีรยสดี อุบลวัตร
มยุรฉัตร พงษ์ผาดินันท์ • เมธี ตั้งตรงจิตร
เยาวลักษณ์ เกิดปราโมทย์ • วรางคณา บุตรดี
วิภา คำพุก • วิมล ถาวรวิภาส
วิมุตติยา นีวาดังบกข • ศदानันท์ จารุพูนผล
ศิราภรณ์ อภิรัฐ • ศศิธร ศิวะนันท์ทากรณ์
สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์ • สารินี สาณะเสน
สิทธินันท์ ชนะรัตน์ • สุปราณี วง
อนัญญา อธิษฐาน • อนัญญา เรื่องมา
อมรา ตั้งบริบูรณ์รัตน์ • อติลา ฉัตรานนท์
อัจจนา ผลานูวัตร

ฝ่ายรวบรวมบทความ: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
ฝ่ายสื่อสารงานนิตยสาร: อนุสรณ์ ตรีโสภา
ฝ่ายสื่อเว็บไซต์: ผู้ออกแบบ คุณชมจิรา
กฤษฎ์ อักษรวงศ์ • สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์
ฝ่ายสื่อ Word และ PDF: สิทธินันท์ ชนะรัตน์
กานต์ ศรีสุวรรณ • พีรยสดี อุบลวัตร
บุญยศศักดิ์ ฮีรวงศ์กิจ

ฝ่ายระบบ Send mail: สมเจตน์ ศฤงคารรัตน์

และทีมงานอาสาท่านอื่นๆ อีกจำนวนมาก

ท่านสามารถรับนิตยสารฉบับนี้ได้

ในรูปแบบ เสียงอ่าน • Word

สวัสดีวันพฤหัสบดี สุขสันต์ รับขวัญฉลองวีคเอนด์ค่ะ

อีกแล้วซิคะ... :)

เดี่ยวเข้าสู่สัปดาห์นี้ หลายคนก็จะได้หยุดยาวติดกันสามวันอีกแล้วนะคะ ช่วงเดือนเมษา พฤษภา นี้ วันหยุดเพียบเลยจริง ๆ ทำงาน ๆ ไป เดี่ยวก็หยุดอีกแล้ว แต่ก็แปลกดีนะคะ ไม่เห็นมีใครเคยบ่นว่าเป็่วันหยุดกันเลย... :)

อาจเพราะส่วนใหญ่เรามัวแต่ก้มหน้าก้มตาทำงาน เสมือนวิ่งแข่งกับเวลาตลอดสามร้อยกว่าวัน พออยู่ ๆ มีช่วงวันที่เขาสมมติให้ “หยุด” วิ่งได้ชั่วคราว ความรู้สึกที่ได้วางภาระ และเป็นอิสระชั่วคราว ก็เลยพลอยนำมาซึ่งความสุขและโล่งสบายดีแท้ ๆ ไปแล้ว ก็ไม่ต่างอะไรกับใจของเราเนืองนะคะ...

ไม่รู้มีใครเคยสังเกตบ้างหรือเปล่านะคะว่า

ใจของเราเองก็ วิ่ง วิ่ง และวิ่ง... ไม่เคยหยุดไม่เคยนิ่งอยู่ตลอดเวลาเหมือนกัน เจออะไรผ่านเข้ามาในขอบข่ายของการรับรู้ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย หรือความนึกคิด ก็ปล้นวิ่งออกไปอ้อมรับมาเป็นภาระให้ใจแทบจะทุกเสี้ยววินาที และโดยไม่รู้ตัวเสียด้วยกว่าจะนึกได้อีกที ก็เลยเต็มไปด้วยคำว่า เศร้า เหงา โกรธ ท้อแท้ อิจฉา อยาก ไม่อยาก ฯลฯ เต็มหัวอกสลับกันไปสลับกันมาอยู่อย่างนี้ตลอดทั้งวันและทั้งปี

เคยฟังหลวงพ่อบราโมทย์ท่านว่า

เราพากัน “วิ่งหาความสุข” และ “วิ่งหนีความทุกข์” กันทั้งชีวิต...

แต่เรากลับไม่เคยรู้กันจริง ๆ เลยนะคะว่าเรากำลังวิ่งหนีอะไรอยู่ และกำลังจะวิ่งไปไหน จะมีสักกี่คนในโลกนะคะ ที่คิดตั้งคำถามและใส่ใจหันมาหาคำตอบกันจริง ๆ จัง ๆ ว่า ก็แล้วสุขที่เราวิ่งหา และทุกข์ที่เราวิ่งหนีนั้น

มันอยู่ที่ไหน และต้นเหตุมันมาจากอะไรกันแน่?

พุทธศาสนาสอนเราว่า คนเราทุกข์เพราะหลง “ยึด” และที่เรายึด ก็เพราะเรา “ไม่รู้”

ไม่รู้ความจริงของธรรมชาติที่ว่า... ทุกสิ่งย่อมแปรปรวนไป
สิ่งใดสิ่งหนึ่งเกิดขึ้น สิ่งนั้นย่อมดับลงไปเป็นธรรมดา

จะไปบังคับบัญชาให้มันเป็นอย่างนี้ อย่างนั้น ย่อมเป็นไปไม่ได้เลย
แต่เราก็กัง “ยึด” อยากให้สุขนั้นคงอยู่ อยากให้ทุกข์นั้นหายไป
ดิ้นรนอยู่อย่างนี้ชั่ววนตาปีไม่มีเหน็ดเหนื่อย

...ก็ในเมื่ออะไร ๆ ก็เป็นไปอย่างที่ใจอยากไม่ได้ แปรปรวนไปตลอดเวลา
แล้วมันจะมีอะไรเล่า ที่ควรค่าให้นำยึดถือเป็นของของเราอย่างแท้จริง

เคยมีเพื่อนคนหนึ่งโทรมาบรรยายให้ฟังค่ะว่า แมวสุดที่รักที่เลี้ยงไว้หายไปจากบ้าน
ปลอบเท่าไรก็ไม่หายโศก อารามโหมตรรรมะเข้าสิง เลยเปรยกับเพื่อนไปว่า
“มันก็มาอยู่กับเราแค่ชั่วคราวเท่านั้นแหละ มันไม่ใช่ของของเราจริง ๆ หรือก...”
เพื่อนส่งเสียงสูงกลับมาว่า “ไม่ใช่ของชั้นได้ยังไงเล่า...”
ก็ชั้นซื้อของชั้นมากับมือ แล้วมันจะไม่ใช่ของของชั้นได้ยังไง (โฮ...)

อ่า... ก็จริงของคุณเพื่อนเธอนะคะ... (-_-)

แต่คำว่า “ของของเรา” ในความหมายของพุทธศาสนา
ไม่ได้หมายความว่าตามกฎหมายซื้อขายครอบครองและการเป็นเจ้าของอย่างนั้นหรือคะคะ :)

ในความหมายของพุทธ ซึ่งเป็นความจริงอันเดียวกันกับธรรมชาติของสรรพสิ่ง
ถ้าสิ่งใดเป็น “ของของเรา” จริง สิ่งนั้นก็ควรจะอยู่ในการบังคับควบคุมของเราได้
ยึดอยู่ไม่ให้มันแปรปรวนกลายสภาพไปได้ อยู่กับเรา เป็นของเราตลอดไปได้
เป็นไปอย่างที่เราอยากให้มันเป็นอยู่อย่างนั้นตลอดเวลาได้

ว่าแต่ว่า... มันมีอะไรในโลกนี้ที่เป็นอย่างนั้นบ้างไหมนะคะ... ?

แม้แต่ร่างกาย และลมหายใจของเราเอง...

แม้แต่ความสุข ความทุกข์ ที่เกิดขึ้นในแต่ละขณะหนึ่ง ๆ เอง...

แม้เราจะร้องให้คร่ำครวญน้ำตานองแทบจะกองเป็นมหาสมุทรปานใด
เราก็ไม่สามารถบังคับให้คนป่วยหาย คนตายฟื้น คนรักไม่จากลา ดินกาไม่ขึ้นหน้า

4 ธรรมะใกล้ตัว

เป็นสุขตลอดเวลา หรือแม้แต่โศกาทลอดไป ฯลฯ ได้

ทุกสิ่งเป็นไปตามธรรมชาติของการ เกิดขึ้น ตั้งอยู่ และดับไป โดยตัวของมันเอง โดยที่เราไม่มีสิทธิ์ไปเป็นผู้กำกับให้มันเป็นอย่างนั้นอย่างนี้ได้เลย

แต่ที่ทุกข์... ก็เพราะจิตมันไม่ยอมเห็นและยอมรับความจริงข้อนี้อย่างแท้จริงนี่ล่ะค่ะ

หลายครั้ง พระพุทธเจ้าท่านจึงมักมีพุทธวิธีในการสอน ด้วยการตรัสถามผู้ที่ท่านไปโปรด ด้วยรูปแบบคำถามที่กระตุ้นให้ผู้ฟังน้อมคิดพิจารณาโดยแยกกาย

เพื่อให้เห็นความจริงของลักษณะทั้งสามนี้ และละวางความเห็นผิดลงได้ตามลำดับ

ถ้าใครลองเปิดพระไตรปิฎกอ่านดู จะพบคำถามลักษณะนี้อยู่ไม่น้อยทีเดียวค่ะ พระพุทธองค์มักตรัสถามในทำนองที่ว่า...

“[สิ่งใดสิ่งหนึ่ง เช่น กายนี้ ฯลฯ] เทียงหรือไม” (ไม่เทียง พระเจ้าข้า...)

“สิ่งใดไม่เทียง สิ่งนั้นเป็นสุขหรือเป็นทุกข์” (เป็นทุกข์ พระเจ้าข้า...)

“สิ่งใดไม่เทียง เป็นทุกข์ ควรหรือที่จะไปยึดมั่นถือมั่นว่า นั่นเป็นเรา นั่นของเรา?” (ไม่ควร พระเจ้าข้า...!)

เพราะทุกสิ่ง เมื่อเกิดขึ้นด้วยเหตุปัจจัยแล้ว ย่อมต้องแปรปรวน และดับลงไปทั้งสิ้น

ถ้าเราเอาใจไปผูกไว้กับสิ่งที่มีการแปรปรวนเป็นธรรมชาติ

ด้วยหวังว่ามันจะอยู่อย่างนั้น เป็นอย่างนั้น ตลอดไป

ใจก็ย่อมดิ้นรน เป็นทุกข์ เพราะการแปรปรวนไปของสิ่งเหล่านั้น

พระพุทธองค์จึงทรงสรุปลงตรงคำสอนที่ว่า...

“สิ่งทั้งหลายทั้งปวง ไม่ควร ยึดมั่น ถือมั่น”

ฟังวันนี้ตอนนี้ ก็อาจรู้สึกงั้น ๆ นะคะ อาจพยักหน้าหงึก ๆ แต่กิเลสยังท่วมตัวเหมือนเดิม

...ไม่แปลกอะไรหรอกค่ะ :) เราก็คงต้องเรียนอนุบาล ก่อนจะเข้าใจอะไรระดับดอกเตอร์เสมอ :)

เพียงแต่ต่างกันตรงที่ การเรียนแบบพุทธศาสนา จับหลักได้แล้วก็ทิ้งตำราได้เลย

เพราะบรมครูของเรา ท่านไม่เน้นให้เราอ่านหนังสือและท่องจำ

แต่ท่านเน้นให้ อ่านใจตนเอง

แล้วให้อ่านอะไร... ก็อ่านอะไร ๆ ที่เกิดขึ้นที่กายที่ใจของเราเองนี่ล่ะค่ะ อย่างใจนี้...
พอดตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจของเรา ไปกระทบกับสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้วเกิดปฏิกิริยาทางใจขึ้น
เช่น แวะแผงหนังสือ เห็นอ้อมใส่หูฟังปกหนังสือสตาร์ ก็อชชิบ
ชำเลืองมองใจ รู้สึกอย่างไรไหมคะ :)

กลางคืนจะหลับจะนอน หมาข้างบ้านเห่าหอนไม่หยุด ใจมีอาการอย่างไรหรือเปล่า...
ได้ยินเสียงเพลงแห่งความหลังกับคนรักเก่าแว่วเข้าหู รู้ทันไหมว่าใจเขาเป็นอย่างไรแล้ว
รู้เหมือนความรู้สึกเหล่านั้น เป็นสิ่งที่ถูกรู้ ถูกดู อยู่ต่างหากอย่างนั้นเท่านั้นเองค่ะ

เพื่อไหมคะว่า ถ้าเจริญสติ ระลึกรู้ ตามดูสภาวะที่เกิดขึ้น ๆ ทั้งวันไปเรื่อย ๆ แบบนี้
โดย ไม่ใช่คิด ๆ เอา และ ไม่ใช่บังคับ ให้ใจมันต้องเจียมเจียมดูเป็นคนดีศรีธรรมะ
แล้วก็ ไม่ใช่จ้องไว้ก่อน ว่าเดี๋ยวมันจะแสดงอาการอะไรให้ดู ฯลฯ

ปล่อยมันกระโดดโลดเต้นไปตามธรรมชาติ แล้วค่อยไต่ปะเวลามันโผล่ขึ้นมาเอาค่ะ

เราจะเห็นความจริงเดียวกันนั่นเองว่า

แม้ความรู้สึกและอารมณ์ทุกอย่างนั้น ก็ไม่คงที่ มีความแปรปรวนไปเป็นธรรมดา

อย่างคำว่า เศร้า คำเดียว ถ้าเราคอยรู้ทันความรู้สึกระหว่างเศร้าได้บ่อย ๆ

เราก็จะเห็นว่า ระดับของความเศร้าเอง ก็ไม่ได้เท่ากันตลอดเวลา

อยู่ ๆ มันก็อ่อนแรงลงไปได้ อยู่ ๆ มันก็ดับลงไปเองได้ อยู่ ๆ มันก็แรงขึ้นมาใหม่ได้...

และเมื่อเห็นความเป็นอย่างนี้กับอารมณ์อื่น ๆ ได้ ตามจริง บ่อยเข้า ๆ ๆ

สุดท้าย เราก็จะเห็นความจริงอย่างหนึ่งว่า

ทุกขมันเกิดขึ้นเพราะเหตุปัจจัยเป็นขณะ ๆ ไปเท่านั้น

และสุดท้าย มันก็มีแต่ความแปรปรวนไป ไม่มีอะไรคงสภาพ บังคับไม่ได้

ไม่มีอะไรเป็นตัวเป็นตน ไม่มีอะไรเป็นแก่นเป็นสารให้นายึดถือไว้เลยสักอย่างเดียว...

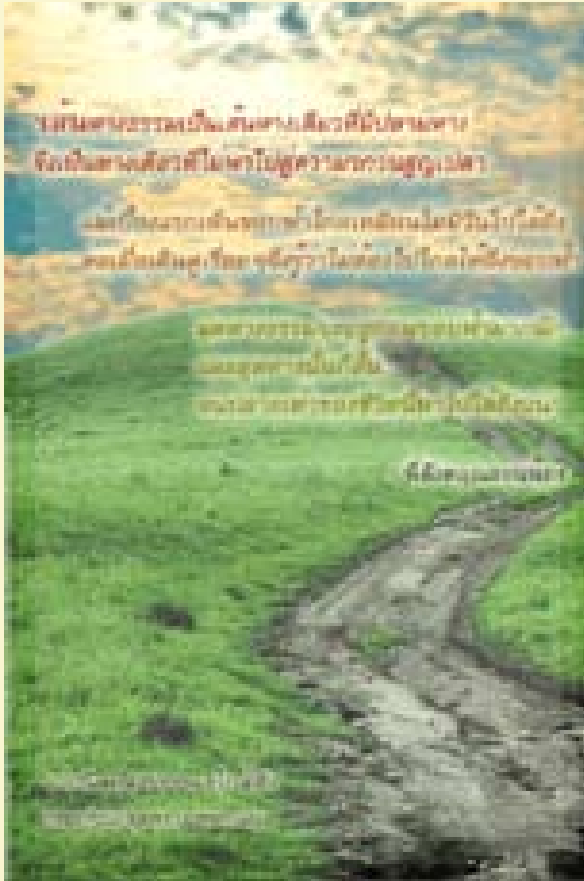
หุ... ฟังแล้วไกลตัวน่าดู :)

ไม่หอรอกค่ะ ทั้งหมดทั้งปวงนี้ ก็เรื่องใกล้ตัวใกล้ใจแค่นี้เอง

วันนี้ เพียงแต่นับหนึ่งด้วยการมีสติระลึกู้กายใจไปเรื่อย ๆ ด้วยความไม่คาดหวังอะไรทั้งนั้น

ถ้าตั้งเข็มทิศไว้ถูกทางและไม่หยุดเดินเสียแล้ว อยากรู้ก็ไปถึงปลายทางกันวันหนึ่งทุกคนค่ะ

ขอฝากวาทะที่อ่านแล้วชอบโดยส่วนตัวไว้อันหนึ่งนะคะ เป็นวาทะของพี่ดังตฤณ ซึ่งคุณอ้อม (~*aom*~) หรือคุณอาบทิพย์ อีรวงศ์กิจ ได้นำเอาภาพกราฟิก จากรูปแบบต่าง ๆ ของนิตยสารธรรมะใกล้ตัวที่คุณเจตน์ ศฤงคารรัตน์ ได้ดีไซน์ไว้ มาจับให้สอดคล้องและปรับแต่งให้เข้ากัน ออกมาดูครีเอทีฟทีเดียวล่ะค่ะ

ใครอยากได้ภาพสวย ๆ กับวาตะโดน ๆ ไปเป็นกำลังใจติดจอ

ก็แวะไปดาวนโหลดกันต่อได้เลยนะคะ คุณอ้อมจัดทำไว้ให้ฟรี ๆ :)

<http://dungtrin.com/forum/viewtopic.php?f=3&t=1182>

และยังมีเวอร์ชันแฟลชแบบภาพเคลื่อนไหวที่คุณ Beluga นำมาจัดทำต่อยอดให้อีกด้วย

แวะไปดูกันได้ที่ <http://www.contrib.andrew.cmu.edu/~arbtip/kumkomv5.swf> ค่ะ

สำหรับฉบับนี้ เราได้เรื่องสั้นน่าอ่านระดับผ่านเวทีประกวด จาก คุณปัญจนารถ ร้อยเรียงสำนวนและถ่ายทอดเรื่องราว สอดแทรกเรื่องของความเมตตาต่อสัตว์

ผ่านการดำเนินเรื่องที่เรียบง่ายเป็นธรรมชาติ แต่ชวนอ่านและชวนให้ฉกฉวย
พลิกไปอ่านกันได้กับเรื่อง **ยังคงอยู่** ในคอลัมน์ “นิยาย/เรื่องสั้น” ฉบับนี้ค่ะ

เคยเห็นคนติดเรื่อง “Death Note” กันงอมแงมเต็มบ้านเต็มเมือง
และจากเวอร์ชันการ์ตูนก็มาสู่เวอร์ชันจอเงิน

คุณชลนิล เหมือนได้เขียนฝากไว้ให้เราคิดว่า สมุดโน้ตแห่งความตาย
ที่ว่าเขียนชื่อใครลงไปแล้วคนนั้นจะต้องตายนั้น น่ากลัวที่สุดแล้วจริงหรือ?
มีอะไรที่น่ากลัวยิ่งกว่าหรือไม่... ติดตาม “แ่งคิดจากหนังสือ” ฉบับนี้ได้
จากเรื่อง **Death note - มันก็แค่ “อาวุธ”** ค่ะ

ทั้งคุณผู้อ่านที่อยู่เมืองไทย และท่านใดที่อยู่ไกลถึงอเมริกา
วันนี้มีคอนอาสาพาไปเที่ยววัดไกลถึงรัฐแคลิฟอร์เนียเลยนะค่ะ
คุณตะกร้า จะพาเราไปเยือน **วัดพุทธานุสรณ์** ที่เมืองฟริมอนท์ รัฐแคลิฟอร์เนียกันค่ะ
ห่างบ้านห่างเมืองไกลแดนพุทธเขตประเทศไทยอย่างนี้
มีวัดดีให้ได้เป็นศูนย์รวมจิตใจของชาวไทยพุทธ ก็เหมือนบ่อน้ำชุ่มเย็นของจิตใจ
ติดตามความประทับใจนี้ได้จากคอลัมน์ “เที่ยววัด” ในเล่มเลยคะ

ส่วน “หมอฟีร์” ผู้บันทึกไดอารี่หมอดูให้เราอ่านกันทุกฉบับ
ตอนนี้เริ่มมีแฟน ๆ คอลัมน์แวะเข้าไปถามไถ่กันมากขึ้นเรื่อย ๆ แล้วซิคะ
ว่าเธอรับดูไหม จะติดต่อเธอได้อย่างไร ฯลฯ
ทีมงานก็เลยฉลองศรัทธาแถมข้อมูลในการติดต่อพ่วงไปกับคอลัมน์ไดอารี่หมอดู
ทุกฉบับให้เสียเลยคะ ใครสนใจก็พลิกไปดูและติดต่อขอคิวกันดูได้เลยนะค่ะ :)

และเนื่องในวันที่ ๕ พฤษภาคมที่จะถึงนี้ จะเป็นวันฉัตรมงคล
ซึ่งเป็นวันสำคัญอีกวันหนึ่งของพวกเราชาวไทย
คือเป็นวันครบรอบวันที่ในหลวงของเราได้เสด็จขึ้นครองราชย์
คณะทีมงานนิตยสารธรรมะใกล้ตัว ก็ขอถือโอกาสนี้เชิญชวนคุณผู้อ่านทุกท่าน
ร่วมถวายพระพรให้พระองค์ทรงพระเจริญยิ่งยืนนานด้วยกันนะค่ะ _/_/_

หากมีสิ่งใดที่เราพอจะสนับสนุนงานในโครงการพระราชดำริต่าง ๆ ได้คนละเล็กคนละน้อย
ก็อยากให้คุณผู้อ่านนึกถึง มูลนิธิหลวงในโครงการต่าง ๆ ของพระองค์ท่านด้วยนะค่ะ

อย่างเช่น มูลนิธิชัยพัฒนา ที่เพิ่งได้ใช้ทุนไปเพื่อช่วยแก้ไขปัญหาน้ำท่วม
ไม่ให้ลุกลามเดือดร้อนใหญ่โตมาถึงพวกเราในกรุงเทพฯ ในช่วงปีที่ผ่านมา
อีกทั้งยังมีโครงการอื่น ๆ เพื่อประโยชน์ของพสกนิกรของพระองค์อีกมากมาย
หากใครนึกอยากทำบุญ ก็อยากให้นำเงินถึงโครงการของในหลวงเรากันด้วยนะคะ
ส่วนรายละเอียด ติดตามได้จากเว็บเครือข่ายกาญจนาภิเษกเลยคะ
<http://kanchanapisek.or.th/>

ขอให้คุณผู้อ่านทุกท่านมีความสุขกับ วันหยุด ยาวที่จะถึงนี้
แล้วอย่าลืมชวนขวยเพื่อความสุขที่ยิ่งกว่าเมื่อ ใจหยุด ด้วยนะคะ

แล้วอีกสองสัปดาห์ เราค่อยมาพร้อมหน้ากันอีกที่
ระหว่างนี้ แวะมาส่งเสียงทักทายกันบ้างนะคะ :)
<http://www.dungtrin.com/forum>

สวัสดีค่ะ

กลางชล

สารบัญ ←

ถาม- เคยฝึกกรรมฐานแบบอานาปานสติมาก่อนไม่ทราบว่าจะต่อวิปัสสนาได้อย่างไรคะ

อานาปานสติเป็นกรรมฐานที่ทำยากมาก เวลาทำแล้วมักจะหลงไปเป็นสมถะง่าย เพราะอานาปานสติเป็นกรรมฐานที่ละเอียด เวลาเราไปรู้ลมหายใจ ใจมักจะไหลเข้าไปเกาะนิ่งๆ อยู่กับลมหายใจ เพราะฉะนั้นเวลาเราทำอานาปานสติ จิตใจพลิกแพลงได้หลายแบบ เช่น เรารู้ลมหายใจเข้า หายใจออกแล้วก็ใจลอยไปอย่างนี้ขาดสติไปแล้ว ไม่มีสติเลย ไม่มีทั้งสมถะทั้งวิปัสสนา

อีกอย่างหนึ่งเราอยู่ที่ลมหายใจ จิตเราแนบไปไว้ที่ลมหายใจ ลมเคลื่อนไป มันตามรู้ตามเห็นไปได้เรื่อยๆ โดยที่ไม่ได้บังคับ อันนี้จะได้สมถะ

อีกอันหนึ่งมันเห็นว่ารูปนี้กำลังหายใจอยู่ ใจเป็นแค่คนดู เห็นว่าร่างกายนี้หายใจ เห็นว่ารูปนี้เคลื่อนไหว ใต้ตัวนี่ก็เป็นรูปเป็นวัตถุเป็นก้อนธาตุ หายใจเข้าหายใจออกก็เป็นธาตุที่ไหลเข้าไหลออก เห็นจิตใจเป็นแค่คนดูเห็นร่างกายนี้หายใจไป นี่ไปขึ้นวิปัสสนาในการรู้กาย ไม่เหมือนกับการเข้าไปเกาะที่ลม เกาะที่ลมเป็นสมถะ ถ้าเห็นร่างกายหายใจแล้วใจเป็นแค่คนดูอยู่ อันนี้จะทำวิปัสสนารู้กาย

อีกอันหนึ่งหายใจไปแล้วจิตใจก็ฟุ้งซ่านไป รู้ว่าฟุ้งซ่าน จิตสงบรู้ว่าสงบ จิตเป็นสุขรู้ว่าสุข จิตเป็นทุกข์ก็รู้ว่าทุกข์ นี่คือหายใจแล้วมาดูจิต

เพราะฉะนั้นอานาปานสติพลิกแพลงได้เยอะแยะเลย ในแต่ละขณะๆ บางทีก็เป็นสมถะ บางทีก็เป็นวิปัสสนา บางทีหลงไปไม่มีสมถะ ไม่มีวิปัสสนา

ถาม – การปฏิบัติเพื่อให้ได้ผลใช้เวลาไม่นานไหมคะ แล้วทำไมการรู้กายรู้ใจถึงทำให้พ้นทุกข์ได้คะ

ธรรมะของพระพุทธเจ้านี้อัศจรรย์จริงๆ นะ ถ้าทำถูกต้อง ใช้เวลาไม่นาน แต่ถ้าทำไม่ถูกต้อง ใช้เวลานาน ที่ไม่ถูกต้องก็คือ ไม่ใช่คำสอนของพระพุทธเจ้า คำสอนของพระพุทธเจ้าจริงๆ ท่านไม่ได้สอนให้พวกเราหนี ชาวพุทธจริงๆ ต้องเป็นนักต่อสู้ ไม่ใช่คนขี่แพ่ ความทุกข์อยู่ที่ไหน ท่านสอนให้เราไปเรียนรู้ที่นั่น

ความทุกข์อยู่ที่กายของเรา呢 เข้ามาเรียนรู้ที่กาย
ความทุกข์อยู่ที่จิตใจ เข้ามาเรียนรู้ที่จิตใจของเรา

ที่จริงแล้วคนก็แสวงหาทางพ้นทุกข์มาตลอด ใครๆ ก็อยากพ้นทุกข์ทั้งนั้น ก่อนพระพุทธเจ้าเขาก็แสวงหาทางพ้นทุกข์แล้ว กระทั่งหมูเห็ดเป็ดไก่อะไร มันก็แสวงหาทางพ้นทุกข์ของมัน ที่นี้การแสวงหาทางพ้นทุกข์ที่มีมาตลอดนี้ มันก็แสวงหาตามขั้นตามภูมิ ตามความเข้าใจ ตามสติปัญญาของแต่ละคนแต่ละท่านไม่เหมือนกัน

บางคนหาทางพ้นทุกข์โดยการเสพสุข
แสวงหาอารมณ์ที่เพลิดเพลินพอใจ ทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
เช่น กลุ่มใจขึ้นมา ไปดูหนัง ไปฟังเพลง ไปหาอะไรสวยๆ ดู
ไปทัศนาศร ไปหาของอร่อยๆ กินแก้กลุ่ม
หรือไปคิดอะไรให้เพลินๆ เพลินๆ
นี่ก็เป็นวิธีหาความสุขอย่างหนึ่ง หาความสุขอย่างโลกๆ
หาความสุขโดยอาศัยการกระทบทาง ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ
วิธีหาความสุขอย่างนี้ พวกสัตว์เดรัจฉานก็ทำเป็น
เช่น มันหิวขึ้นมาจะไปหาอะไรกิน กินอิ่มแล้วมีความสุข

ที่นี้ต่อมาคนมีสติปัญญามากขึ้น
เห็นว่าลำพังวิงหาความสุขทางตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ยังไม่สุขจริงหรอก

ต้องเที่ยวหาอารมณ์ที่เพลิดเพลินพอใจไปเรื่อยๆ มันพึงพึงสิ่งภายนอกมากไป
หลายคนก็เลยมาหาความสุขทางจิตใจของตัวเอง

โดยเฉพาะพวกเข้าวัดทั้งหลาย มีความรู้สึกขึ้นมาอยู่เรื่อยๆ เลยนว่า
ถ้าเราสามารถควบคุมจิตใจของเราให้อยู่ในอำนาจของเราได้ เราจะมีสุข
ก็เลยเกิดการแสวงหาความสุขวิธีที่สอง ก็คือการรักษาใจของเราให้ดี
คนดำใจเราก็เฉย คนชมใจเราก็เฉย
วิธีหาความสุขอย่างนี้ เพื่อตัวเราจะมีความสุข นี่ก็ยังไม่ใช่ทางของพระพุทธเจ้า
เป็นการปรุงแต่งฝ่ายกุศล ปรุงแต่งความดีขึ้นมา แล้วชีวิตจะได้มีความสุขอย่างคนดี
สุขอย่างคนดีได้ ก็ทุกข์อย่างคนดีได้

ที่นี้บางคนฉลาดกว่านี้อีก
เห็นว่าถ้าตราบไตที่ยังต้องคอยรักษาจิตใจเอาไว้
มีการกระทบมันคอยกระเทือนก็คอยรักษาอยู่เรื่อยๆ ยังไม่สุขจริง
อีกพวกหนึ่งก็เลยคิดพัฒนาขึ้นไป
ถ้าเราไม่ต้องกระทบอารมณ์เสียเลย มันจะมีความสุข
พวกนี้ก็ฝึกเข้ามานั่นนะ ฝึกเข้าอรุณาณ หรือฝึกเข้าอสังขณีย์ พรหมลูกฟัก
ไม่รับรู้โลกภายนอก ไม่สนใจโลกภายนอก ไม่มีอะไรมากระเทือน
ไม่มีสิ่งใดมากระทบ พอไม่มีอะไรมากระทบ ใจก็ไม่ต้องกระเทือน

ในประวัติศาสตร์ที่ผ่านมา วิธีหาความสุขมีสามแบบ
อันแรก เที่ยวหาอารมณ์ที่เพลิดเพลินพอใจ
ตอบสนองกิเลสไปเรื่อยๆ แล้วก็มีความสุข
การหาความสุขแบบนี้เป็นการปรุงแต่งฝ่ายอกุศล เรียกว่า อปุญญาภิสังขาร
หรือเป็นความสุดโต่งในข้างที่เรียกว่า กามสุขัลลิกานุโยค ตามใจกิเลสแล้วมีความสุข
อย่างที่สอง มีการควบคุม คอยบังคับตัวเอง
อันนี้เป็นความปรุงแต่งฝ่ายกุศล เรียก ปุญญาภิสังขาร
หรือเรียก อตตกิลมถานุโยค การบังคับควบคุมตัวเอง
ความปรุงแต่งอย่างที่สาม หลีกเลี่ยงการกระทบอารมณ์ เรียก อนเนชชาภิสังขาร

ในโลกมีความปรุ่งแต่งทั้งสามอย่างนี้
ความปรุ่งแต่งทั้งสามอย่างนี้ กระทำไปเพื่อตอบสนองอ้ตตาดัวตนทั้งสิ้น

เพราะเราไม่รู้ความจริงว่ากายนี้ใจนี้ไม่ใช่ตัวเรา
เราคิดว่ากายนี้ใจนี้เป็นตัวเรา อยากให้ตัวเรามีความสุข
อยากให้ตัวเราพันทุกข์ ก็เลยต้องดิ้นรนปรุ่งแต่งสามแบบ
ที่นี้พระพุทเจ้าท่านฉลาดแหลมคม
ท่านบอกว่าตราบใดที่ยังปรุ่งแต่งอยู่ มันไม่ได้แก้ปัญหตรงจุด
มันแก้ที่ปลายทางเท่านั้นเอง
ตรงจุดจริงๆ ก็คือ ตัวตนมีมัย ถ้ามาศึกษา ศึกษากาย ศึกษาใจของเราเอง
จนวันหนึ่งปัญญามันแจ้ง ละอวิชาได้
รู้แจ้งว่ากายนี้ไม่ใช่ตัวเรา ใจนี้ไม่ใช่ตัวเรา
ก็ปล่อยวางความยึดถืออกาย ปล่อยวางความยึดถือใจได้
อวิชาคือความไม่รู้อริยสัจจ์
ความไม่รู้อริยสัจจ์ข้อที่หนึ่ง ได้แก่ ความไม่รู้ทุกข์
คือเราไม่รู้ว่กายนี้ใจนี้เป็นตัวทุกข์
เราคิดว่ากายนี้ใจนี้คือตัวเรา เป็นตัวดี ตัววิเศษ
เราก็ต้องดิ้นรน อยากให้มันดีไปเรื่อยๆ อยากให้มันเป็นสุขไปเรื่อยๆ
อยากให้มันพันทุกข์ไปเรื่อยๆ ให้เราเรียนรูู้ รู้เข้ามาที่กาย รูู้ลงเข้ามาที่ใจ
นี่วิธีการของพระพุทเจ้า เรียนรูู้ลงมาที่กายที่ใจของเราเอง
จนเห็นความจริงเลย กายนี้ไม่ใช่ตัวเราหรือก กายนี้เป็นวัตถุเป็นก้อนธาตุ
ความดิ้นรนหวงแหนร่างกายนี้จะสลายไป
หรือเรียนรูู้ลงไปที่จิตใจจะเห็นเลยจิตใจเป็นของไม่เที่ยง
เดียวสุขเดียวทุกข์ เดียวดีเดียวร้าย สุขก็ชั่วคราวนะ ทุกข์ก็ชั่วคราว
ดีก็ชั่วคราว ชั่วก็ชั่วคราว ทุกอย่างที่ผ่านมาถึงจิตถึงใจเราล้วนแต่ของชั่วคราวทั้งนั้น
กระทั่งตัวจิตตัวใจเองก็ของชั่วคราว จิตเดียวก็เกิดทางตาแล้วก็ดับไป
เกิดทางหูแล้วก็ดับไป เกิดทางใจแล้วก็ดับไป มีแต่ของชั่วคราวทั้งหมด

พอเห็นอย่างนี้เห็นความจริงแล้ว จิตนี้ไม่ใช่ตัวเราที่เที่ยงแท้ถาวรอะไร
ความดีนรณที่จะให้จิตมีความสุข ความดีนรณที่จะให้จิตพ้นทุกข์มันก็จะสลายไป
ความพ้นทุกข์ที่แท้จริงเกิดจากการที่จิตของเราฉลาด
รู้ความจริงของจิตของใจจนหมดความดีนรณ การที่เรารู้กายรู้ใจนั้นเรียกว่า รู้ทุกข์

ถาม - วิธีที่จะเห็นกายเป็นทุกข์เห็นใจเป็นทุกข์ทำอย่างไรคะ

หลวงพ่อบอกวิธีเห็นกายเป็นทุกข์ กับวิธีเห็นจิตเป็นทุกข์
วิธีเห็นกายเป็นทุกข์ไม่ยากนะ อย่างเรานั่งอยู่นี้ คอยรู้สึกไว้
อย่าใจลอยอย่าผล่อไปคิดอะไรเรื่อยเปื่อยนะ คอยรู้สึกตัวเองเป็นระยะๆ
เราจะเห็นเลยว่า เรานั่งอย่างสบายๆ ประเดี๋ยวเดียวก็เมื่อยแล้ว
นั่งประเดี๋ยวเดียวก็เมื่อย พอเมื่อยแล้วเราทำอย่างไร
เราก็อึดอัด เราเปลี่ยนอิริยาบถ พอเมื่อยปั๊บเราก็อึดอัดโน้มนัดเลย
เพราะเราหนีความเมื่อยด้วยวิธีนี้มาตลอดชีวิต เราไม่เคยรู้สึกเลย
พอเมื่อยขึ้นมาเราก็อึดอัดปั๊บ ความเมื่อยหายไปนะ
เรารู้สึกไม่เห็นจะทุกข์ตรงไหนเลย ประเดี๋ยวความเมื่อยก็ตามมาทันอีก เราก็อึดอัดอีกนะ
นั่งอยู่ก็นั่งขยับไปเรื่อยๆ ยืนอยู่ก็ยืนขยับไปเรื่อยๆ
เดินมันก็ขยับอยู่แล้วละ เราเดินมากๆ ก็เมื่อยนะ นอนอยู่ยังเมื่อยเลย
คนปกติ สมมตินอนแปดชั่วโมง จะนอนพลิกซ้ายพลิกขวา พลิกซ้ายพลิกขวา ไม่ต่ำกว่า
กว่าสี่สิบห้าสิบครั้ง
ทำไมต้องนอนพลิก ก็เพราะมันเป็นทุกข์นั่นเอง
ความทุกข์มันบีบคั้นร่างกาย มันทำให้ต้องขยับหนีไปเรื่อยๆ
อิริยาบถหรือการเคลื่อนไหวร่างกายนี้ มันบีบบังทำให้เรามองเห็นความทุกข์ของกายไม่ได้
เพราะฉะนั้น อย่างเรานั่งอยู่นี้ นั่งให้สบายๆ นะ
มีสตางค์มากๆ ไปซื้อเก้าอี้ตัวละแสนมานั่งก็ได้ ดูซิ มันจะมีความสุขจริงมั๊ย
ถ้าไม่ขาดสตินั่งประเดี๋ยวเดียวก็เห็นแล้วว่ามันทุกข์นะ มันทุกข์จริงๆ มันทุกข์ล้วนๆ

นั่งไม่ขยับนี้ทุกข์ตายเลย ถ้าเป็นอัมพาตเป็นอะไรยิ่งกระดูกกระดูกไม่ได้นะ ทุกข์มากเลย
เราก็ดิ้นหนีความทุกข์ไปทั้งวันตั้งแต่ตื่นจนหลับ หลับแล้วก็ยังดิ้นไปดิ้นมา

คราวนี้มาดูจิตใจบ้าง

ธรรมะก็มีแต่กายกับใจนี้แหละ รู้กายแล้วว่ากายเป็นทุกข์ก็มาดูใจของเรา

จะเห็นว่าใจเรามันไม่เที่ยง ความสุขก็อยู่ชั่วคราวนะ

ความทุกข์ก็อยู่ชั่วคราว กุศลเกิดขึ้นก็ชั่วคราว

เช่น เราเกิดความรู้สึกรักตัวขึ้น เราจะรู้สึกตัวได้แวบเดียว

เดี๋ยวก็จะผลอเดี๋ยวก็จะลืมตัวครั้งใหม่

เพราะฉะนั้น ตัวกุศล ตัวรู้สึกตัว หรือตัวสติเองก็เกิดชั่วคราวเหมือนกัน

ไม่มีใครรักษาความรู้สึกรักตัวให้ต่อเนื่องยาวนานได้

สิ่งที่ทำให้จิตตั้งมั่นต่อเนื่องยาวนานได้มีอย่างเดียว คือ สมาธิ ไม่ใช่ตัวสตินะ

สติไม่ต่อเนื่องยาวนาน เกิดแล้วก็ดับ เกิดแล้วก็ดับเป็นขณะๆ ไป

อกุศลอย่างความโลภ ความโกรธ ความหลงก็เกิดเป็นขณะๆ เหมือนกัน

เช่น ที่หลวงพ่อบอกให้หัดตะกั๊วะ นั่งอยู่นี้ เดียวก็ดู ใจมันไปคุณะ

อาศัยตาเป็นทางผ่านไปดูรูป อาศัยหูเป็นทางผ่านไปฟังเสียง อาศัยใจเป็นทางผ่านไปคิด

ตา หู จมูก ลิ้น กาย ใจ ทำงานหมุนจี่ๆ อยู่ทั้งวัน

เดี๋ยวก็ดู เดียวก็ฟัง เดียวก็คิด สังเกตใจของเรา หาความเที่ยงแท้อะไรไม่ได้

ใจเรานี้พล่านๆ ตลอดเวลา ใจเราถูกความอยากบีบคั้นอยู่ตลอดเวลา

เดี๋ยวก็อยากดู เดียวก็อยากฟัง เดียวก็อยากคิด เดียวอยากโน้นอยากนี่

รวมทั้งอยากปฏิบัติ อยากฟังธรรม อยากไปวัดนะ อยากมาศาลาลงขันนะ

ความอยากมันบงการเราตลอดเวลา

ถ้าเราคอยรู้อยู่ที่ใจเรา เราจะเห็นเลยจิตใจเราไม่เคยเป็นอิสระเลย

จิตใจเราเป็นขี้ข้าของความอยากตลอดเวลา

ถ้าพูดหยาบๆ นะ เหมือนเป็นขี้ข้าเป็นทาสเขาตลอดเวลา

มันสั่งเราทั้งวันนะ สั่งอย่างโน้นสั่งอย่างนี้เราก็ต้องทำตามมัน

เช่น มันสั่งให้ไปเที่ยว ตัณหา มันสั่งให้ไปเที่ยว เราไม่รู้ทันนะ เราก็บ่ไปเที่ยว สบายใจ

ตัณหา เป็นเจ้านายที่ฉลาดที่สุด รู้จักให้คุณให้โทษ

มันสั่งให้เราไปเที่ยว ถ้าเราไปได้เที่ยว มันจะให้รางวัลเรานิดนึง จะสบายใจ จะสบายใจแฉับเดียวนะ มันจะสั่งงานชิ้นใหม่อีกละ ถ้ามันสั่งให้ไปเที่ยวแล้วเราไม่ไปเที่ยว มันจะลงโทษเรา เราจะรู้สึกลุ่มใจ อึดอัด มันสั่งให้ไปจับสาวสักคนนะ ได้ไปจับสาวหนึ่งคนมีความสุขละ พอได้หนึ่งคน มันสั่งอีกให้จับสองคน ถ้าไม่จับจะทุกข์ใจอีกละ นี่มันจะสั่งเราทั้งวันเลย

คุณที่ตกเป็นทาส มันจะมีความสุขที่ตรงไหน คอยดูอยู่ที่ใจนี้จะเห็นเลย ใจเราที่ถูกขอกถูกลับอยู่ทั้งวัน หากความสุขที่แท้จริงไม่ได้เลย มีแต่ความเหน็ดเหนื่อยนะ ร่างกายของเรายังได้นอนพัก แต่จิตใจนี้แทบไม่ได้พักผ่อนเลย กลางคืนก็ฝันต่ออีกนะ ทรมานมากมีความสุขมาก คอยรู้อยู่ที่จิตใจเรานี้จะเห็นเลยว่าจิตใจเรานี้ทุกข์มาก จิตใจต้องทำงานทั้งวันทั้งคืนไม่ได้พักผ่อน ถูกขอกลับตลอดเวลา เจ้านายมันขอกมันลับตลอดเวลา ทีนี้เราก็ไม่รู้ เราก็ไม่เคยเห็น

เราเป็นทาสที่ไม่รู้ตัวว่าเป็นทาส
เมื่อเราเป็นทาสที่ไม่รู้ตัวว่าเป็นทาส เราก็ไม่สามารถปลดปล่อยตัวเองให้เป็นอิสระได้ เพราะเราไม่รู้ว่าเราเป็นทาสอยู่ เพราะฉะนั้น คอยดูใจเราไว้นะ ใจเราเดี๋ยวก็อยากไปโน่น เดียวก็อยากไปนี่ เดียวอยากคุยกับคนนี่ เดียวอยากรู้อยากมี คิดว่าอยากได้ออย่างนั้นนะ ได้มาแล้วมีความสุข ก็เลสมันหลอกเรานะ ให้มันวิ่งหาความสุข วิ่งทั้งชาติก็ไม่ได้นะ ความสุขนั้นะ อย่างตอนเราเด็กๆ เราจะรู้สึกเลย ถ้าเรียนหนังสือจบจะมีความสุข พอเรียนจบปริญญาตรีมันบอกต่อนะต้องจบโทถึงจะมีความสุข ถ้าได้ด็อกเตอร์ก็ยิ่งมีความสุขใหญ่ พอเรียนหนังสือจบแล้วก็อย่างนั้นๆ แหะแหละ ไม่เห็นมันจะมีความสุขตรงไหนเลย ด็อกเตอร์ก็มีหลายคนนะ ไม่เห็นจะมีความสุขเท่าไร มันสอนเราต่ออีกนะ ถ้าได้งานดีๆ จะมีความสุข ถ้าได้เงินเดือนเยอะๆ จะมีความสุข มีแต่คำว่า “ถ้า” ตลอดเลยนะ ถ้าได้ตำแหน่งใหญ่ๆ จะมีความสุข มีแต่คำว่า “ถ้า” เพราะฉะนั้น ชีวิตวิ่งหาความสุขทั้งชาติเลยนะ ต่อไปถ้าได้มีครอบครัวที่ดีๆ จะมีความสุข ถ้ามีลูกฉลาดๆ จะมีความสุข

ต่อไปพอแก่ๆ นะ ถ้าวันไหนไม่เจ็บไม่ไข้จะมีความสุข
พอแก่มากใกล้จะตาย เจ็บปวดทรมานมากแล้ว จะรู้สึกขึ้นมาอีกละ
ถ้าตายซะได้จะมีความสุข คือจนตายยังคิดอีกนะ ถ้าตายได้จะมีความสุข
วิ่งหาความสุขไปเรื่อยๆ นะ วิ่งพล่านๆ พล่าน ยิ่งกว่าหมาถูกน้ำร้อนนะ
พูดแบบง่ายๆ มันพล่านตลอดเวลา แล้วมันจะมีความสุขที่ไหน มันไม่ได้มีความสุข

ความสุขมันรออยู่ข้างหน้าตลอดเวลา วิ่งหาตลอดชีวิตก็ไม่ได้มันมา
วิ่งเหมือนจะหีบได้แล้ว เหมือนจะคว้าเอามาได้แล้วก็เลื่อนหายไป
หลุดมือไปลอยอยู่ข้างหน้าอีกแล้ว วิ่งไปเรื่อยๆ นี่ถ้าเรามาคอยรู้อยู่ที่ใจเราจะเห็นเลย
อ้อ น่าอเนจอนาถน้ำตาแทบร่วงเลยนะ มีแต่ทุกข์ล้วนๆ เลย ดิตรงไหน
เฝ้ารู้ไปเรื่อยๆ นะ รู้กายไป ดูกายนี้เป็นวัตถุเป็นก้อนธาตุ มีความทุกข์บีบคั้นตลอดเวลา
จิตใจมีแต่ความไม่เที่ยง มีความไม่เป็นอิสระ ถูกกดขี่ ถูกบังคับอยู่ตลอดเวลา
ไม่ใช่เจ้านายของตนเองนะ ไม่ได้เป็นอัคราได้หรอก ไม่ใช่เจ้าข้าวเจ้าของของมันได้
ต้องดูเรื่อยๆ นะ พอดูไปเรื่อยๆ **ต่อไปเราก็จะเริ่มเห็นความจริง**

ความจริงเป็นตัวปัญญาเห็นเป็นลำดับๆ ไป
จนเห็นว่า ร่างกายนี้จิตใจนี้ไม่ใช่ตัวเราที่แท้จริง ก็ได้ธรรมขั้นต้น
หัดแรกๆ จะเห็นว่าร่างกายไม่ใช่ตัวเราก่อน
ร่างกายดูง่ายว่าไม่ใช่ตัวเรา แต่จิตใจดูยากว่าไม่ใช่ตัวเรา ต้องดูกันนานๆ

พระพุทธเจ้าท่านถึงสอนว่า
ดูก่อนภิกษุทั้งหลาย ปุณฺชนที่ไม่ได้สติบ คนศาสนาอื่นก็ได้
ปุณฺชนที่ไม่ได้สติบ สามารถเห็นว่ากายนี้ไม่ใช่ตัวเรา
เพราะว่าเห็นนะ คนโน้นก็ตายคนนี้ก็ตายนะ
หน้าตาของเราวันนี้กับหน้าตาของเราตอนเด็กๆ ก็ไม่เหมือนกัน เห็นละ
แต่ท่านบอกว่าปุณฺชนที่ไม่ได้สติบไม่ได้ฟังธรรมของท่าน
ไม่สามารถเห็นได้ว่าจิตไม่ใช่ตัวเรานะ
พวกเรารู้สึกมึน ในกายนี้มีเราอยู่คนหนึ่ง เราตอนนี้กับเราตอนเด็กๆ ก็เป็นเราคนเดิม
รู้สึกมึน ในนี้มีเราอยู่คนหนึ่ง เราเดี๋ยวนี้กับเราตอนเด็กๆ ก็ยังเป็นเราคนเดิม
นี่เพราะอะไร เพราะเราไม่เห็นความเกิดดับของจิตนั่นเอง เราเลยคิดว่าจิตเที่ยง

จิตของเราตอนเด็กกับตอนนี้คนเดียวกัน
จิตของเรานี้กับจิตของเราเฒ่านี้ก็คนเดียวกัน
เรายังเป็นคนเดิมอยู่นะ จิตของเราเดี๋ยวนี้กับจิตของเราปีหน้านะ ก็ยังเป็นคนเดิมอีก
ตายไปแล้วเราก้ยังว่าอยู่ว่าจิตชาติหน้ากับจิตเดี๋ยวนี้ยังเป็นคนเดิมอีกนะ
เป็นเพราะเราไม่เห็นความจริง เราไม่เห็นความจริงว่าจิตนั้นเกิดขึ้น ตั้งอยู่ แล้วก็ดับไป
พระพุทธเจ้าท่านสอน จิตอาศัยอยู่ในกาย ดวงหนึ่งเกิดขึ้นดวงหนึ่งดับไปทั้งวันทั้งคืน
และก็วิ่งไปอย่างรวดเร็ว เราไม่เคยเห็น
ถ้าเรามาคอยรู้มาคอยดูนะ ใจของเรา ดูไปเรื่อยๆ สักวันก็จะเห็นความจริงได้

สันตินันท์

(พระปราโมทย์ ปาโมชฺสี ในปัจจุบัน)

สารบัญ ←

ถาม - เวลาเห็นคนใหญ่คนโตในบ้านเมืองได้รับคำชมว่ามีบุญบารมีมากแล้ว เกิดความหมั่นไส้ เพราะที่เห็นก็คือได้เป็นใหญ่จากการปั่นน้ำเป็นตัวและห้าห้า หิงไหวหิงพริบกัน ไม่เห็นจะเป็นบุญตรงไหน อยากทราบว่าตัวเองคิดอะไรผิดหรือ เปล่าที่ไม่เชื่อเลยว่าการเป็นใหญ่เป็นโตของพวกเขามาจากบุญ

ก่อนอื่นต้องทำความเข้าใจกันอย่างชัดเจน ว่า ‘พลังบุญ’ เท่านั้นที่มีอำนาจ บันดาลความสุข ความสำเร็จ หรือความสมหวัง เพราะ ‘พลังบาป’ จะให้ผลเป็น ตรงข้าม คือบันดาลความทุกข์ ความล้มเหลว และความผิดหวัง กล่าวโดยรวบรัดคือ ชอบอย่างไรได้อย่างนั้นก็ด้วยผลบุญ เกลียดอย่างไรได้อย่างนั้นก็เพราะผลบาป ไม่มีทางกลับหัวกันอย่างเด็ดขาด

เรื่องของเรื่องคือมันเป็นไปได้ครับ ที่คนมีฐานบุญเก่าหนาแน่น อาจเกิดเจตนา ชั่วร้าย ทำเรื่องโกงๆ ทำเรื่องแยๆ แล้วก็ประสบความสำเร็จ นั่นเพราะฐานของ บุญเก่าของเขามีกำลังมากพอจะผลักดันให้มันสำเร็จ

อย่างคนมีบุญเก่าในทางปัญญา เช่น เคยให้วิทยาทานไว้มาก หรือเคยบริจาค เงินสร้างโรงเรียนแก่ชุมชนด้อยโอกาส เขาเกิดใหม่ก็ฉลาดแรง และมีสิทธิ์เป็นพวก ร้อนวิชา ถ้าสมัยนี้ก็อาจหลงผิดคิดพลาด เห็นไปว่าการเขียนโปรแกรมไวรัสเด็ดๆ หรือ เจาะกำแพงป้องกันข้อมูลลับได้ จึงนับเป็นเขียนที่น่ายกย่อง และเขาก็ทำสำเร็จจริงๆ สร้างไวรัสออกมาก่อความวุ่นวายได้จริง หรือหลายด่านป้องกันความลับเพื่อขโมย เงินล้านได้จริง

ถามว่าจารย์ชนคอมพิวเตอร์ดังกล่าวกลายเป็นจอมโปรแกรมเมอร์หรือ แยกเกอร์ตัวงด้ด้วยบุญหรือบาป? ต้องตอบว่าบุญเก่าช่วยหนุนให้เขาฉลาดพอจะ เป็นไปตามปรารถนา เขาไม่ได้เป็นคนเก่งด้วยการเอาแต่กอบาปอย่างที่กำลังทำให้คุณเห็น แต่จะต้องเคยสร้างบุญไว้ในอดีตลับหูลับตาคุณมาก่อน

อดีตเลือกที่จะเป็นคนดี แต่ปัจจุบันเลือกที่จะเอาผลของความเป็นคนดีมาทำเรื่องเลวๆ ฟังดูคุ้นไหมครับ? ไม่ต้องรอข้ามชาติ คุณก็มีสิทธิ์เห็นว่านี่เป็นความจริงที่ปรากฏอยู่ทั่ว หาดูได้ไม่ยากเกินไป

ปัญหาอยู่ตรงที่ไทยเรานั้น เมื่อพูดถึง ‘คนมีบุญ’ ก็มักนึกถึงพวกที่เคยเป็นกษัตริย์หรือเทวดาในปางก่อน ดังนั้นคนมีบุญตามความรู้สึกของคนไทย จึงหมายถึงกลุ่มบุคคลแสนดี มีแต่ให้ ใครตกทุกข์ก็ช่วย จะชาติก่อนหรือชาตินี้ต้องเหมือนเดิมเป็นคนเดิม สูงส่งเท่าเดิม **แท้จริงแล้วพุทธศาสนาบอกเราว่าไม่มีใครสูงตลอดหรือต่ำตลอด บุญเก่าที่หนาแน่นอาจเป็นปัจจัยพื้นฐานให้ก่อบาปได้ยิ่งกว่าพวกบุญหนุนน้อยหลายขุมนัก**

ดังเช่นที่คุณเห็น ว่าผู้มีอำนาจวาสนาสามารถครองบ้านครองเมืองนั้น ต้องแย่งชิงอำนาจกัน ดูเผินๆเหมือนใครโกงเก่งกว่า เล่ห์กลเหนือชั้นกว่า ก็เป็นฝ่ายชนะเลือกตั้ง นั่นก็เป็นความจริงส่วนหนึ่ง แต่ไม่ใช่ทั้งหมด อย่าลืมนึกว่าคนเราจะมีอำนาจได้ต้องไม่ใช่โกงเป็นอย่างเดียว อย่างน้อยต้องมีบารมีในการเลี้ยงคน หรืออย่างน้อยต้องมีบุคลิกที่น่าให้ยอมรับเป็นลูกพี่ ซึ่งสิ่งเหล่านี้ต้องอาศัยบุญในการเนรมิตขึ้นมาทั้งสิ้น คงไม่ใช่ด้วยบาปเก่าอย่างแน่นอน

คนเราหากเป็นแต่โกง ไม่มีความดีติดตัวอื่นใดเลย อย่างไรก็ตามก็ไม่มีทางเป็นใหญ่กับใครได้หรอกครับ มากที่สุดคงเป็นได้แค่มือแจกไฟในบ่อนกระຈอกเท่านั้น

พุทธเราจะถือว่า ‘มีบุญ’ ก็ต้องหมายถึงมีสมบัติเป็นบุญติดตัวอยู่จริงๆ นั่นคือ **รู้สึกหัวใจเป็นบุญ ชอบทำบุญไม่ขาดสาย หาใช่ความนอนใจว่ามีบุญเป็นของตายในมือแน่นแล้วเท่านั้น**

พระพุทธเจ้าตรัสว่าบุคคลจะได้ชื่อว่า มีที่พึ่งให้แก่ตนเองจริง ก็ต่อเมื่อมีความเห็นชอบในกรรมวิบากและทางพ้นทุกข์ เป็นผู้ตั้งมั่นในการให้ทาน เป็นผู้ตั้งมั่นในการรักษาศีล หาใช่ให้วางใจในบุญอย่างใดอย่างหนึ่ง นั่นเพราะบุญเหมือนน้ำไหลหาใช่ก้อนอะไรก้อนหนึ่งซึ่งแข็งคงที่ถาวรไม่ คนที่ยังขาดความเห็นชอบ อาจทำบุญบางประเภทแทบเลือดตากระเด็น เช่นใส่บาตรพระทุกเช้าอธิษฐานขอความยิ่งใหญ่

ในชาติถัดไป แล้วก็ได้อย่างใหญ่จริง เกลิงบุญเก่าจริง ถางทางไปนรกได้กว้างใหญ่กว่าใครเขา

พุทธเราไม่สรรเสริญบุญอย่างใดอย่างหนึ่งว่าน่าวางใจ เพราะตราบไดยังประกอบบุญไม่พอจะพบทางพ้นทุกข์ได้เด็ดขาด ก็ถือว่าบุญยังไม่ถึงขั้น หรือบุญยังน้อยเกินกว่าจะประมาทด้วยกันทั้งสิ้น

ถาม – มีใครเป็นอย่างผมบ้าง คือไม่ค่อยถือสาหาความใคร แต่จะถือสาและโมโหตัวเองบ่อยๆ และไม่ยอมให้อภัยตัวเอง อย่างเช่น ตอนขับรถกววนอ้อมไปอ้อมมา ทั้งที่จะถึงที่อยู่แล้ว แต่ก็แทบจะต้องกลับไปตั้งต้นใหม่เพราะเลี้ยวผิดนิดเดียว เป็นอย่างนี้เรื่อยๆ และรู้สึกว่าการให้อภัยตัวเองจะเคยตัว แต่หากโทษตัวเองก็เหมือนเปล่าประโยชน์ รู้สึกเหมือนยังไม่ถูกหลักอะไรตามธรรมชาติอยู่ดี ขอคำแนะนำด้วยครับ

จริงๆบุญไม่ใช่ให้อภัยคนอื่นเป็นอย่างเดียว ต้องให้อภัยตัวเองได้ด้วย อันนี้ไม่ใช่หมายความว่าประมาท แต่อภัยให้เกิดความสบายใจเพื่อตั้งหลักระวังและเตือนตนไม่ให้เกิดเรื่องซ้ำซากอีก ความสบายใจนั้นแหละบุญ บุญนั้นแหละเป็นกำลังที่จะหนุนใจให้เชื่อมั่นและทำได้สำเร็จ

สังเกตว่าถ้าคิดให้อภัยไม่ว่าตัวเองหรือคนอื่น คุณจะโล่งอกเหมือนยกภูเขาหนักๆ ออกไปได้ อันนั้นแหละหลักฐานฟ่องสภาพบุญอยู่เห็นๆ การไม่อภัยให้ตัวเองต่างหากจะห่วงงอแงเอาความหนักอึ้งกดทับอกไว้ต่อไป และส่งผลเป็นลูกโซ่ให้ขาดความเชื่อมั่นในตนเอง ไม่เชื่อว่าตนเองจะทำอะไรสำเร็จตามตั้งใจ

อุปายที่จะทำให้อภัยตัวเองได้ในเบื้องต้น คือทำความรู้สึกเข้าไปที่กลางอก อันระออยู่ด้วยความแค้นตัวเอง แล้วคิดว่าใจที่เย็นดีกว่าใจที่ร้อน ใจที่เป็นสุขดีกว่าใจที่เป็นทุกข์ และเหตุที่จะมีใจเย็นเป็นสุขก็คือการให้อภัย หัดใช้ความผิดพลาดเป็นตัวซื้อใจเย็นๆ ใจที่เป็นสุขเสียบ้าง

มองไปรอบๆ นึกเหอว่ารถที่อยู่ข้างคุณเขาไม่ได้กำลังหลง ถนนหนทางในกรุงเทพฯ ทุกวันนี้หลงง่ายจะตาย พลัดแค่เลี้ยวเดียวอาจต้องวิ่งอ้อมโลกตั้งครึ่งชั่วโมงก็มี

และว่าไปแล้ว คนเราทุกคนก็เหมือนกำลังอยู่ในรถที่หลงทางกันทั้งสิ้น น้อยมากครับ ที่กำลังจะได้กลับไปสู่อบ้าน หรือกลับไปสู่ทางถูกทางตรง ไม่มีความจำเป็นเลยที่คุณต้องโมโหตัวเองในสถานการณ์ไหนๆ トラบเท่าที่ยังกลับบ้านไม่ถูก คุณต้องให้อภัยตนเอง เพื่อจะได้มีกำลังสติค้นหาทิศทางที่ใช้กันต่อไปต่างหากครับ

ถาม - มีพระรูปหนึ่งเดินบิณฑบาตผ่านหน้าบ้านผมประจำ บางวันดูท่านผ่องใส เหมือนเพิ่งออกจากกรรมฐาน แต่บางวันก็ดูหมองคล้ำเหมือนนครธรรมดากำลังกลุ้มใจ อยากทราบว่าบุญที่ผมทำกับท่านในแต่ละครั้งมีความแตกต่างกันหรือไม่?

ก่อนพระพุทธเจ้าจะเสด็จดับขันธ ท่านตรัสว่าบิณฑบาตที่มีอานิสงส์แก่ผู้ถวาย ยิ่งใหญ่กว่าบิณฑบาตครั้งอื่นๆ ได้แก่คราวที่พระองค์เสวยบิณฑบาตแล้วตรัสรู้ กับคราวที่พระองค์เสวยบิณฑบาตแล้วเสด็จดับขันธ

นั่นหมายความว่าผู้ใดมีโอกาสใส่บาตรพระพุทธองค์ในคราวที่กำลังจะตรัสรู้ เป็นพระอรหันต์ กับคราวที่กำลังจะละโลกนี้ไป ย่อมได้ผลไพบุลย์ยิ่งกว่าใส่บาตรพระศาสดาองค์เดียวกันในระหว่างทรงพระชนมอยู่ คือได้อานิสงส์ครอบคลุม ทั้งการเป็นผู้มีอายุยืน การเกิดในตระกูลสูง การมีชีวิตที่เป็นสุข การตั้งอยู่ในฐานะ ไม่น้อยหน้าใคร กล่าวได้ว่าบุญนั้นเป็นไปเพื่อสวรรค์ เป็นไปเพื่อความยิ่งใหญ่ โดยแท้

ความจริงพระพุทธองค์ไม่ได้ตรัสให้พวกเรารับรู้แล้วเกิดความโลภ แต่ท่านตรัสเพื่อไม่ให้คนถวายภัตตาหารสุดท้ายเป็นกังวล ว่าอาหารของตนเป็นพิษ เป็นเหตุให้พระองค์ประชวรหนักถึงขั้นต้องดับขันธ

อย่างไรก็ตาม การตรัสแสดงความจริงนี้ทำให้เราได้รับความรู้ประการหนึ่งคือ แม้จะเป็นบุคคลเดียวกัน ถ้าต่างวาระ ต่างโอกาส ก็เป็นเครื่องขยายผลบุญผลบาป ได้ผิดกัน

ในกรณีทั่วไป คุณทำบุญทำบาปกับใคร จะได้ผลใหญ่หรือน้อยแค่ไหน ก็ขึ้นอยู่กับว่าวันนั้นหรือขณะนั้นๆ ผู้ถูกกระทำมีคุณภาพจิตดีเลวเพียงใด ประกอบกับโดยรวมแล้วผู้ถูกกระทำมีบารมีธรรมสูงต่ำปานไหน

อย่างเช่นพระที่คูณใส่บาตรนั้น วันไหนกายใจท่านผุดผ่อง คุณยอมเลื่อมใส เกิดความโสมนัสในการใส่บาตร นั่นเป็นส่วนกุศลที่เห็นถนัด แต่ต่อให้คุณตาบอดมองไม่เห็นเลยว่าท่านผุดผ่องเพียงใด การใส่บาตรครั้งนั้นก็ยอมได้ผลไพฑูริย์ในตัวเองอยู่ดี

แต่วันใดที่ท่านมีจิตเศร้าหมอง ก็หาใช่ว่าบุญจะหายไปทันที เพราะอย่างไรบารมีธรรมของท่านในฐานะที่ใส่ผ้าเหลืองก็ยังคงอยู่ หากท่านเป็นพระที่ประพฤติปฏิบัติตนตามวินัย ไม่ใช่พระทุศีล คุณก็ได้ชื่อว่าทำบุญกับพระ ซึ่งเป็นทานที่ยิ่งใหญ่กว่าทานธรรมดามากอยู่แล้วในตัวเอง

ฉะนั้นขอเพียงใจคุณมีความปลาบปลื้มรื่นเริงในการให้ทานทุกวัน ผลรวมย่อมใหญ่หลวงอยู่แล้ว ไม่ควรคำนึงแยกเป็นครั้งๆว่าวันนี้บุญน้อย วันก่อนบุญมาก และวิธีง่ายๆที่จะให้ใจปลื้มได้ทุกวัน ก็คือเอาตาไปเล็งที่ชายผ้าเหลืองให้มากกว่ามองหน้าพระ

ฝากทิ้งท้ายนะครับ ในเรื่องการทำบุญให้ได้อันสงฆ์มากนั้น สิ่งที่ต้องสำรวจตรวจกันให้ถี่ซึ้งคือความรู้ในการทำบุญก่อให้เกิด ‘ความโลภ’ หรือก่อให้เกิด ‘ความเข้าใจ’ ความโลภเป็นกิเลสที่ลดทอนบุญในตัวเอง เพราะความโลภเป็นภาคมืดของจิต เป็นมลทินแก่จิต ส่วนความเข้าใจเป็นปัญญาที่เพิ่มพูนบุญในตัวเอง เพราะความเข้าใจเป็นภาคสว่างของจิต เป็นประกายแก่จิต หากคุณทำบุญไม่เลือกหน้า ไม่เลือกวาระโอกาส ก็เท่ากับคุณได้สร้างโอกาสแห่งความสุข ความเจริญขึ้นแล้วในทุกที่ ทุกสถาน

ถาม - ทราบมาว่าการทำบุญกับอริยบุคคล จะให้ผลยิ่งกว่าทำบุญกับปุถุชน ผู้มีศีลบริสุทธิ์ตั้งแต่ร้อยเท่าถึงล้านเท่า บางแห่งในคัมภีร์มีระบุที่เดียวว่าทำบุญกับอริยบุคคลแล้วฐานะดีขึ้นทันตาเห็น สิ่งที่ผมสงสัยคือถ้าอริยบุคคลเป็นแหล่งบุญใหญ่โตขนาดนั้น ทำไมพวกท่านบางคนจึงไม่เป็นมหาเศรษฐีกันเสียเอง?

เหมือนคุณออกกำลังกายด้วยการยกน้ำหนัก ยิ่งคุณยกบาร์หนักๆได้มากขึ้นเท่าไร กล้ามของคุณก็จะยิ่งโตขึ้นเท่านั้น โดยบาร์น้ำหนักไม่ได้หนักขึ้นหรือเบาลงแม้แต่กรัมเดียว

พวกเราตกอยู่ภายใต้กฎกติกาเดียวกัน คือ ‘ทำกับคนอื่นอย่างไร ก็ได้ผลสนองตอบตามนั้น’ ส่วนจะได้ดอกเบี๊ยงอกเงยเพียงใดก็ขึ้นอยู่กับภาคขยาย ว่ามีรัศมีกว้างขวางหรือคับแคบปานใด

เพื่อที่จะมีฐานะร่ำรวย คุณต้องมีทุนเป็นการทำทานไว้ก่อน และถ้าทานนั้นไม่ได้ให้ผลแบบส่งเข้าห้องคนรวย คุณก็ต้องสร้างเนื้อสร้างตัวเอาเอง

และคำว่า ‘ทาน’ นั้น ไม่ว่าจะป็นทรัพย์ทาน อภัยทาน หรือธรรมทาน ก็ล้วนแล้วแต่ต้องมีผู้รับเป็นคนอื่น เหล่าอริยบุคคลที่เป็นพระท่านอยู่ในฐานะของ ‘ผู้เปิดโอกาสให้คนอื่นได้ถวายทรัพย์เป็นทาน’ และในส่วนของพวกท่านเองมีปกติเป็นการให้ธรรมทานและอภัยทาน ไม่ค่อยมีโอกาสให้ทรัพย์เป็นทานอย่างชาวโลก

กรรมที่เหล่าอริยบุคคลท่านทำนั้น หาใช่การให้ทานเพื่อเข้าห้องคนรวย และหาใช่การสร้างเนื้อสร้างตัวตามวิสัยโลก ตรงข้าม ท่านให้ทานเพื่อสละความตระหนี่และทิ้งฐานะ ทิ้งยศศักดิ์เพื่อพ้นกระแสโลก ละอุปาทานที่ครอบงำจิตเสียให้สิ้น ฉะนั้นผลของการกระทำของพวกท่านจึงไม่ใช่ความร่ำรวยแบบโลกๆ แต่เป็นความมีชีวิตอยู่ได้ เพียงพอที่จะประพฤติปฏิบัติเพื่อความหลุดพ้นแห่งจิต

อย่างไรก็ตาม อริยบุคคลไม่ได้มีแต่พระ ยังมีชาวบ้านธรรมดาได้ด้วย ฉะนั้นอริยบุคคลผู้เป็นฆราวาสก็มีสิทธิรวยหรือจนตามกำลังแห่งทานและความสามารถ สร้างเนื้อสร้างตัวทั่วไป ไม่ได้มีอภิสิทธิ์พิเศษเหนือกฎแห่งกรรมวิบาก ดังเช่นในสมัยพุทธกาล ก็มีนางวิสาขาซึ่งเป็นโสดาบันบุคคลตั้งแต่อายุยังน้อย ร่ำรวยตั้งแต่เกิด และ

ไปสู่ตระกูลสามที่มีมั่งคั่งอีกด้วย เพราะกรรมหลักของนางตั้งใจทำนุบำรุงพระศาสนา เคยอธิษฐานขณะทำมหาทานว่าต่อไปอย่าต้องคิด ว่าทำบุญเท่านั้นเท่านั้นจะมีเงินพอหรือไม่ แล้วชาติล่าสุดนางก็เป็นผู้ได้โอกาสทำนุบำรุงพระพุทธศาสนาเกินสตรีนางใด สมความปรารถนาที่ตั้งไว้แต่อดีตกาลปางบรรพ์

สรุปคือการเป็นแหล่งกำเนิดบุญให้กับผู้อื่น มิใช่หมายความว่า จะได้ดีมีสุขเหนือขอบเขตกรรมเก่าและกรรมใหม่ของตนเอง สมตามที่พระพุทธเจ้าตรัสว่า สัตว์โลกย่อมเป็นไปตามกรรม หากสัตว์โลกยอมเป็นไปโดยไม่ต้องทำอะไรครับ

ถาม – ได้ยินว่าพุทธศาสนากำลังจะสิ้นสูญไปจากประเทศไทย ด้วยการรุมเร้าของปัญหาต่างๆ อยากทราบว่านี่จะเป็นเรื่องจริงในเร็ววันนี้ไหม?

โลกนี้มีทั้งแง่ดีและแง่ร้ายให้มองครับ มองแง่ดี ดูเหมือนอะไรจะดีขึ้นเรื่อยๆ แต่ถ้ามองแง่ร้าย ก็ดูเหมือนอะไรจะร้ายขึ้นเรื่อยๆ เช่นกัน ไม่เฉพาะพุทธศาสนาหรอก แต่เหมารวมไปถึงสิ่งแวดล้อมรอบตัวเราทั้งหมดเลยก็เดียว

ลักษณะการนำเสนอเรื่องภัยพระพุทธศาสนามีอยู่ ๓ แบบ

- ๑) ชี้ให้เห็นจุดบอด ฉายให้เห็นทางออกที่น่าสมหวังมีพลังใจ
- ๒) เตือนให้ระวัง กระตุ้นให้สำนึกคิดรักษา ไม่ดูตายนอมีองเท้า
- ๓) พุดให้หมดหวัง รู้สึกห่อเหี่ยวมองไม่เห็นทางออกเอาเลย

ทั้งสามแบบเป็นสิ่งที่ถูกกระทำมาตลอดตั้งแต่เริ่มยุคสิ้นพระพุทธรองค์ มีเงื่อนไขปัจจัยทั้งระดับประเทศและระดับท้องถิ่นเป็นองค์ประกอบ คนมองแง่ดีจะเจอแต่สาธุชนที่เบิกบานและเข้าใจศาสนาเพิ่มขึ้น คนมองแง่ร้ายจะเห็นแต่การเมืองเบื้องหลังเบื้องลึกที่น่าหวาดวิตก

ผมเคยมองทั้งแง่ดีและแง่ร้าย ถึงวันนี้ได้ข้อสรุปว่ามองในแง่ดี พยายามทำในส่วนดีๆ ที่ทำได้แล้วจะให้ผลคือเป็นสุขดีครับ บางทีการมัวกังวลกับภาพใหญ่

มันไม่ได้ช่วยอะไรเลย เพราะหลายครั้งภาพใหญ่เป็นแค่สิ่งลวงตาในระยะไกล ภาพเล็กใกล้ตัวต่างหากที่เป็นของจริง แก้วไขได้จริง และขยายกว้างออกไปได้จริง

ตราบไต่ยังมีคนห่วงพุทธศาสนาแบบคุณแบบผม พุทธศาสนาก็ไม่สูญไปจากไทย ด้วยวิธีการใดๆหรือครับ สำคัญคือพวกเราแปรความห่วงใยให้เป็นการลงมือกระทำในรูปแบบใดเท่านั้น

พุทธศาสนาไม่ใช่แก้วบางที่ต้องการการการคุ้มครองนะครับ หากเห็นเป็นสมบัติที่ต้องรักษาร่วมกัน ก็ต้องเห็นความจริงนี้ด้วยความเข้าใจ คือเข้าใจว่าพุทธศาสนาเป็นสิ่งที่มิอาจสูญในตัวเอง เหมือนคบเพลิงที่ต้องการให้คนอาศัยประโยชน์ในความมืด เมื่อใครถืออยู่ในมือได้แล้ว ก็ควรนำไปต่อไฟเพื่อเพิ่มแสงให้กับมัดเชื้อของเพื่อนพ้อง ความสว่างที่นั่นแหละจะเป็นตัวยึดอายุพระศาสนาที่แท้ แม้ไฟในมือของใครมอดดับ ก็ยังมีของคนอื่นอีกมากพร้อมจะมาช่วยกันประคองแสงกันต่อไป

ถ้าพุทธเป็นศาสนาประจำชาติได้ก็ดี แต่จะมีประโยชน์อยู่หรือ หากไทยเราได้ชื่อว่าเป็นเมืองพุทธที่ไม่มีใครรู้ว่าพระพุทธเจ้าสอนอะไร ฉะนั้นอย่ากลัวว่าชื่อของพระศาสนาจะหายไปไหน แต่หันมากลัวว่าความรู้ทางศาสนาจะเข้าไปไม่ถึงใจมือใหม่กันดีกว่าครับ รับรองว่าถ้าทำได้ ก็จะเป็นการรักษาศาสนาอย่างถูกทางแน่นอน

ถาม – เมื่อถึงเบญจเพศหรืออายุ ๒๕ ปี จะเป็นช่วงสำคัญที่สุดของชีวิตจริงหรือไม่? ที่เชื่อว่าความเปลี่ยนแปลงครั้งสำคัญ ซึ่งอาจจะเป็นไปในทางดีหรือทางร้ายสุดๆ จะเกิดขึ้นในปีนี้ เหตุใดจึงเป็นเช่นนั้น?

‘เบญจเพศ’ นั้น สะกดให้ถูกต้อง ส.เสื่อ นะครับ หลายคนสะกดเป็น ‘เบญจเพศ’ ซึ่งผิดความหมาย เพราะคำนี้แผลงมาจากบาลีคือ ‘ปญจวิส’ โดยปัญจะแปลว่าห้า และวิสแปลว่ายี่สิบ รวมจึงเป็นยี่สิบห้า ถ้าคุณเขียนเป็นเบญจเพศจึงหมายถึง ‘เพศที่ห้า’ ซึ่งไม่รู้จะมุ่งหมายถึงใครดี

เคล็ดกลางหรือความเชื่อเกี่ยวกับตัวเลข บางทีก็สืบทาที่มาจากที่ไปแน่นอนไม่ได้ แต่บางทีก็มีเค้ามูลประวัติศาสตร์บางอย่าง เหมือนใครอยากเชื่อว่าเลข ๑๓ เป็นเลขขวย

ก็ต้องย้อนไปนู่น ที่เรื่องราวเกี่ยวกับพระกระยาหารค่ำมื้อสุดท้ายของพระเยซู ก่อนที่พระองค์จะทรงถูกนำไปตรึงกางเขน ตามคัมภีร์ไบเบิลกล่าวถึงยูดาสผู้ทรยศต่อพระเยซู มานั่งเป็นแขกคนที่ ๑๓ ของโต๊ะเสวย นับแต่นั้นเลข ๑๓ ก็กลายเป็นเลขชวไป

เมื่อพระเยซูถูกตรึงกางเขนในวันศุกร์ ก็มีการเอามาบวกกันกับเลข ๑๓ กลายเป็นศุกร์ ๑๓ มหาอัปมงคล ดึกฝรั่งบางแห่งจะไม่มีชั้น ๑๓ และหลายคนที่ถือเคล็ดกลางเก่งๆจะระมัดระวังตัวเป็นพิเศษทุกวันศุกร์ที่ ๑๓

แน่นอนว่าเมื่อคุณทราบที่มาที่ไปเช่นนี้ ก็คงหายกลัวศุกร์ที่ ๑๓ เสียได้ เพราะแท้จริงหาใช่จะมีความขวยในตัวเองไม่ ขอเพียงมีเหตุการณ์สำคัญในทางอัปมงคลเกิดขึ้น คนเราก็พร้อมจะสังเกตความเกี่ยวข้องกันกับเลขวันเดือนปีทันทีแล้ว

ว่ากันถึงวัย ๒๕ นั้น เท่าที่พอทราบคือคติข้างพราหมณ์จะขอยวัยมนุษย์ออกเป็นต่างๆ คือ ๑-๘ นับเป็นกุมาร ๙-๑๖ นับเป็นทารกวัย (วัยรุ่น) ๑๗-๒๕ นับเป็นมาณพ (วัยหนุ่ม)

ชายใดใช้ชีวิตมาถึงปีที่ ๒๕ ตามภาษาของคัมภีร์พฤกษศาสตร์เรียก ‘ต้องเบญจเพส’ หมายถึงการเข้าถึงฝ่ายโชคและเคราะห์อันแรงกล้า ส่วนจะเป็นโชคหรือเป็นเคราะห์ก็ต้องดูว่าลงล็อกใดใน ‘เพส ๕’ อันได้แก่ทเวะ มนุษย์ เดรัจฉาน เปรต อสุรกาย หากดวงตกทเวะก็ได้ลาภยศ หากดวงตกมนุษย์ก็ปานกลางไม่ดีไม่ร้าย หากดวงตกเดรัจฉานก็ป่วยหนัก หากดวงตกเปรตก็ถึงตาย หากดวงตกอสุรกายก็อาจพิกลพิการ เป็นต้น ดูจากตรงนี้ใช่แปลว่า ๒๕ หมายถึงชวยหนัก แต่อาจเป็นเฮงระเบิดก็ได้ ทว่าพูดกันที่ไร ก็จจะว่าเบญจเพสคือปีชวยทำเดียว

สรุปคือเบญจเพสเป็นเรื่องเกี่ยวกับการทำนายทายทัก ปีที่ ๒๕ เป็นปีแรงทั้งทางบวกทางลบ และตามหลักการดังกล่าว จะเห็นว่าโชคและเคราะห์ในเบญจเพสหาได้เกี่ยวข้องกับสตรีไม่ แต่ถึงวันนี้เราก็ก้าวเหมาคลุมไปหมดว่าเป็นเรื่องของทั้งหญิงทั้งชาย ที่ต้องระมัดระวังตัว ทำบุญสะเดาะเคราะห์เป็นพิเศษ ผมเห็นผู้หญิงบางคนวิ่งรอกทำบุญจนหน้าซีดทีเดียว เพราะดูเหมือนเรื่องแย่งๆจะประดังประเดเข้ามาในปีเบญจเพสเอาจริงๆ

ว่าตามหลักกรรมวิบาก ความจริงก็คือทุกปีมีเรื่องไม่ดีได้ตลอด แล้วแต่ว่าใครทำมาอย่างไร อดีตกรรมวางแผนให้เราได้รับผลตามลือกเวลาไว้เฉพาะตน นั่นหมายความว่ามนุษย์ทุกคนมีสิทธิ์ได้ลาภทุกปี แล้วก็สู้มเสี่ยงกับการตายได้ไม่เว้นวัน นับแต่จันทร์ถึงอาทิตย์ ใครหยุดราชการ มัจจุราชท่านไม่หยุดด้วย ใครเชื่อว่ามีสิทธิ์ตายเฉพาะเบญจเพส มัจจุราชท่านไม่เชื่อด้วย

ว่าแล้วก็ขอให้เชื่อเถิดครับ ว่าไม่มีเลขลือกสากลให้ต้องพะวงหรือก เบญจเพส เป็นเพียงการช่วยกันลือก ไม่มีที่มาที่ไปแบบพุทธเอาเลย สิ่งที่คุณควรพะวงไม่ใช่ปีเบญจเพสควรสะเดาะเคราะห์อย่างไร แต่ควรสำรวจตรวจตราดีๆว่าทุกวันนี้ใช้ชีวิตบนวิถีบุญน้อยไปหรือเปล่าต่างหาก

ถาม – การใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตไร้สายของบ้านอื่นถือว่าผิดศีลไหมคะ? ในเมื่อสัญญาณส่งมาถึงบ้านเราเอง และเราก็ไม่ได้พยายามเพื่อพวงใช้ แต่บังเอิญเจอและพบว่าใช้ได้ เพราะเจ้าของไม่ป้องกัน ไม่ระวังเอง

อันนี้ให้ลองสำรวจเข้ามาที่ใจ ก็เจอคำตอบจากตนเองครับ ทำครั้งแรกเจตนายังมีกำลังอ่อน เพราะมาพบเข้าโดยบังเอิญ ไม่รู้ ไม่เตรียมใจไว้ล่วงหน้า แต่ทำครั้งต่อไป เจตนาล็กอบใช้จะมีกำลังมากขึ้น เพราะคราวนี้รู้แล้วว่าเจ้าของเขาผลอเปิดช่องไว้ และเราสามารถแอบใช้

การรู้แล้วขึ้นไปเรื่อยๆ จะเข้าขั้นถือสิทธิ์โดยเจ้าของมิได้อนุญาต ดูที่จิตแล้วจะเห็นเป็นอาการของขโมย คือมีความคิดล็กอบใช้สมบัติผู้อื่นโดยเจ้าของไม่ยินยอมอนุญาต

ผลที่ได้รับจากการนี้ไม่รุนแรงนัก เนื่องจากเจ้าของไม่เสียหายอะไร อย่างมากก็โดนแย่งแบนทีวี ทำให้สปิดตก แต่สิ่งที่ถือว่าร้ายแรงคือการเพาะเชื้อขโมยไว้ในใจเรา ต่อไปใจเราจะเล็งหาช่องทางเอาเปรียบ หรือเล็งหาทางใช้ของของคนอื่นโดยไม่ได้รับอนุญาต ตลอดจนเล็งหาวิธีโกงเอาดีๆเพื่อให้ได้มาซึ่งของฟรี ซึ่งก็ไม่ฟรีจริงหรืออก อย่างไรก็ตามต้องใช้คืนอยู่ดี ด้วยวิธีที่วันนี้อาจะยังไม่ถึงเท่านั้น

อีกอย่าง การแอบใช้สัญญาณอินเทอร์เน็ตของคนอื่นนี่นะครับ ทุกครั้งจะมีเลขประจำเครื่องของเราไปแสดงให้เขาารู้ได้ คือเลข MAC Address ซึ่งแต่ละเครื่องไม่มีซ้ำกัน กับเลข IP Address ซึ่งเป็นที่อยู่บนอินเทอร์เน็ตของเรา นั่นหมายความว่า การแลกเปลี่ยนข้อมูลบนอินเทอร์เน็ตทั้งหมด อาจถูกดักได้ง่ายมากๆ แกรมเฝ้าติดตามได้เรื่อยๆด้วย

ลองคิดในมุมกลับว่าถ้าสมมุติเขาเป็นแฮกเกอร์ เปิดสัญญาณไว้อ่อนเหยื่อแบบนักตกปลา ฝ่ายคุณนี่ก็ว่าเอาเปรียบเขาอยู่เป็นปี ส่วนฝ่ายเขาอาจนั่งหัวเราะดูความลับของคุณอยู่ทุกวัน อะไรจะเกิดขึ้น แม้โอกาสอาจเป็นไปได้น้อย แต่ก็ใช่จะเป็นไปไม่ได้ ถ้าคิดในมุมนี้ อาจทำให้เกร็งๆขึ้นมาบ้างนะครับ

ถาม - การนับถือศาสนาได้นำจะบอกอยู่ในตัวว่าคนๆหนึ่งเคยทำบุญมากับศาสนา นั้น แต่เหตุใดหลายคนจึงเปลี่ยนศาสนาได้ และบางคนเปลี่ยนบ่อยๆเสียด้วย? นอกจากนี้ยังน่าสงสัยว่าถ้าพุทธศาสนาให้สติปัญญา ให้ความรู้ความจริงอันประเสริฐสูงสุดแก่ผู้นับถือ เหตุใดเพื่อนที่เคยตั้งใจถือศีล ๘ และปฏิบัติธรรมจริงจัง จึงหันไปสวามิภักดิ์กับศาสนาที่เน้นศรัทธาได้?

ถ้าคุณเข้าใจว่าคนๆหนึ่งหันมาเลื่อมใสในนับถือศาสนาได้อย่างไร ก็จะไม่ประหลาดใจหรอกครับ มนุษย์เป็นสิ่งมีชีวิตที่โหยหิวความสุขกับที่พึงพิงอันอบอุ่นมั่นคง และศาสนากับกิจกรรมทางศาสนาทั้งเล็กและใหญ่ ก็ล้วนเป็นไปเพื่อก่อให้เกิดความอึดเอิบขึ้นบานเหมือนได้พบที่ซบอิงทางใจถาวรด้วยกันทั้งสิ้น

ความสุขทางศาสนาจะทำให้ใจเปิด เมื่อใจเปิดก็จะรับคลื่นพลังศักดิ์สิทธิ์ของศาสนา นั้นๆได้ โดยอาจมาในรูปของความสว่างและอบอุ่นนุ่มนวลภายใน เช่น เมื่ออ่านข้อความที่ยกระดับจิต ปรับความเห็นผิดที่คิดว่าโทษะเป็นเรื่องธรรมดา ให้เปลี่ยนเป็นเห็นถูกว่าโทษะเหมือนไฟร้อน หาใช้เรื่องธรรมดานานอนใจ ทุกคนชอบที่จะร้อนตอบกับไฟ รวากับดินเป็นอื่นไม่ไหว ทั้งที่จริงเรามีสิทธิ์เลือกเย็นเหมือนน้ำ เพื่อดับไฟร้อนของเขาและของเราลงก็ได้

ทุกศาสนาสอนให้เปลี่ยนร้อนเป็นเย็นเช่นนี้เหมือนกัน และหากคุณรู้สึกถึงกระแสการโน้มนำไปในทางสงบเย็นตามกันได้ บางครั้งก็อาจสัมผัสกระแสสว่างเย็นที่รินออกมาจากตัวหนังสือ กล่อมเกลาคำความรู้สึกให้นุ่มนวลและตั้งมั่นอยู่ในอารมณ์งดงามได้เป็นครู

กระแสสว่างเย็นที่คล้ายรินจากหน้ากระดาษนั้น แท้จริงก็คือความสว่างเย็นจากดวงจิตอันเป็นมหากุศลของคนอ่านเอง เป็นสิ่งที่รินจากข้างใน ไม่ใช่ข้างนอก ส่วนความนุ่มนวลอ่อนโยนที่ตามมา ก็คือลักษณะความสงบละไมอันเป็นธรรมชาติแห่งมหากุศลจิต

กระแสความสุขเดียวกันในแต่ละคน จะเป็นสะพานเชื่อมโยงเข้ากับพลังศักดิ์สิทธิ์ของศาสนาของตน ถ้าศาสนาที่คุณนับถือเน้นศรัทธา คุณจะถูกชี้ให้เห็นถึงความสว่างนอกตัว ซึ่งมีจริงและสัมผัสได้จริง ไม่ว่าจะเป็กระแสเทพ หรือกระแสศรัทธาศาสนิกชนนับพันล้านอันทรงพลังยิ่งใหญ

แต่ถ้าศาสนาที่คุณนับถือเน้นปัญญา คุณจะถูกชี้ให้เห็นถึงความสว่างในตัว ซึ่งมีจริงและสัมผัสได้ทันที เพราะนั่นคือกระแสจิตของคุณเอง

เรื่องสำคัญอยู่ที่ว่า บุญเก่าทำให้คุณถูกปลุกฝังให้มีแนวโน้มที่จะสัมผัสความสุขอันบรรเจิดนอกตัวหรือในตัว

หากถือเอา ‘การทำบุญกับศาสนา’ เป็นเครื่องหนุน ก็น่าจะได้คำตอบอยู่ในตัวเองครับ ชั่วชีวิตคนๆหนึ่งอาจมีโอกาได้ทำบุญกับหลายศาสนา แม้เพียงด้วยใจยินดีเข้าร่วมกิจกรรม หรือแม้เพียงสรรเสริญศาสนาใดให้คนฟังเกิดนึกเลื่อมใสขึ้นมาวูบเดียว ก็ถือว่าคุณสร้างบุญไว้กับศาสนานั้นๆแล้ว ฉะนั้นไม่น่าแปลกใจเลย หากคุณจะเปลี่ยนใจกลับไปกลับมา ระหว่างศาสนาแห่งศรัทธากับศาสนาแห่งปัญญา

เมื่อยังเข้าไม่ถึงที่สุดของศาสนาทุกศาสนา คนๆหนึ่งย่อมไม่อาจมองกวาดไปโดยรวม แล้วตัดสินใจด้วยตนเองว่าศาสนาใดจริง ศาสนาใดเป็นที่สุด จุดอ่อนที่สุดของมนุษย์ทุกคนคือความไม่รู้ ส่วนจุดแข็งที่สุดของทุกศาสนาคือทำให้มนุษย์รู้สึกว่าคุณเองรู้แล้ว

ด้วยจุดอ่อนของมนุษย์ หากเอาคนๆหนึ่งที่กำลังตกอยู่ภายใต้แรงกดดัน หรือขาดความเป็นตัวของตัวเองมาเลือกศาสนา เหตุผลของการนับถือศาสนาจะขึ้นอยู่กับว่า เขา ‘กำลังอยากได้อะไร’ ศาสนาสำหรับเขาจึงไม่ใช่อะไรมากไปกว่าการลงทุน นับถือเพื่อแลกของรางวัล

แต่ด้วยจุดแข็งของศาสนา หากเอาคนๆหนึ่งที่มีความเป็นตัวของตัวเองมาเลือกศาสนา เหตุผลของการนับถือศาสนาจะขึ้นอยู่กับว่าเขา ‘กำลังอยากรู้อะไร’ ศาสนาสำหรับเขาจึงเป็นเข็มทิศชี้ให้เห็นว่า ‘สิ่งใดควรรู้’ และ ‘ต้องทำอย่างไรจึงจะรู้’

สรุปคือตอนกำลังหันหน้าเข้าหาศาสนา ต้องดูว่าคนๆหนึ่งกำลังขาดอะไร แล้วศาสนาใดหยิบยื่นสิ่งนั้นให้ได้ ก็นับว่าเข้ากันทันที

ผมขอยกตัวอย่าง หลายปีก่อนผมเคยมีเพื่อนอยู่คนหนึ่ง เปลี่ยนใจจากพุทธ ไปนับถือศาสนาอื่นเพราะผู้หญิง กล่าวคือสาวที่มาชักชวนให้เข้าศาสนานั้น ต้องตาต้องใจเขา และวิธีเดียวที่จะเข้าใกล้เธอ คือไปร่วมกิจกรรมทางศาสนาทุกอาทิตย์

ช่วงที่ประกาศกับใครๆว่าเขานับถือศาสนานั้น เขายืนยันว่าตนเอง ‘เชื่อ’ อย่างหมดหัวใจ ไม่ว่าจะป็นคำสอนที่ยากจะพิสูจน์เพียงใด แต่หลายเดือนต่อมา หลังจากไม่ประสบความสำเร็จในความรัก แลมรู้ว่าสาวยอมใช้ตัวเองเป็นเหยื่อล่อใจหวังเพียงให้เขามาติดพันเพื่อเข้าร่วมกิจกรรมทางศาสนา เพื่อนเลยบอกสาลา เลิกขาด ทั้งสาวทั้งศาสนา

พอเจอหน้ากันแล้วถามใหม่ว่ายังเชื่อหลักการหรือคำสอนของศาสนานั้นอยู่ไหม เพื่อตอบเต็มปากเต็มคำว่า ‘ไม่เชื่อ’ หนักแน่นเท่ากับที่ครั้งหนึ่งเคยตอบว่า ‘เชื่อ’

สิ่งที่แต่ละคนอยากได้นั้นแตกต่างกัน แล้วร้ายกว่านั้นคือคนๆหนึ่งอาจต้องการไม่เหมือนเดิมภายในเวลาห่างกันเพียงเดือนเพียงปี ที่แน่นอนคือคนสนใจเหยื่อล่อตรง ประตูทางเข้า อาจเปลี่ยนความสนใจไปหาเหยื่อล่อที่ประตูอื่นอย่างรวดเร็ว โดยไม่เคยข้ามผ่านประตูจริงจังแม้แต่บานเดียว

สรุปคือถ้าสำรวจดูให้ดี ความสุขนั่นเองคือประตูเข้าศาสนา ถ้าตั้งต้นจุดชนวนความสุขได้ก็จบ เหตุผลร้อยแปดประสามนุษย์ชอบเข้าข้างตัวเองตามมาที่หลังได้เหตุผลของมนุษย์ส่วนใหญ่เป็นเพียงเครื่องมือสนับสนุนความเชื่อของตนเท่านั้น

สำหรับคำถามที่ว่าทำไมเพื่อนคุณซึ่งเคยถือศีล ๘ แกรมขยันภาวนา ยิ่งอุตส่าห์เปลี่ยนใจไปหาศาสนาอื่น คำตอบก็คงเรียบง่ายครับ เขายังไม่สุขจริงกับบรรชาติความเป็นพุทธ แต่เมื่อหันไปทางอื่น กลับพบสุขที่น่าพอใจยิ่งยวด แกรมอาจง่ายตายกว่า การต้องทำอะไรยุ่งยากดังที่เคยเพียรมาก่อนอีกด้วย

ปัจจุบันพุทธศาสนาแบ่งเป็นความเชื่อหลายสาย บางสายเป็นไปเพื่อความจริงจังเพื่อความเพ่งเครียด เพื่อความเก็บกด ก็แน่นอนว่าทำไปทำมาย่อมเกิดทุกข์ ไม่เห็นจะเปลี่ยนจากหนักเป็นเบา ไม่เห็นจะเปลี่ยนจากทุกข์เป็นสุขกับเขาเสียที แกรมพอบ่นให้อาจารย์ฟัง อาจารย์ก็ตีเตียนว่าเป็นเพราะทำผิดเอง จึงเกิดผลเสียหาย ไม่อาจช่วยอะไรได้เสียอีก

หากเพื่อนของคุณมีวิสาขนาบารมีเก่า สามารถเข้ากันได้กับสายความรู้ สายการปฏิบัติที่ช่วยให้พบความจริง เห็นพุทธศาสนาเป็นศาสนาแห่งการพ้นทุกข์ ไม่ใช่ศาสนาแห่งการจมแน่นอยู่กับทุกข์ เขาก็คงไม่เปลี่ยนศาสนาหรอกครับ เพราะที่สุขสุดสุขอยู่ที่การพ้นทุกข์ในตัวเองแล้ว ไม่ต้องแสวงหาอะไรจากที่ไหนอื่นแน่แล้ว

ถาม - การเรียนศาสนาเปรียบเทียบ หรือการพยายามศึกษาเพื่อเลือกศาสนาให้ตัวเองอย่างถูกต้องเหมาะสมนั้น ถือเป็นความผิดไหมคะ?

การเลือกสิ่งที่ดีที่สุดสำหรับตัวเอง ไม่เคยผิดบาปหรอกครับ ก็คนเราเริ่มต้นจากการไม่รู้ว่าจะไรดีที่สุด แล้วจู่ๆจะให้แน่ใจว่าเลือกสิ่งที่ดีที่สุด โดยไม่ต้องเปรียบเทียบเสียก่อนได้อย่างไร?

แต่กระนั้นก็ต้องพูดกันตามเนื้อผ้า ว่ากันตามหลักความจริง นั่นคือถ้าคุณถ่อมมันในศาสนาใดไม่เปลี่ยนแปลง อนาคตหากยังต้องเวียนว่ายตายเกิดไม่เลิก คุณย่อมมีสัญญาณนำร่องสู่ตระกูลต่อไปที่ศรัทธามั่นคงกับศาสนาเดิม หรือศาสนาแบบเดียวกันอีก

การเรียนศาสนาเปรียบเทียบของแต่ละคนนั้นมีหลายเหตุผล และเท่าที่ทราบคือ คนเรียนจะเป็นพุทธเสียมาก หากนับถือศาสนาอื่นอย่างแน่นแฟ้นอยู่ก่อนมักไม่นึกอยากเรียน หรืออาจถูกห้ามเรียนก็ได้

หากตำราและผู้สอนมีความเป็นกลาง เมื่อเรียนแล้วนักเรียนอาจได้ข้อสรุปที่ชัดเจนขึ้นว่าจะนับถือศาสนาใดให้เหมาะกับอัธยาศัยของตน ทว่าอีกทางหนึ่ง เมื่อเรียนแล้วอาจทำให้เชื่อแต่ตัวเอง และเห็นการให้ความศรัทธาแบบสุดโต่งกับศาสนาใดศาสนาหนึ่ง เป็นการปิดโอกาส และขาดความเป็นตัวของตัวเอง พุดง่ายๆ คือเรียนจบปุ๊บจะไม่เชื่อว่าศาสนาไหนดีที่สุด จริงที่สุด หน้าที่ของคนเรียนจบมีแค่ชี้ได้ถูกว่าศาสนาหนึ่งๆมีข้อดีใดให้ใช้ประโยชน์ได้จริงในโลกปัจจุบันบ้าง ก็เท่านั้น

สารบัญ ←

ไดอารี่หมอดู หน้าที่ ๑๕

โดย หมอพีร์

ช่วงนี้อากาศบนโลกของเราช่างแปรปรวนเหลือเกินยากที่จะเข้าใจได้ การที่อากาศบนโลกแปรปรวนก็เป็นผลมาจากน้ำมือของมนุษย์นี่แหละที่ไม่ดูแลธรรมชาติเป็นผู้ใช้ประโยชน์จากธรรมชาติและทำลายธรรมชาติ

นอกจากความแปรปรวนของดิน ฟ้า อากาศ ยังมีอีกสิ่งหนึ่งที่แปรปรวนยิ่งกว่าอากาศ คือจิตใจของมนุษย์ แค่หนึ่งนาทีจิตใจของเราเปลี่ยนได้เป็นร้อย ๆ เรื่อง ถ้าไม่หัดเข้ามาสนใจจิตใจภายในบ้างเลย ก็โดนความคิดมันหลอกให้ทำอะไรผิดได้มากมาย ต้องตกเป็นทาสของกิเลสไปตราบนานเท่านาน

อาทิตยนี้ทั้งอาทิตย์ ก็เจอแต่ลูกค้ำที่มีแต่ความแปรปรวนเหมือนกัน คือมีลูกค้ำเก่าที่เปลี่ยนตัวเองให้ดีขึ้นได้ระดับหนึ่ง สามารถผินดวง ผินกิเลสที่มายั่วให้ทำผิดได้แล้ว กลับมาดวงครวนี้กลับทำบาปหนักกว่าเดิมอีก

ลูกค้ำกลุ่มนี้ในตอนแรก มีความกระตือรือร้น มีกำลังใจในการเปลี่ยนตัวเองเป็นอย่างมาก เพราะเพิ่งเจอกรรมเล่นงานมา พอมาดวงได้ตรงกับเหตุการณ์ที่กรรมเล่นงานไปพอดี ก็เชื่อว่าเป็นกรรมของตัวเอง และก็กลัวการทำบาปทำกรรมมาก ก็มาสนใจการภาวนาปฏิบัติธรรม พร้อมกับทำบุญทำทานอยู่เรื่อย ๆ ก็คิดว่าเขาคงจะเปลี่ยนได้จริงแล้ว

พอมาเจอกันครวนี้กลับล้มลงไป ผิดศีลห้าได้อย่างง่ายดาย จิตใจที่เคยหนักแน่น คงเส้นคงวามาระยะหนึ่งแล้ว กลับตาลปัตรไปเป็นอีกด้าน ความกลัวบาปกลัวกรรมหายไปในพริบตา กลับไปโกหก กินเหล้า นอกใจเมียเหมือนเดิม เขาบอกว่ามาดวงครวนี้ อยากมาให้หมอดูค่า เดือนสติหน่อย

การที่ต้องเจอลูกค้าแบบที่เปลี่ยนแล้วล้มอย่างนี้หลายคน ทำให้เลิกคาดหวังว่าจะช่วยทุกคนให้คิดได้ ไม่อยากให้แต่ละคนทำผิดเหมือนที่ผ่านมาอีก อยากให้พวกเขา มีสติคิดได้ไม่ อยากให้ทำบาปทำลายตัวเขาเองอีก เมื่อเห็นแบบนี้บ่อยก็ทำให้ช่วยแบบไม่คาดหวังแล้ว เพราะเราไม่สามารถทำให้ใครเปลี่ยนได้อย่างที่เราต้องการได้ ทุกคนมีกรรมของแต่ละคนเป็นเครื่องกำหนดชะตาชีวิต เราเป็นได้ก็แค่ผู้ชี้แนะแนวทาง

หลัง ๆ มานี้ ดูดวงแบบสบายขึ้นเยอะมากเลย จากการสังเกต ลูกค้าที่มาดูดวง และสามารถเปลี่ยนตัวเองให้เหนือดวง ชะนกรรมตัวเองได้จริงนั้นเท่าที่เห็นก็จะมีแต่คนที่มีลักษณะดังต่อไปนี้คือ

๑. จิตใจที่หนักแน่น คงเส้นคงวา

ต้องเป็นคนที่มีจิตใจที่หนักแน่น ไม่วิเลสเปลี่ยนความคิดไปมา การที่มีจิตใจหนักแน่นสำคัญมาก เพราะวันหนึ่งถ้าต้องไปเจอข้อสอบของกรรมเก่าตัวเอง ถ้าไม่หนักแน่นก็แพ้กิเลสตัวเองเรื่อยไป ใครที่อยากจะทำชะนกรรมตัวเองได้เร็ว ต้องฝึกใจให้มีความแข็งแรงหนักแน่นก่อนเป็นอันดับแรก จึงจะทำให้ชะนกรรมตัวเองได้ง่ายขึ้น ให้เริ่มจากเรื่องง่าย ๆ เช่น การไม่วิเลสในเรื่องการแต่งตัว ไม่วิเลสในการเลือกกับข้าวในแต่ละมื้อ ไม่วิเลสในการตั้งใจจะทำอะไร เรื่องเล็ก ๆ ในชีวิตประจำวันเหล่านี้ มีให้ตัดสินใจมากกว่าเรื่องใหญ่ ๆ จะเป็นเครื่องมือฝึกปรือความวิเลสได้ดีมาก

๒. ความขยัน

ดวงบางคนขอแค่ขยันแค่นั้น ดวงจะดีขึ้นเลย หลายคนแพ้วตัวเองเพราะความขี้เกียจ ไม่กระตือรือร้น เฉื่อยชา ปล่อยชีวิตเป็นไปตามโชคชะตา ได้แค่ไหนเอาแค่นั้น หรือบางคนลงทุนเกาะพ้อเกาะแม่เลยด้วยซ้ำ

ความไม่ขยันทำให้เป็นคนทำอะไรได้ไม่นาน เดี่ยวเดี๋ยวก็เลิกทำหรือบางครั้ง การชะนกรรมก็ต้องออกแรงมากเป็นพิเศษ เช่น คนที่มีกรรมเรื่องเรียนทำให้เรียนจบยาก ต้องขยันอ่านหนังสือมากกว่าเพื่อนที่ไม่มีกรรมเรื่องเรียนประมาณสามเท่า จึงจะจบได้ง่าย ถ้าขี้เกียจก็ต้องไม่จบตามดวงแน่นอน

ความซึ้งใจก็แก้ได้โดยการออกกำลังกายให้เหงื่อออกอย่างต่อเนื่อง เห็นลูกค้าหลายคนอยากรวมมาก แต่ไม่ยอมที่จะทำงานหนัก คิดแต่จะหาเงินทางไหนก็ได้ที่ไม่ต้องออกแรง

๓. กัลยาณมิตร

การเลือกคบเพื่อนสำคัญมาก เหมือนกับพุทธพจน์ที่ว่า “คบคนเช่นไรก็เป็นคนเช่นนั้น” คำนี้ยังใช้ตีจริง ๆ ดวงลูกค้าหลายคน เสียก็แต่การเลือกคบเพื่อนนี้แหละ ถ้ามีเพื่อนดี ๆ ได้ ชีวิตจะดีกว่านี้มากแต่ก็จะไม่คบ ชอบคบแต่เพื่อนที่พาให้ตัวเองต่ำลงกับเพื่อนดี ๆ จะรังเกียจขยะแขยงรู้สึกว่าเขาเกินไป รู้สึกว่าคุยกันคนละภาษา รู้สึกไม่สนิทใจที่จะคบด้วย รู้สึกแตกแยกแตกต่าง ซึ่งถ้าเราไม่ทันอารมณ์ต่าง ๆ เหล่านี้ และไม่พยายามฝืนคบเพื่อนดี ๆ ที่พาเราให้ไปดี ชีวิตก็จะมีแต่เรื่องที่น่าตำหนิ

๔. การรักษาสัจจะ

เมื่อไหร่ที่เราเป็นคนขาดสัจจะ ไม่รักษาคำพูด ก็จะทำให้เราเอาชนะกรรมได้ยากเหมือนกัน อย่างเช่นเราตั้งใจกลับตัวกลับใจที่จะไม่ทำผิดอีก พอเวลาผ่านมาได้สักพักหนึ่งแล้ว มีเหตุการณ์ช่วยยื้อให้เราต้องทำผิดอีก ถ้าเราไม่รักษาสัจจะที่เราเอ่ยไว้ ก็จะทำให้เราพลาดทำผิดลงไปอีกได้ง่าย

๕. การให้อภัย

การที่เราไม่ให้อภัยก็จะทำให้ตั้งแต่เรื่องไม่ดีเข้ามาหาตัวเอง ชีวิตต่อให้ดวงขึ้นมากแค่ไหน แต่ใจยังเจ้าคิดเจ้าแค้น พยาบาทอยู่ ดวงก็ไม่ขึ้นเต็มร้อย การเจ็บใจจะเป็นตัวเชื่อมกับกรรมที่ไม่ดีของเรามาให้ผลเรา

ลูกค้าบางส่วนก็คิดว่าตัวเองได้ให้อภัยแล้ว ตัวเองไม่โกรธไม่เจ็บใจหรอก ตัวเองให้อภัยเขาได้ ความจริงแล้วให้อภัยได้แต่ปาก แต่ใจให้อภัยไม่ได้อย่างที่ปากพูดเลย เป็นอย่างนี้กันเยอะมาก คือปากให้อภัยแต่ใจให้อภัยไม่ได้

การให้อภัยสำคัญคือที่ใจไม่ใช่ที่ปาก ลองสังเกตลงไปใจเสมอ ทุกครั้งที่เรากล่าวคำว่าให้อภัยไป จะทำให้เรารู้ว่าเราให้อภัยเขาจริงอย่างที่ปากเราพูดไป

หรือเปล่า แต่ถ้าใจยังไม่ให้อภัยอย่างปากพูดออกไป ก็ไม่ต้องโทษตัวเอง
หรอกว่า ทำไมยังโกรธเขายังเจ็บใจเขา แค่อยอมรับตรง ๆ ว่าใจยังไม่ให้อภัยไม่ได้
แค่นั้นก็พอ ขอแค่อย่าด่าอย่าแสดงกิริยาที่ไม่ดีออกไปก็พอ ต่อไปถ้าเราเห็นเรื่อย ๆ
ว่าใจยังไม่ให้อภัยเดี๋ยวก็ทำได้เอง

๖. น้ำครึ่งแก้ว

ทำตัวเองเป็นน้ำครึ่งแก้ว รับฟังความคิดคำติชมของคนอื่นอยู่เสมอ จะทำให้เรา
เห็นข้อบกพร่องของตัวเองได้ดี หลายคนทีพอจะเปลี่ยนตัวเองได้หรือเริ่มถือศีลฟัง
ธรรมทำบุญก็เริ่มทำตัวเป็นบุญล้นแก้ว คิดว่าตัวเองดีแล้ว ไม่อ่อนน้อมถ่อมตน ต่อ
ไปก็จะมีใครอยากจะทำอะไรจะบอกอยากจะทำอะไรจะเตือน ข้อนี้ก็เหมือนกับข้ออภัยทาน
คือค้นเข้าไปในใจว่าใจยอมหรือไม่ยอม หลายคนหน้าตายอมคนมาก แต่ใจไม่ยอมเลย

๗. ทำดีหวังผล

หลายคนทำดีหวังผล แต่ไม่รู้หรือไม่ยอมรับว่าตัวเองกำลังเป็นคนที่ทำความดี
หวังผล การหวังผลจะทำให้ใจท้อแท้ท้อถอย และขาดกำลังใจในการทำดีต่อไปได้

ความจริงกรรมของบางคนทำมาหนักมาก ทำความดีมาแค่ปีเดียวจะให้เรา
ชนะกรรมทั้งหมดก็ยอมเป็นไปได้อยาก มีพี่คนหนึ่งเป็นหนี้บัตรเครดิตอยู่สองล้าน ชีวิต
ที่ผ่านมาไม่เคยทำบุญมาเลย พอมาเจอปัญหาเรื่องเงินหมุนไม่ทันใช้หนักก็เลยเป็นทุกข์
พอใจเป็นทุกข์ก็เลยเริ่มสนใจปฏิบัติธรรมและทำบุญ ทำได้ประมาณปีหนึ่ง หลังจากนั้น
ก็มีปัญหาเรื่องเงินหนักมากขึ้น เธอไม่ทันคิดว่าการทำดีของเธอที่ผ่านมานั้นมีความ
หวังผลอยู่ เธอเริ่มรู้สึกว่าการทำดีที่ผ่านมาทำบุญแล้วช่วยไม่ได้เลย ทำให้ไม่อยากทำบุญ
ต่อไปแล้ว ไม่มีกำลังใจ รู้สึกน้อยใจตัวเอง เธอล้มคิดว่าที่เธอยังมีงานทำมีข้าวกินเป็น
เพราะผลแห่งบุญที่เข้าไปนั่นแหละ ถ้าไม่ทำคงเจอหนักกว่านี้แน่

๘. ความอดทน ออกสู้

ต้องฝึกให้ตัวเองพยายามที่จะเป็นคนที่มีความอดทนด้วย เพราะการชนะกรรม
ไม่ได้ชนะได้ภายในวันเดียว ต้องอาศัยวันเวลา ผ่านวันเป็นเดือนเป็นปี ๆ ถึงจะ
เอาชนะได้ ดังนั้นต้องฝึกความอดทนไปด้วย

๙. เรียนรู้เรื่องกรรม ผลของกรรม

การศึกษาเรียนรู้หลักกรรมวิบากไปด้วย สำคัญมากจริง ๆ เพราะอย่างน้อยจะทำให้เรามองสิ่งรอบข้างในชีวิตอย่างเป็นเหตุเป็นผล เชื่ออะไรอย่างมีเหตุผลไม่โดนใครหลอกให้เชื่อแบบมงาย อย่าเชื่ออะไรง่าย ให้พิจารณา พิสูจน์ สังเกต จากชีวิตของเรา และคนรอบข้างเรานี้แหละ จะทำให้เราเกิดการกลัวกรรม กลัวการทำกรรมได้

คนที่ศึกษาระยะถ้าไม่ศึกษาเรื่องของกรรมไปด้วย ก็จะทำให้เราทำกรรมเพิ่มอีกได้ง่าย ๆ เลย หลายคนจึงถามคำถามนี้เสมอว่า ทำไมเขาปฏิบัติธรรมแล้วเขายังทำบาปอยู่เลยละ เจอคำถามนี้เยอะมากเหมือนกัน

สิ่งที่คนส่วนใหญ่มาดูดวงไม่สามารถชนะกรรมตัวเองได้ มักจะเป็นข้อที่หนึ่งคือ ไม่มีจิตใจที่หนักแน่น มักจะโลเลเปลี่ยนไปเปลี่ยนมาเสมอ การเปลี่ยนที่ไม่ห้ามคือ การเปลี่ยนเพื่อให้ตัวเองดีขึ้น

การฝึกสังเกตตัวเองไปด้วยว่ามีข้อบกพร่องสิ่งไหน พอเห็นข้อบกพร่องของตัวเองก็ให้รีบเร่งแก้ไข ชีวิตของเราก็เหมือนการเดินทางบนถนน ถ้าเรารู้ตัวว่ากำลังขับรถผิดทางก็ให้รีบเลี้ยวกลับหาทางเดินเส้นใหม่ที่ดีกว่าเส้นเก่า ชีวิตเราสามารถเลือกทางเดินใหม่ให้กับชีวิตเราได้ตลอด ถนนบนโลกไม่ได้มีสายเดียวให้เลือกเดิน

ติดต่อหมอฟีร์ได้ที่ 087-934-7871 และ 02-932-1887

สารบัญ ←

ใต้ร่มฉัตร

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

อินทรวชิษฐ์รฉันท์ ๑๑

๑ สรวมชีพประนมนบ
เอกองค์กษัตราทรงเอื้อและเกื้อขวัญ
หนทางจะยากใดจากเหนือจรดใต้
ป่าดงภูเขาเงินยามชาติวิฤตกล้า
ทรงปลอบประโลมพลันพรางพื้นถะถ้งหล้า
ที่เศร้าและโศกตรมองค์ภูมิพลราช
ปวงชนเกษมใสวันฉัตรมงคล
องค์ภูเรศปวงอัญเชิญพระไตรรัตน์
ขอองค์พระภูมิศิระทบ ณ บาทา
นพราช ธ จอมไทยชนนั้นมีร้างไกล
ทุรแสนก็ดำเนินบุระไทยมิห่างเกิน
ทิศใดเสด็จครันภยทำสะเทือนขวัญ
ดุจสายพิรุณพรมพสุธาก็รื่นรมย์
ก็จะคลายสบายใจปุรนาถพระนำไทย
สุขปานสถิตสรวงรติดลระลึกทรวง
ชนรักและภักดีดลพัฒน์สฤษฏ์ศรี
นิรทุกข์นรินทร

ปิดทองหลังพระ

โดย ทรงประเด็น

๑ ปิดทองหลังพระละเมิด
กุศลสุขสันต์บันดล

นำจิตก่อเกิดเลิศผล
หลุดพ้นเพราะตัดอึดตา

ปิดทองหลังพระละโทษ
ทองวาวแววจับตา

ประโยชน์เข็ดฉันทรรษา
ปัญญาสุขล้ำอำไพ

ปิดทองหลังพระจะยัง
ไม่ไอ้อวดสู่ผู้ใด

อสังการทองส่องใส
อิมใจแจ่มรู้ดูงาม

ปิดทองหลังพระจะพา
ร่มเย็นเป็นผู้รู้ตาม

วิชาเจนจบภพสาม
ถึงความพ้นทุกข์สุขจริง

แต่...ชายคนนี้

โดย ศิราภรณ์ อภิรัฐ

๑ ชายคนนี้นั่นที่ฉันนั้นแสนรัก
สายสัมพันธ์นี้มีบังเอิญ

เรารู้จักพบหน้ามานานเนิ่น
คือแรงกรรมเมฆิฐบันดาลพา

เขาถนอมดูแลและรักฉัน
มือกอุ่นเพื่อพิงพักซ่อนน้ำตา

มีมีใครเทียบทันบนโลกหล้า
สองแขนอ้ารับขวัญยามพร่นใจ

มีสองมือคอยช่วยเหลือเสมอ
มีคำพูดปลอบปรนดลทุกภัย

มีดวงตาเสนอความรักให้
สรรคส์สิ่งดีมอบไว้ตลอดมา

เขารักฉันฉันรักเขาเรารักซึ่ง
แต่วันนี้เขามีอยู่คู่ชีวา

ความทรงจำติดตรึงล้ำคุณค่า
ความตายพาพลัดพรากจรจากไป

ฉันจึงเคยเคว้งคว่างบนทางโลก
ยามความทุกข์โอบยตีที่หัวใจ

สุดเศร้าโศกเหมือนชีวินนี้สิ้นไร้
คิดถึงเขาร้องให้เพียงลำพัง

เคยอยากรู้เขาตอนนี้อยู่ที่ไหน
ที่สุดพบความจริงใจจึงฟัง

ในเลือดเนื้อในร่างกายในความคิด
ทุกสิ่งทีกระทำไปในชีวา

จึงตั้งจิตคิดทำแต่ความดี
“ลูกของพ่อ”ที่พ่อรักเท่าชีวิต

ครุ่นคิดไปยามทุกข์ทนจนเจียนคลั่ง
ว่าเขายังอยู่กับฉันเสมอมา

ซีพอันแสนน้อยนิดมิเหวว่า
ประกาศค่าให้คนเห็นเขาเช่นกัน!

สมกับที่เขาภูมิใจในตัวฉัน
จะคงมั่นเช่นนี้มีเปลี่ยนแปลง

สารบัญ ↩

วาทะดังตฤณ “ด้วยความเป็นห่วง”

“สวดมนต์เสียบ้าง
ถึงไม่รู้ว่าภาษาบาลีบอกอะไร
แต่ถ้าใจนึกถึงพระก็แปลว่าจิตผูกอยู่กับของสูง
ตราบใดจิตผูกอยู่กับของสูง
ตราบนั้นจิตจะไม่ตกต่ำลงไปได้”

“สุขสันต์วันสงบ
วันที่ใจไม่ทะยานอยาก
เป็นของจริงกว่าสุขสันต์วันขึ้นปีใหม่
วันที่ใจอยากโน่นอยากนี่มากมาย”

“สิ่งที่น่ากลัวกว่าความตายตรงหน้า
คือการต้องเวียนเกิดอย่างไม่รู้ว่ามีเมื่อใดจะยุติ”

“ศึกษาให้หมดทุกศาสตร์แล้วจะรู้
ว่าศาสตร์แห่งกรรมวิบาก
เป็นต้นตอของศาสตร์ทั้งหลายรวมกัน”

“ในความเป็นพุทธ
คุณจะรู้ว่าตัวเองเริ่มแน่นพอ
เมื่อสูญเสียคนรักโดยไม่เสียน้ำตา
และไม่มีความถือสาแม้ต้องคุยยาวกับศัตรู”

“อำนาจก่อสร้างครามอาจน่ายำเกรง
แต่ไม่น่าเคารพเหมือนอำนาจยุติสงคราม”

“เมื่อตัวเราทุกคน
เต็มไปด้วยบาดแผลของวันวาน
จึงไม่น่าตำหนิใคร
กับความรู้อ่าไม่ถึงการณ์
โดยเฉพาะถ้าเขาระวังตัวอย่างดี
ไม่ปล่อยให้เกิดแผลซ้ำที่เดิมอีก”

“ถ้ายังไม่มีความรัก
เรารู้แน่ว่าจะต้องอยู่อย่างเหงา
แต่ถ้าจะฝืนมีความรักให้จงได้
เราไม่รู้เลยว่าจะต้องทุกข์แบบไหนแน่”

“ความถูกต้อง
ทำให้เราฉลาดขึ้นจากการเห็นผลดี
ความผิดพลาด
ทำให้เราฉลาดขึ้นจากการเห็นผลร้าย
แต่เราจะโง่เท่าเดิม
ถ้ามองไม่ออกว่าอะไรดีอะไรร้าย”

“โลกไม่ได้มีแค่แรงดึงดูดวัตถุ
ให้ติดแน่นอยู่กับพื้นโลกเท่านั้น
แต่ยังมีแรงดึงดูดใจ

ให้ติดอยู่กับโลก
หรือจมต่ำลงกว่าโลกอีกด้วย”

“ความคิดเป็นสิ่งที่ทรงพลังยิ่งกว่ามือเท้า
เพราะเราไม่อาจอาศัยมือเท้า
ในการเอาชนะเรื่องร้ายได้ไหว
และจะมีก็แต่ความคิดเท่านั้นที่เปลี่ยนโลกได้”

“มนุษย์ใช้เหตุผลทางความคิด
ในการตัดสินว่าอะไรถูกอะไรผิด
ขณะที่ธรรมชาติใช้ความจริงทางจิต
ในการตัดสินว่าอะไรเป็นบุญอะไรเป็นบาป”

“คิดไปจนกว่าจะตายว่าคุณยังไม่ได้ทำอะไรเท่าใดนัก
ไม่อย่างนั้นความรู้สึกว่าทำอะไรมามากแล้ว
จะเป็นข้ออ้างให้คุณทำอะไรร้อยลงเรื่อยๆ”

“จะเชื่อหรือคิดฝันเกี่ยวกับความสำเร็จอย่างไรก็ได้
แต่คุณจะไม่มีความประสบความสำเร็จเลย
หากไม่ลงมือทำจริงในสิ่งที่ตัวเองรักจะทำให้สำเร็จ”

“ถ้าอ่านไม่ออก
ว่าฝันทำนายอะไรข้างหน้า
ก็ลองเรียนรู้ที่จะทบทวน
ว่าฝันฟุ้งอะไรที่ผ่านมาบ้าง”

“ถ้ารู้น้อยกว่าจุดที่กำลังยืน
ถอยกลับไปก้าวหนึ่งเพื่อเรียนเพิ่ม
ถ้ารู้มากกว่าจุดที่กำลังยืน
ก้าวไปข้างหน้าให้คุ้มกับที่รู้
เพื่อสุดท้ายไม่ต้องตายเยี่ยงคนย่ำอยู่กับที่”

“ถ้าคุณทำประโยชน์ให้กับโลกได้ยิ่งกว่าพระราชชา
จะไม่มีใครหัวเราะเยาะหากอวดว่าคุณเคยเป็นพระราชชา
แต่ถ้าคุณกำลังเป็นพระราชชาแล้วไม่ทำประโยชน์อะไรเลย
ตอนตายไปจะไม่มีใครจดจำด้วยซ้ำว่าคุณเคยเป็นพระราชชา”

“ครูไม่ใช่เรือจ้าง ครูคือเรือที่ไม่คิดค่าจ้าง”

จากภาพยนตร์เรื่อง เด็กโต
สรรหามาฝาก โดย คำกลาง

“คนคนหนึ่งทำความดีไม่ใช่เรื่องยาก แต่สิ่งที่ยากคือทั้งชีวิตทำแต่ความดี”

จาก ถ้อยคำของ เหมา เจ๋อตุง
สรรหามาฝาก โดย Emily

คู่แท้ยอมเจริญยั่งยืน
คู่กามยอมฉาบฉวย
คู่กรรมยอมมรดกร้าง
คู่กัศยยอมกัศกร้อน
คู่ธรรมยอมสุขสบาย

จาก ปรัชญาชีวิต หลักการดำเนินชีวิตร่วมสมัย โดย อัคร ศุภเศรษฐ์
สรรรหามาฝาก โดย แคท

We don't see things as they are, we see things as we are.
เราไม่ได้มองสิ่งต่าง ๆ อย่างที่มันเป็น แต่เรามองสิ่งต่าง ๆ อย่างที่เราเห็น

โดย Anais Nin (อนาอิส นิน)
สรรรหามาฝาก โดย mind way

สารบัญ ←

บ้าน ⇔ กรง ⇔ คนไม่มีอะไร

โดย คนไม่มีอะไรกับน้องปิก

“บ้านคือวิมานของเรา” ...แน่ละ ผมก็เป็นเหมือนทุกคนในโลกนี้ ที่มีความฝันอยากจะมีบ้านเป็นของตัวเอง แรกเริ่มก่อนจะปั้นฝันขึ้นมาให้เป็นจริงนั้น ก็ต้องขอขอบคุณคุณแม่ที่ยกที่ดินให้ปลูกบ้าน แบบนี้ก็เหมือนเริ่มไป ๕๐ เปอร์เซ็นต์แล้ว อย่างน้อยฝันของผมก็ต้องลอยอยู่ในอากาศ ก็มีที่ให้วาดฝันบนพื้นดินนี้แล้วไงล่ะครับ จากนั้นผมก็ศึกษาหาข้อมูลเพื่อสร้างสิ่งที่เรียกว่า ”วิมาน” กันเสียก่อน นับตั้งแต่หาแบบบ้าน หาบริษัทผู้รับเหมาก่อสร้าง การเลือกผู้รับเหมานี้เหมือนกับการแต่งงานเลยนะ มันเหมือนกับการที่เราclickใครสักคน แล้วก็เข้าไปทำความรู้จัก ศึกษานิสัยใจคอว่าเราจูนกันได้ดีรีเปล่า แน่่อนว่าผมคงต้องไปดูเค้าให้ถึงที่ (สำนักงาน) ขอเค้าดูให้ถึง(ฐาน)ราก ถึงโคน(เสา)... ถามคนรอบข้างของเค้า (ลูกค้าคณะอื่นฯ) ว่าเค้ามีปัญหาอะไรกับคนๆนี้หรือไม่ เมื่ออะไรๆค่อนข้างจะลงตัวโอกาสที่ได้ภรรยาเอ๊ย!บ้านที่ดี ก็มีสูง แต่ถ้าเลือกผิดก็อาจจะได้บ้านแยะๆที่ต้องทนอยู่ไปตลอดชีวิต อย่างคำโบราณที่เค้าว่ากันว่าปลูกบ้านผิดคิดจนบ้านพังกันเลยทีเดียว

จากนั้นผมก็เริ่มเติมความต้องการของผมลงไป สนุกสิครับงานนี้ ผมเริ่มจินตนาการไปเรื่อยๆว่าบ้านของผมต้องมีพื้นที่ใช้สอยอะไรบ้าง ก็ห้องนอนก็ห้องน้ำ ขนาดเท่าไรวัสดุอะไร คิดไปคิดมาก็หลายรอบทีเดียว เพราะถ้าผิดพลาดครั้งนี้ คงไม่แก้ตัวที่อื่นเป็นแน่ ครั้นจะต่อเติมภายหลังก็แพงและปัญหาเยอะ ไหนๆจะสร้างวิมานแล้ว ก็เอาให้พอใจและสมบูรณ์แบบที่สุด จะสร้างทั้งทีก็ต้องหลังใหญ่ไว้ก่อนจะได้อยู่สบาย วัสดุก็ต้องเป็นของดีจะได้สวยทนทาน กว่าจะสรุปทุกอย่างเสร็จครบองค์ ราคาบ้านก็เบ่งบานตามจินตนาการของผมไปด้วยซะแล้ว แต่เงินที่มีในกระเป๋าไม่บานตามไปนี่ครับ ผมก็ไม่ได้รวยจนมีเงินพอ เงินส่วนใหญ่ก็ต้องไปกู้เงินธนาคาร บริษัทรับสร้างบ้านก็ช่วยผมจัดการทุกอย่างให้เป็นไปด้วยความเรียบร้อย อยากได้บ้านหลังใหญ่ก็ต้องได้हींก้อนใหญ่ตามมา เหมือนเป็นเงาตามตัวบ้านฉันใดก็ฉันนั้นเลยล่ะครับ

และแล้วก็มาถึงขั้นตอนการก่อสร้างที่ผมรอคอย ทุกอย่างเหมือนจะลงตัวและมีการป้องกันปัญหาไว้ก่อนหน้าแล้ว ในระหว่างการก่อสร้าง แม้จะมีวิศวกรมาดูแลและโฟร์แมนมาคอยคุมงานให้ แต่ผมก็อดกังวลไม่ได้ เสียหายอะไรไปมันก็เงินของผมทั้งนั้นครับ ผมจึงต้องลงมาดูแลเองบ้าง พอเอาเข้าจริงมันไม่ใช่เรื่องเล็กเลย ผมต้องเข้าไปดูแทบทุกวัน และเจอปัญหามากกว่าที่คิดไว้เยอะ ทั้งผู้รับเหมานักงานบริษัทที่ไปรับช่วงต่อก็อ้อยอิ่ง ปูกระเบื้องทำ ๓ วันเสร็จ แต่กว่าจะมาปูให้ผมรอไป ๓ อาทิตย์ วัสดุก็ไม่มาตามกำหนด ปัญหาร้อยแปด เล่นเอาผมทั้งเหนื่อยและเครียดมาก เริ่มรู้สึกว่าการต่อให้มีเงินขนาดไหนก็คงไม่แก้ตัวด้วยการสร้างบ้านหลังที่สองอีกเป็นแน่ เพราะผมหมดแล้วทั้งเงินและกำลังใจ ได้แต่ทำใจและหวังว่ามันคงจบลงด้วยดี จนในที่สุดบ้านก็เสร็จตามที่ผมหวังไว้จนได้

ใครก็มาบอกว่าอายุแค่นี้มีบ้านแล้วน่าภูมิใจจริง แต่แท้จริงแล้วชีวิตเรามันเป็นอย่างไรกันจริงหรือ แผนที่ว่าไว้ว่าจะแต่งงานก็มีอันต้องเลื่อนไป เงินเก็บก็ไม่มีเหลือ เพราะทำบ้านงบบักบาน ต้องเป็นหนี้ธนาคารก้อนใหญ่ งานที่ทำก็มีปัญหา ทำให้ต้องย้ายที่ทำงานเดิม จากคนที่ทำงานที่ไหนก็ได้ ทำไม่ทำก็ได้ เพราะมีเงินเก็บตอนนี้ต้องหางานทำให้ได้ ต้องผ่อนบ้านทุกเดือน ต้องหางานที่มั่นคง ต้องอดทน ไม่มีเงินผ่อนเดียวบ้านโดนยึด จะเข้าไปอยู่ก็ไม่ได้ ไม่มีเงินตกแต่ง อยู่คนเดียวก็เหงาสุดท้ายก็อยู่บ้านเดิม

บ้านใหม่ที่เป็นวิมานก็กลายเป็นสิ่งที่เป็นภาระ ต้องมาดูแลทำความสะอาด หลังก็ใหญ่ทำคนเดียวเหนื่อยมาก เสียเวลาทำนานด้วย จากบ้านก็กลายเป็นกรงไปแล้วนะ มันขังเราไว้ มันขโมยเวลาและความสุข ขังตัวเราให้ทนอยู่กับงานที่ไม่ชอบ แลมสร้างทุกซึ่ให้อีก ทุกเดือนจะมีรายการต้องผ่อนธนาคารเป็นเงินต้นเท่าไร ดอกเบี้ยเท่าไร ไอ้เจ้าดอกเบี้ยนี่แบ่งบานมากกว่าต้นซะอีก เห็นแล้วทุกซึ่จริงๆเลย บางที่ว่างก็นั่งฟังไปถึงเรื่องหนักอึ้งนี้ จากคนที่ไม่ทุกข์ก็กลายเป็นคนทุกข์มาก เคยได้ยินคำว่าหนี้ก็ส่วนนี้ ใจก็ส่วนใจ เจอกับตัวเองแล้วไม่จ่ายอย่างที่คุณคิด ทำไม่มันทำไม่ได้ แยกไม่ออก สุดท้ายก็ต้องเล่นไม้แข็งมันจะจัดการกับความฟุ้งเรื่องนี้ เราจะนั่งดูลมหายใจ มันฟุ้งไปได้ เราก็กลับมาดูลมหายใจได้ ทำไปเรื่อยจนสุดท้ายแยกหนีออกจากใจได้

วันหนึ่งผมขับรถไปคิดในใจไปว่านี่ผมกลับไปดูแลกรงไม้ไผ่ บ้าน และแล้วก็เหมือนมีอีกเสียงดังขึ้นมาในหัวว่า “บ้านนี้ไม่ใช่ของเรา” ตอนนี้เป็นเจ้าของอยู่แต่แท้จริงแล้ว เราเป็นเจ้าของบ้านจริงหรือ วันหนึ่งบ้านอาจจะพัง อาจจะถูกขายไปให้คนอื่น หรือบ้างที่เราอาจจะตายไปก่อน คนเราไม่มีอะไรเป็นของตัวเองอย่างแท้จริงเลย จากวันนั้นมา ผมก็เลยใช้คำนี้เพื่อเตือนตัวเอง ใช้เป็นชื่อเรียกทุกครั้งเพื่อให้รู้จัก ระงับกิเลสความอยากได้นั้น อยากได้นี้ รู้จักความพอเพียงที่ในหลวงทรงสอน ถ้าวันนั้นสร้างบ้านหลังเล็กกว่านี้ ลดละกิเลส รู้จักประมาณตน ผมคงไม่ต้องทนทุกข์ขนาดนี้ คิดตอนนี้ก็ไม่ทันชะแล้ว ทำกรรมเรื่องนี้ไปแล้วก็ต้องรับกรรมที่เป็นหนี้อยู่ ทำได้แค่ไม่สร้างกรรมใหม่โดยตามใจกิเลสจนต้องไปสร้างหนี้เพิ่มขึ้นอีก.....

หอมหวาน จืดจาง และจบลง

โดย มนสิการ

หลังจากกลับมาจากทำงานอาบน้ำเสร็จ เดินออกมายืนที่ระเบียง
ได้ยินเสียงร้องไห้คร่ำครวญของผู้หญิงคนหนึ่งไม่ไกลออกไป
ท่ามกลางเสียงเหล่านั้นก็เดาได้ออกว่าเกิดจากการผิดหวังในความรัก
ได้ยินแบบนี้แล้วก็รู้สึกสลดใจขึ้นมาว่า
ความรักทำให้ทุกข์ขนาดนี้แล้วยังอยากมีกันเข้าไปอีก

วันก่อนฉันเคยทุกข์แบบนี้ วันนี้ก็มีคนทุกข์แบบนี้
แล้วทุกๆวันก็ต้องมีคนทุกข์แบบนี้ แต่ทุกคนก็ชวนหายหาคู่กันต่อไป
เพื่อที่สุดท้ายจะพบทุกข์แบบเดียวกัน

วันนี้เราผิดหวังจากการสูญเสียความรักนี้ไป
แต่พรุ่งนี้เรายังมองหาความรักใหม่เพื่อทดแทนความรักที่เสียไป

ได้มาเพื่อที่จะเสียไปอีกครึ่งหนึ่ง

เหมือนเรามองไปทางขวาเห็นทุ่งดอกไม้ที่สดใสที่น่าวิ่งเข้าไป
แล้วพอเรามองไปทางซ้ายเราก็เพิ่งเห็นทุ่งดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาที่เราวิ่งผ่านมา
แต่เราไม่เคยมองเห็นว่าดอกไม้ที่เหี่ยวเฉาแปลงทางซ้ายนั้น
คือสิ่งที่เราจะเจอต่อไปในแปลงดอกไม้ทางขวาที่เรากำลังจะวิ่งเข้าหา

วันนี้ก็มีความกระตือรือร้นที่จะจับกัน ที่จะทุ่มเทอะไรให้ทุกอย่าง
วันต่อมาก็ยังมีความรัก มีความดูแล เอาใจใส่ ให้กันได้อย่าง
วันถัดมาสิ่งนั้นมันก็จืดจางลง พร้อมปัญหาที่มากขึ้น
วันต่อมามันก็เหลือแต่ปัญหาให้พยายามสะสางมัน
วันสุดท้ายก็จากกันไปด้วยสารพัดเหตุผลที่ดีๆ ที่ยกขึ้นมาอ้าง
และวันที่เหลือเราก็อยู่กับความรู้สึกที่หลงเหลือจากเรื่องเหล่านี้

ความรักนั้นเหมือนกับดักอย่างหนึ่งที่ตั้งเราให้ลงไปสู่กองปัญหา
มันจะดูหอมหวานน่าดึงดูดในเวลาแรกๆใหม่ๆเสมอ
ก็ไม่ปฏิเสธว่าทุกครั้งที่มิใคร่เข้ามาในชีวิต
ก็จะรู้สึกหอมหวาน อบอวล ดึงดูด น่าสนใจที่จะมีความรัก
และฝันหวานไปถึงอนาคตที่ดูดีพร้อมทุกครั้งไป

แต่ก็ไม่อาจปฏิเสธได้อีกว่า อนาคตที่เราฝันหานั้น
มันไม่เคยมาถึง หรือถึงจะมาถึง ก็มาเพียงในระยะเวลาอันสั้น
จุดสิ้นสุดนั้นถูกกำหนดขึ้นมาตั้งแต่วันแรกที่เราเริ่มต้น

เราตามหาคนที่ใช่ไปทั้งชีวิต เพื่อที่จะพบว่า เออละ เราเจอคนที่ใช่แล้ว
คนคนนั้นอาจจะเป็นคนที่ใช่ คนที่เติมเต็มความฝันให้เราเต็มที่
ร่วมทุกข์ร่วมสุขกันไปอีกหลายสิบปี
และเป็นคนที่กุมมือเราในวันสุดท้ายของชีวิต พร้อมสายตาอันเต็มไปด้วยความรัก
แต่สุดท้ายแล้วเราก็กจากโลกนี้ไปเพียงคนเดียวอยู่ดี

สารบัญ ←

จดหมายจากภุมมาเหล็ก ฉบับที่ ๗

โดย ชลนิล

๓๐ ก.ค. ๓๘

ในศาลาข้างทาง

เวลาบ่าย ที่ฟ้าครึ้มด้วยเมฆ

โยมวุฒิชัย เพื่อนรัก

อาตมาตั้งใจจะส่งจดหมายที่เขียนให้โยมสักที เขียนทิ้งไว้หลายฉบับแล้ว กลัวว่าส่งไปที่เดียวหลังสีก มันจะกลายเป็นหนังสือเล่มใหญ่ ไม่ใช่จดหมายถึงเพื่อน จดหมายฉบับนี้อาตมานั่งเขียนในศาลาริมทาง พร้อมขนหนังสือมานั่งอ่านเป็นพะเรือ (แค่ ๒ เล่ม) มันใจเต็มร้อยว่า ถ้าเขียนจดหมายหรืออ่านหนังสือที่กุฎิ อาตมาต้องหลับอย่างง่ายดาย รู้ตัวว่าเป็นโรคแพ้มอน เลยหาทางแก้ไข คราวนี้ถ้าเผลอหลับคาศาลาคงได้อับอายขายหน้าญาติโยมที่ผ่านไปมาแน่

ขอเล่าถึงวัดที่อาตมาจำพรรษาเพิ่มเติมจากที่เคยบอกไปคร่าว ๆ

วัดถ้ำพวงเป็นวัดในสาขาเดียวกับวัดถ้ำอภัยดำรงธรรม ระยะห่างประมาณ ๕ กิโลเมตร ทางถนน วัดถ้ำอภัยดำรงธรรมอยู่ต้นเขา วัดถ้ำพวงอยู่บนยอดเขา ส่วนกลางเขามีอีกวัดหนึ่งชื่อวัดถ้ำเปิด แต่วัดนี้ต้องใช้อีกเส้นทางถึงจะไปได้ ทั้งสามวัดอยู่ในเขตอาวาสเดียวกันบนเขาสองดวง แต่อาตมาก็ได้ยื่นชื่อเรียกที่นี่อีกชื่อว่า “ภุมมาเหล็ก” ซึ่งรวมแล้วน่าจะเป็นเขตอาวาสที่กว้างขวางมาก (ภูเขาทั้งลูกนั่นแหละ) ที่นี่อยู่ในอำเภอสองดาว จังหวัดสกลนคร เป็นอำเภอที่ดูไม่ค่อยเจริญนัก ไม่ได้อยู่ติดกับทางหลวงอุดรฯ-สกล ต้องแยกเข้ามาอีกหลายกิโลเมตร

ภุมมาเหล็กในอดีตเคยเป็นที่อยู่ของผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ จิตร ภูมิศักดิ์ก็เคยอยู่บริเวณนี้ และโดนยิงตายที่แถวเชิงเขาหมู่บ้านใกล้เคียง ๆ อาตมาจำชื่อหมู่บ้านไม่ได้ ฟังพระเล่ามาอีกที ร่องรอยการต่อสู้ระหว่างทหารกับผู้ก่อการร้ายคอมมิวนิสต์ ยังพอมีเหลือให้เห็นบ้าง เช่นที่วัดถ้ำเปิด ตรงหน้าถ้ำมีดินดินเปิดขนาดใหญ่อายุหลายปี

ที่กลางลำต้นจะมองเห็นรอยกระสุนปืนใหญ่ที่ทหารยิงมาโดน ในถ้าเปิดมีกลิ่นเก่าของครูบาอาจารย์อยู่ เช่น ของหลวงปู่ฝั้น อาจาโร เป็นต้น ที่จริงจะเรียกว่าถ้าก็อาจไม่ตรงกับความคิดนัก เพราะไม่ใช่ถ้าที่สักอะไร ดูคล้ายเชิงหินขนาดใหญ่ที่ยื่นออกมามากกว่า

เจ้าอาวาสรูปก่อนของวัดถ้ำอภัยดำรงธรรมคือ ท่านอาจารย์วัน อุตตโม ท่านเป็นลูกศิษย์ของหลวงปู่เสาร์ กนตสีโล และหลวงปู่มั่น ภูริทตโต ท่านมรณภาพด้วยเครื่องบินตกพร้อมกับครูบาอาจารย์อีก ๔ รูป**

พระอุดมสังวรวิสุทธิเถร
(พระอาจารย์วัน อุตตโม)

พระอาจารย์วัน อุตตโม
และครูบาอาจารย์อีกสี่ท่าน
ที่มรณภาพพร้อมกันด้วยเหตุเครื่องบินตก

วัดถ้ำอภัยดำรงธรรมมักถูกเรียกว่า วัดล่าง ขณะที่วัดถ้ำพวงถูกเรียกว่า วัดบน

วัดบน ก็หมายถึงวัดอยู่บนเขา มีสิ่งก่อสร้างเด่น ๆ หลายอย่าง เช่น ที่หน้าถ้ำพวง จะสร้างวิหารครอบ มีองค์หลวงพ่อมงคลมัจฉินทร์เป็นพระประธาน ห่างไปไม่ไกลนัก มีพิพิธภัณฑ์อัฐบริวาร ประวัตินของท่านอาจารย์วัน วันเสาร์อาทิตย์มักมีคนขึ้นมาเที่ยวชมเสมอ

นอกจากนี้ บนเขายังมีธรรมชาติสวยงาม มีหอดูดาว ฝาน้ำโจ๊กที่มีน้ำไหลตลอดปี (ในวัดก็ใช้น้ำจากที่นี่) สภาพป่าโดยรวมยังไม่โดนทำลายมากนัก อย่างมากก็เห็นชาวบ้านมาเก็บเห็ด ชุดหน่อไม้ ถกกกล้วยไม้ไปขาย

ภูเขาหลักเป็นเขาลูกหนึ่งในทิวเขาที่ทอดยาวเป็นพืด ไม่แน่ใจว่าจะนับรวมที่นี่ว่าอยู่ในเทือกเขาภูพานหรือเปล่า แต่เอาเถอะ อาตมาเขียนจดหมายเล่าสู่กันฟัง ไม่ได้เขียนสารคดีท่องเที่ยว ผิดถูกยังไงก็ขออภัยไว้ก่อนแล้วกัน

พรุ่งนี้ตั้งใจว่าจะลงไปเที่ยวอำเภอส่องดาว เพื่อส่งจดหมายเหล่านี้ให้โยมเสียที อาตมาขอรับรองอย่างหนึ่ง คืออ่านจบแล้วช่วยเก็บรักษาจดหมายทั้งหมดไว้ให้ดีด้วย หลังสี่กจะไปขอคืน เพราะนี่คือประสบการณ์และช่วงเวลาหนึ่งที่น่าจดจำของอาตมา

กำลังสบายอารมณ์
นาถธมโม

**พระอาจารย์อีกสี่ท่านที่มรณภาพพร้อมกันในวันที่ ๒๗ เมษายน ๒๕๒๓ บริเวณ
อำเภอลองหลวง จังหวัดพทุมธานี

๑. พระอาจารย์บุญมา ฐิตเปโม วัดป่าสิริสาวัน จ.อุดรธานี
๒. พระอาจารย์จวน กุลเชฏโฐ วัดเจตยาคีรีวิหาร จ.หนองคาย
๓. พระอาจารย์สิงห์ทอง ธมมวโร วัดป่าแก้วชุมพล จ.สกลนคร และ
๔. พระอาจารย์สุพัฒน์ สุขกาโม วัดประสิทธิ์วนาราม จ.สกลนคร

สารบัญ ←

ไต่อาเรียของพีระเบียบ

โดย หมออดิ

ที่จริง ฉันเองก็เป็นคนหนึ่งที่น่าสนใจในพระพุทธศาสนา
ศึกษามานานกว่าสิบปีก็ยังไม่สามารถเข้าใจให้ว่างได้
หรือจะว่าไปแล้ว ไม่แม้กระทั่งทำให้ใจฉันเย็นลงกว่าก่อนที่จะมาศึกษาธรรมะได้เลย

เรื่องเกิดเมื่อสักสามเดือนที่แล้ว... ฉันทะเลาะกับหัวหน้างานคนใหม่
เขาหาว่าฉันเป็นคนจู้จืด ทำงานช้า และเอาแต่ใจตัวเองมากจนเกินไป
เขาไม่ได้มองหรือคิดว่า การที่ฉันทำงานช้าและจู้จืดนั้น
ก็เพราะต้องการให้งานที่เขาส่งออกมาดีที่สุดใน
และฉันก็ไม่ได้เอาแต่ใจตัวเองอย่างที่เขาวาง
ฉันเพียงแค่ทำตามกฎเกณฑ์ที่เขาวางเอาไว้ คนอื่นต่างหากที่ไม่ทำอย่างที่ควรจะทำ

แม้ฉันจะอาวุโสมากกว่าแต่ฉันก็เป็นฝ่ายแพ้ เพียงเพราะเขาเป็นหัวหน้าของฉัน
เขาวางฉันเครียดมาก ให้ฉันพักรับงาน
ซึ่งฉันรับเรื่องนี้ไม่ได้ ฉันรู้สึกเสียใจ เอาแต่ร้องไห้
กินไม่ได้ นอนไม่หลับ ซึ่งนั่นเป็นเหตุให้เพื่อนของฉัน พาฉันไปพบจิตแพทย์

หมอบอกว่าฉันเป็นโรคปรับตัวผิดปกติชนิดเศร้า ก็จริง ฉันก็รู้สึกเศร้าจริงๆ
หมอบอกว่า กินยาแล้วนอนพักให้มากหน่อยก็จะดีขึ้น
และแนะนำให้ฉันออกกำลังกายกับฝึกสติ และนั่งสมาธิทุกสัปดาห์

ฉันมองหมอแล้วคิดในใจว่า เด็กแค่นี้รีจะมาสอนฉันนั่งสมาธิ
ฉันนะ ฝึกสมาธิมาตั้งแต่หมอยังไม่เกิดมั้ง
แต่ฉันไม่ได้พูดให้หมอเกลียดฉันหรอก เอาไว้มีความสัมพันธ์ที่ดีกว่านี้ก่อน
แล้วฉันจะมาสอนหมอนั่งสมาธิเสียเลยก็แล้วกัน

ฉันกินยาตามที่หมอบอก เพราะกลัวจะไม่หาย ตรงเวลาเป๊ะๆ แล้วก็ไปตามนัดทุกนัด หมอถามฉันทุกครั้งว่า ฉันกินยา ออกกำลังกายและฝึกสติอย่างที่หมอบอกหรือเปล่า ในที่สุด ฉันก็ตัดสินใจเล่าประสบการณ์การปฏิบัติธรรมให้หมอฟัง ด้วยความรู้สึกกระหายน้ำและภาคภูมิใจ

เมื่อหมอฟังจนจบก็ถามฉันกลับว่า

“คุณป่าคิดว่า การปฏิบัติธรรมในพระพุทธศาสนามีวัตถุประสงค์เพื่ออะไรครับ”

เป็นคำถามที่ฉันเองก็เคยอ่านเจอ แต่ลืมแล้ว

ตอบหมอไปว่า “คงทำให้ใจสงบจากกิเลส แล้วดับทุกข์ได้มังคะ”

แล้วหมอก็ถามว่าที่ฉันฝึกสมาธิมาร่วมสิบปีนี้

ช่วยให้ฉันสงบจากกิเลสและดับทุกข์ได้อย่างไรบ้าง

ฉันรู้สึกกระอักกระอ่วนใจ แต่ก็ตอบไปว่า

“ไม่แน่ใจเหมือนกันคะ แต่คงไม่มากมังคะ ไม่งั้นก็คงไม่ต้องมาหาหมอ”

“คุณป่าคิดว่า เกิดอะไรขึ้นครับ ธรรมะถึงช่วยคุณป่าไม่ได้อย่างที่คุณป่าคิดว่าควรจะเป็น”

“...” ฉันไม่ได้ตอบอะไร ได้แต่ยิ้มเจื่อนๆ

“จากที่เราคุยกันหลายครั้ง ผมสังเกตว่า คุณป่ามักจะมีปัญหากับเพื่อนร่วมงานอยู่บ่อยๆ คุณป่าคิดว่าเกิดอะไรขึ้นครับ”

“ไม่แน่ใจนะคะ แต่เขาชอบว่าป่าเป็นคนเจ้าระเบียบและเอาแต่ใจคะ

ก็เขาไม่ยอมทำตามกฎกันนี่คะ ป่าก็เลยต้องคอยควบคุมให้มีระเบียบอย่างที่มันควรจะเป็น ไม่อย่างนั้นป่าก็จะรู้สึกไม่สบายใจ กลัวงานออกมาไม่ดีคะ”

“ครับ แล้วคุณป่านำการปฏิบัติธรรม มาช่วยแก้ไขปัญหานี้ได้อย่างไรบ้างครับ”

“ก็พยายามทำให้สงบคะ แต่มันก็ไม่ค่อยได้ผล นิ่งสมาธินานๆ ก็จะหลับ

ถ้าไม่หลับก็มักจะคิดแต่เรื่องที่กำลังเป็นปัญหาคะ”

ฉันเล่าความจริงให้หมอฟัง ซึ่งคุณหมอก็รับฟังอย่างตั้งใจ

สุดท้าย คุณหมอก็บอกให้ฉันทดลองกลับไป ‘ดูจิตใจ’ ของตัวเอง เช่น เมื่อฉันโกรธ ก็ให้รับรู้ว่าการโกรธ เมื่อเครียดก็ให้รู้ว่าเครียด และหากเผลอไปคิด ก็ให้รู้ว่าคิด

ฉันกลับมาหาหมออีกครั้งตามนัดพร้อมกับบ่นว่า ที่หมอให้ทำ จะว่ายากก็ยาก จะว่าง่ายก็ง่าย เป็นบางโอกาส แต่ที่เห็นๆ ก็คือ ฉันรู้สึกว่าการเผลอไปคิดตัดสินคนอื่นอยู่บ่อยมากจนเรียกได้ว่า เผลอที่ไร ก็ไปตัดสินให้คนอื่นให้โทษคนอื่น อย่างกับเป็นเป่าปุ้นจิ้น

หมอลงบอกมาว่า ดีแล้ว ที่เห็นว่าตัวเองเผลอไปเพ่งโทษคนอื่นได้บ่อยๆ และให้ฉันไปออกกำลังกาย พร้อมกับเจริญสติไปด้วย ฉันเลือกที่จะทำอย่างที่เคยทำคือ การแกว่งแขน หมอก็บอกให้ฉันรู้สึกถึงการแกว่งแขน และเมื่อใจเผลอไปคิด ก็ให้รู้เฉยๆ ว่ากำลังคิด แล้วก็มาแกว่งแขนต่อ

ฉันกลับไปทำอย่างที่หมอบอกอยู่หลายวัน ก็เริ่มเห็นจริงอย่างที่หมอบอกว่าเมื่อแกว่งแขนไปๆ ใจมันก็จะเผลอไปคิดเรื่องนั้นเรื่องนี้ พอมีสติ ใจก็มาอยู่ที่การแกว่งแขนอีก เป็นอย่างนี้สลับไปสลับมาจริงๆ

ตอนนี้หมอนัดฉันห่างขึ้นแล้ว แต่ฉันก็ยังฝึกสติดู และฉันก็เข้าใจมากขึ้นแล้วว่า การฝึกสติกับการนั่งสมาธิเป็นคนละอย่างกัน ถ้านั่งสมาธิแบบไม่มีสติ ก็จะคิดฟุ้งๆ หรือเคลิ้มๆ ไป แต่ถ้านั่งสมาธิขึ้นมา จิตใจมันจะเบิกบาน ตั้งมั่นมาแวบหนึ่ง แล้วมันก็จะหายไป โอ๊ะ .. แม้แต่สติก็เกิดขึ้นแล้วก็หายไป

วันก่อน ฉันนั่งกินข้าวอยู่ที่ร้านอาหาร ฉันเห็นลูกของเพื่อน กินข้าวมูมมาม แต่งตัวไม่เรียบร้อย ผมเผ้าก็ยาวรุงรัง ขณะที่กำลังคิดตัดสินผิดชอบชั่วดีกับเด็กคนนี้อยู่ บังเอิญสติของฉันก็ระลึกรู้ขึ้นมาว่า เผลอไปคิด ความคิดนั้นก็ดับไป จิตใจที่หนักๆ และอึดอัดเพราะกำลังเพ่งโทษคนอื่นก็กลับกลายเป็นเบิกบาน ฉันรู้สึกกินข้าวได้อย่างมีความสุขมากขึ้นกว่าตอนที่คิดตัดสินเด็กคนนั้นมากมาย

ถึงวันนี้ ฉันรู้สึกว่าคุณเปลี่ยนไป

จากที่เคยใช้ตาเนื้อส่องไปทั้งสามโลกธาตุ เพื่อค้นหากิเลสของคนอื่น
ฉันกลับรู้สึกว่าคุณกว่านัก ที่จะใช้ตาใน ย้อนกลับมามองดูกิเลสของตัวเอง

จากที่เคยรู้สึกว่า งานทุกงานต้องเป็นระเบียบเรียบร้อย ฉันก็ยังคิดอย่างนั้น
แต่ฉันไม่ได้เอาความเครียดจากการทำงานนั้นๆ มาทำให้ใจฉันรักอีกต่อไป
ฉันรู้สึกสบายใจได้ง่ายขึ้น และมีความสุขกับชีวิตแบบเดิมด้วยวิธีการใช้ชีวิตใหม่ๆ

หมอบอกฉันแล้ว และแนะนำให้ฉันเจริญสติต่อไป

พร้อมกับแนะนำให้หาครูอาจารย์ต่อไป

หมอบอกว่า โรคที่ฉันเป็นคือโรคปรับตัวผิดปกติ ซึ่งตอนนี้ดีขึ้น

และผลจากการฝึกสตินี้ ก็ช่วยให้บุคลิกภาพเจ้าระเบียบและโทษคนอื่นของฉัน
เบาลงอีกด้วย

ตอนนี้ฉันรู้แล้วว่า

การฝึกสติคืออย่างนี้เอง...

สารบัญ ←

Death note - มั่นก็แค่ “อาวุธ”

โดย ชลนิล

<http://tatsuja.phpkz.co.uk/>

น้ำต๋ย - ในฐานะที่ป่าเรียนกฎหมาย เคยคิดไหมว่า บางครั้งกฎหมายก็ไม่สามารถลงโทษคนผิด ได้สมควรกับความผิดของเขา

ป่าภารตี - ก็...มันพูดยากนะ อย่าให้ตอบเลย ต้องอธิบายกันยาว

น้ำต๋ย - โอ้...ป่าก็คิดมาก ตอบยากอย่างนี้ ถึงสอบผู้พิพากษาไม่ได้สักที

ป่าภารตี - แล้วมันเกี่ยวอะไรกันนะ เรื่องสอบผู้พิพากษากับคำถามของน้ำ

น้ำต๋ย - ไม่เกี่ยวหรอก แค่อยากจะหาเรื่องพูดเข้าเนื้อหาหนังสือนะ

ป่าภารตี - หนังสือเล่มนี้ เกี่ยวกับเรื่องในศาลเหรอ

น้ำต๋ย - ไม่เกี่ยวหรอก แค้ใกล้เคียงเท่านั้น...เรียกว่าเป็นศาลเตี้ย ที่มีประเด็นน่าสนใจเรื่องหนึ่งดีกว่า

Death note เป็นสมุดบันทึกเล่มหนึ่ง ที่หากผู้ครอบครองเขียนชื่อใครลงไป คนผู้นั้นจะตายภายใน ๔๐ วินาที!

ยางามิ ไลท์ เด็กหนุ่มนักศึกษากฎหมายผู้กำลังผิดหวังกับกระบวนการยุติธรรม เขาเห็นคนผิดลอยนวลเพราะกฎหมายไม่อาจลงโทษได้ หน้าซ้ำคนชั่วนั้นยังลำพองใจ ไม่สำนึกในความผิดของตน กลับทำกร่าง แสดงท่าใหญ่โตไม่กลัวใคร ชมชู้คนที่อ่อนแอกว่าอย่างเห็นเป็นของสนุก

ไลท์รู้สึกเจ็บแค้น ผิดหวัง จนต้องโยนตำรากฎหมายทิ้งอย่างหมดศรัทธา แต่ทว่า สิ่งที่เขาได้มาทดแทนโดยบังเอิญคือ Death note สมุดบันทึกที่สามารถใช้ฆ่าคนได้ เพียงแค่ คุณรู้จักหน้าและเขียนชื่อจริงของคนนั้นลงไป เขาก็จะตายสมใจคุณภายใน ๔๐ วินาที

ป้าภารตี – แล้ว Death note นี่มันมีที่มาที่ไปยังไง

น้ำต้อย – มันเป็นสมุดของยมทูต ที่บังเอิญทำตกไว้ ไลท์เลยเก็บมาใช้ประโยชน์

ป้าภารตี – พูดเป็นการตุนไปได้ ของแบบนี้มีด้วยเหรอ แล้วยมทูตที่ไหนเขาพกสมุดบันทึกฆ่าคนแบบนี้กัน

น้ำต้อย – ก็หนังสือนี้ทำมาจากการตุนญี่ปุ่นจริง ๆ นี่ป้า รู้ว่าเป็นการตุนก็อย่าสงสัย ให้มากความนักสิ สนใจแค่นี้หากับสิ่งที่เขาอยากจะทำก็พอ

ป้าภารตี – เอ้า...ก็ได้ แล้วเป็นยังไงต่อ...

ยางามิ ไลท์ ทำตัวเป็นผู้พิพากษาและเพชรฆาตลงโทษ สังหารคนผิด ด้วยการใช้ชื่อว่า “คิระ” เขาตามฆ่าพวกอาชญากรที่ลอยนวลโดยไม่ต้องรับโทษเพราะช่องโหว่ทางกฎหมาย คนชั่ว คนโกงกิน คอร์รัปชันที่ไม่มีใครเอาผิดได้เนื่องจากขาดหลักฐาน คนเลวที่พ้นผิดด้วยอำนาจบารมีเหนือกฎหมาย นักโทษต่าง ๆ ที่อยู่ในคุก ด้วยความผิดที่ไม่น่าให้อภัย...

เหตุการณ์การตายที่ไม่มีใครรู้สาเหตุเช่นนี้ ก่อให้เกิดกระแสสังคมสองด้าน...
ทางหนึ่ง ผู้คนชื่นชม ยินดี ที่มีศิระมาลงโทษคนผิด ลงทัณฑ์คนชั่วแทนกฎหมาย
บ้านเมือง ทำให้อัตราการเกิดอาชญา-กรรมลดลงฮวบฮาบ

กระแสอีกด้านจะมองเห็นศิระเป็นฆาตกร สังหารผู้คนอย่างไร้ร่องรอย มือไม่
เปื้อนเลือด ตั้งตนใช้อำนาจเถื่อน ตั้งศาลเตี้ยพิพากษาโดยไม่สืบสาวว่าคนเหล่านั้น
ผิดจริงหรือไม่

ตำรวจต่างหัวปั่น พยายามสืบหาตัวศิระอย่างคนตาบอด มีดแปดด้าน จนกระทั่ง
ได้ร่วมมือกับ “แอล” นักสืบอัจฉริยะที่ไม่ชอบแสดงตัวตน แต่เคยช่วยตำรวจ
คลี่คลายคดียาก ๆ มากมาย ทำให้พอลำทางหาศิระได้ชัดเจนขึ้น

ยิ่งแอลกับตำรวจไล่ต้อน สืบหาศิระเข้าใกล้มากเท่าไร ศิระก็ยิ่งดี้นรน ฆ่าคน
มากขึ้นเท่านั้น คราวนี้คนที่เขาฆ่าไม่ใช่แค่คนชั่ว คนเลวเท่านั้น แต่รวมถึงตำรวจ
FBI ที่ติดตามแกะรอยเขาด้วย

นำตู่ - ถึงตรงนี้ ป่าว่ายางมิ โลท์ หรือเจ้าศิระนี่ เป็นคนดี หรือคนเลว

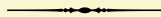
ป่าภารตี - เป็นคนที่ “เห็นผิด”

น้ำต้อย - หือ...

ป้าภารตี - เขาเห็นผิดตั้งแต่เริ่มฆ่าคนแล้ว...ต่อให้คน ๆ นั้นจะเลวแสนเลวแค่ไหน เขาก็ไม่มีสิทธิฆ่า...ต่อให้มือไม่เปื้อนเลือด แต่บาปก็เกิดแล้ว ไม่ใช่ฆ่าคนเลวแล้ว ไม่ผิด ฆ่าคนดีถึงจะผิดซะหน่อย

น้ำต้อย - พุดอย่างนี้ปากคงจะบอกว่า เรื่องพวกนี้ ต้องให้กรรมไล่ล่า...กฎแห่งกรรม ทำหน้าที่เองใช้ไหม

ป้าภารตี - ความจริงมันก็เป็นอย่างนั้นอยู่แล้ว ถ้าเรายื่นมือเข้าไปยุ่งเกี่ยว ก็เท่ากับ เราได้สร้าง “กรรม” ใหม่ขึ้นมาเหมือนกัน แล้วคนฉลาดที่มีสติดี ๆ ที่ไหน จะไป ความหาบาปใส่ตัวแบบนั้น

แอลกับคิระประจันหน้าเป็นศัตรูกันอย่างเปิดเผย คิระเริ่มมีวิธีฆ่าคนที่แยบยลขึ้น เขาสามารถเขียนสาเหตุการตาย จัดฉากการตายของผู้คนได้อย่างเป็นธรรมชาติกว่าเดิม ส่วนแอลก็สามารถประมวลข้อมูล และใช้ความรู้สึกส่วนตัวจนสามารถแน่ใจว่า “คิระ” คือ ยางามิ ไลท์ ลูกชายของนายตำรวจที่ควบคุมคดีนี้

แอลสั่งให้มีการติดตั้งกล้องในบ้านนายตำรวจพ่อของไลท์ เพื่อหาหลักฐานมัดตัว แต่ไลท์ก็ใช้ความฉลาด เอาตัวรอดจากการเป็นผู้ต้องสงสัยได้สำเร็จ

ถึงตรงนี้ ไลท์จึงต้องพยายามวางแผน เข้าร่วมทีมสืบหาคิระของพ่อให้ได้ เพื่อจะได้พบแอลและฆ่าเขาให้สำเร็จ...แผนการของไลท์ถูกวางอย่างชาญฉลาด จัดฉาก สร้างสถานการณ์ดูสมจริงน่าเชื่อถือ ยอมเสียสละกระทั่งชีวิตของตัวเอง เพื่อให้ทุกคนเห็นใจ จนในที่สุดเขาก็ได้เข้าร่วมทีมและพบกับแอลสมใจ

น้ำต้อย - จบภาค ๑ แค่นี้แหละ

ป้าภารตี - โห...อย่างนี้คนดูคาใจแยเลย แล้วหลังจากคิระเจอกับแอล เรื่องจะเป็น ยังไงต่อ

น้ำต้อย - ก็ต้องรอดูภาค ๒

ป่าภารตี - ชี้เกียดดู น้ำเล่าให้ฟังเลยดีกว่า

น้ำต้อย - ก่อนจะเล่าต่อ อยากถามความเห็นป่าสักหน่อย ว่าเจ้ายางมิ ไลท์นี่เป็นคนยังไง นอกจากที่ป่าบอกตอนแรกว่าเป็นคนที่ “เห็นผิด”

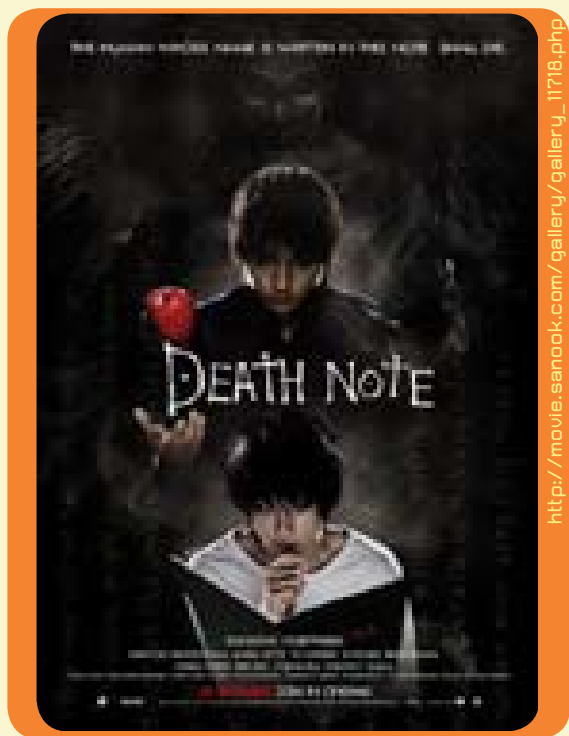
ป่าภารตี - พุดตามตรงนะ...เมื่อก่อนนะ ป่าก็อยากให้คนชั่ว คนเลวตายหมดโลก เหมือนกัน เหลือแต่คนดี ๆ ไว้ โลกจะได้สงบสุข...แต่ความจริงมันเป็นไปได้ ตอนนี้มองเห็นแล้วว่า “ใจ” คนมันเปลี่ยนแปลงตลอดเวลา เดียวดี เดียวร้าย ในคน ๆ เดียวกันนี่ มีทั้งพระเอกและผู้ร้ายอยู่ในตัวด้วยกันทั้งนั้น โลกมันเป็นอย่างนี้ คนมันก็เป็นอย่างนี้

สิ่งที่ไลท์ทำในตอนแรก หลายคนอาจชื่นชมว่าเขาทำสิ่งที่ดี ผดุงความยุติธรรม ช่วยให้โลกปลอดภัยจากคนเลว แต่ไลท์ลืม “ดูใจ” ของเขาไป ในใจเขายังมี “ผู้ร้าย” อยู่ ซึ่งมันไม่สามารถฆ่าได้ด้วยสมุด Death note ยิ่งพอเขาได้รับ “อำนาจ” สิ่งเป็นสิ่งตายใครก็ได้ ผู้ร้ายในใจเขาก็ยิ่งได้รับแรงเสริม ถูกอำนาจความหลงครอบงำ ทำให้เขาถลำลงไปในช่วงบาป เกินกว่าจะชักเท้ากลับคืน จนตอนหลังก็ฆ่าได้แม้แต่แฟนตัวเอง โดยไม่รู้สึกรู้ผิดแม้แต่ชนิดเดียว

น้ำต้อย - เรียกว่าเจ้าไลท์นี่มัน “เห็นผิด” จนกลายเป็น “หลงผิด” เสียสุดกู่เลยว้าจั้นเถอะป่า

ป่าภารตี - ไซ้...แล้วภาค ๒ เป็นยังไง รีบเล่าเร็ว ๆ อยากรู้...

ไลท์เข้าร่วมทีมสืบหาคิระสนใจ ได้พบแอล นักสืบอัจฉริยะวัยเดียวกับเขา แต่แอลไม่ยอมเปิดเผยชื่อจริงกับใคร ทำให้ไลท์ไม่สามารถฆ่าเขาได้ ช่วงเวลานั้นเกิดคิระคนที่สองขึ้นมา ซึ่งคิระคนนี้มีดวงตาคมทู่ สามารถมองเห็นชื่อจริงของมนุษย์ได้โดยไม่ต้องเสียเวลาสืบหา

คิระคนที่สอง คือ มิสะ ดาราสาววัยรุ่นที่สูญเสียครอบครัวจากอาชญากรรม คิระเคยช่วยฆ่าคนร้ายให้เธอ อย่างไม่ตั้งใจ ทำให้เธอนับถือ บูชาคิระเป็นเหมือนเทพเจ้า

มิสะได้สมุด Death note จากยมทูตที่ช่วยชีวิตเธอ และเธอยอมแลกอายุขัยครึ่งหนึ่งกับดวงตาคมทู่ เพื่อจะได้เห็นชื่อจริงของมนุษย์ (เพื่อสังหาร) ได้สะดวก หลังจากได้สมุดเล่มนี้ มิสะก็ก่อวินให้เกิดการตายอย่างสะเปะสะปะ จนกระทั่ง

ได้พบไลท์ ดวงตาคมทุดบอกเธอว่าเขาคือคิระตัวจริง ทำให้เธอหลงรักและยอม
ปวารณาตัวช่วยเหลือเขาในเรื่องที่จะฆ่าแอล

มิสะมีโอกาสพบแอล แต่ยังไม่ทันได้บอกชื่อจริงของแอลกับไลท์ เธอก็ถูกจับ
เสียก่อน เพราะมีหลักฐานว่าเธออาจเป็นคิระคนที่สอง

ไลท์วางแผนเอาตัวเองเข้าแลก เพื่อช่วยมิสะและฆ่าแอลในคราวเดียวกัน ส่วน
แอลก็มีวิธีรับมือไลท์อย่างแยบยล เด็ดขาด กล้าใช้ชีวิตตัวเองเป็นเดิมพันเพื่อจับ
คิระตัวจริงมาลงโทษให้ได้

ป้าภารตี - ภาค ๒ สนุกเข้มข้นจัง อย่างนี้แล้วเรื่องจะจบยังไง

น้ำต๋ย - ป้าคิดว่ามันจะจบยังไงล่ะ คิดว่าคิระจะตาย หรือแอลตาย

ป้าภารตี - ไม่คิดล่ะ...แต่อยากให้คุณคิดได้รับโทษ!

น้ำต๋ย - ป้าเป็นผู้พิพากษาหรือ ถึงจะอยากไปลงโทษเขานะ

ป้าภารตี - จ้า...ไม่ใช่...ป้าไม่มีสิทธิลงโทษใครหรอก แต่คนเรานะ ทำเหตุอะไร ก็ต้อง
ได้รับผล อย่างนั้นอยู่แล้ว...มันเป็นเรื่องของเหตุและผล ไม่เกี่ยวกับความอยาก หรือ
ไม่อยากของใคร

น้ำต๋ย - ถ้าไลท์เขาคิด หรือเข้าใจได้อย่างที่ป้าพูดนะ เขาคงไม่ทำอะไรที่ผิดพลาด
อย่างที่ทำไปแล้วหรอคะ...ขอเพียงคนเราเชื่อมั่นใน “กรรมวิบาก” ในกฎของเหตุ
และผลอย่างไม่คลอนแคลน รับรองว่าจะทำให้เห็นผิด หรือหลงผิดได้ยาก

ป้าภารตี - นั่นสิ...แล้วจุดจบของไลท์เป็นอย่างไร?

ไลท์วางแผนยึดมือยมทูต บีบให้ฆ่าแอลโดยใช้สมุด Death note เขามองเห็น
แอลเสียชีวิตกับตาจึงเกิดความลำพองใจ จากนั้นก็จัดการเคลียร์ทุกอย่างให้เรียบร้อย
ไม่ยอมให้มีใครรู้เรื่อง Death note อีก แม้กระทั่งพ่อของเขาเอง!

http://movie.sanook.com/gallery/gallery_11718.php

น่าเสียดาย แผนการของไลท์พลาดไปก้าวหนึ่ง เพราะแอลยอมใช้ชีวิตตัวเองเข้าแลก โดยชิงเขียนกำหนดวันตายของตัวเองลงใน Death note ก่อน จึงทำให้การลงชื่อสังหารโดยยมทูตไม่เป็นผล หน้าที่ยังกระชากหน้ากากของไลท์ออกมาสำเร็จ

สุดท้าย ไลท์ก็ต้องตายลงด้วย Death note จากการเขียนของยมทูต ผู้ไม่สามารถทนมองดูความชั่วช้าของไลท์ได้อีกต่อไป...

น้ำต้อย - เรื่องก็จบลงแค่นี้แหละ

ป่าภารตี - น่าสงสารแอลนะ ที่ยอมเอาชีวิตตัวเองเข้าแลกให้กับงานนี้...แต่ถ้าไม่ทำอย่างนี้ ก็ไม่รู้จะหาวิธีไหนกระชากหน้ากากคิระออกมาได้เหมือนกัน

น้ำต้อย - ถ้าป่าได้ดูในหนังนะ จะรู้สึกทำให้แอลเลือกตายอย่างสงบแบบนี้ดีแล้ว ไม่งั้นนะเขาอาจต้องตายด้วยโรคเบาหวาน ไม่ก็ไขมันอุดตันเส้นเลือด เพราะนั่งดูมาสองภาคสี่ชั่วโมงนี่ ทุกฉากที่ แอลออกมา พี่แกต้องมีขนมนมเนย กินอย่างไม่ขาดปาก ตลอดเวลา ยังสงสัยอยู่เลยว่า กินของ-หวานหนักขนาดนี้ ทำไม่ไม่ยกอ้วน

ป่าภารตี - อัจฉริยะสิ ตัวเองอ้วนเอา อ้วนเอา

น้ำต้อย - เอาเหอะ ป้าอย่าพูดเรื่องแสบใจเลย สรุปว่าจะดูหนังเรื่องนี้มัย เดี่ยวเอาวิธีดีมาให้ยืม

ป้าภารตี - ก็น้ำเล่าซะละเอียดขนาดนี้ จะดูทำไมอีกล่ะ

น้ำต้อย - อ้าว...เผื่อจะได้แ่งคิดอะไรดี ๆ เพิ่มเติมอีกใจ อย่างผมดูเรื่องนี้จนจบทั้งสองภาคนะ รู้สึกได้เลยว่าไอ้เจ้าDeath note นะ มันไม่ได้น่ากลัวอะไรเลย มันก็แค่ “อาวุธ” อย่างหนึ่งเท่านั้น ถ้าวางไว้เฉย ๆ มันก็ไม่มีพิษมีภัยอะไรกับใคร

ที่ร้ายกาจและน่ากลัวจริง ๆ คือ “ใจ” ของคนที่ใช้มัน โดยเฉพาะใจที่ถูกครอบงำด้วยโทสะ โมหะอย่างแรง ๆ นี่แหละ มันน่ากลัวที่สุด เพราะต่อให้ไม่มี Death note คน ๆ นั้นก็ยังสามารถทำอันตรายต่อคนรอบตัวได้อย่างเกินคาดเหมือนกัน

ป้าภารตี - อืมม...ฟังที่เล่ามาทั้งหมดนี้ ป้าก็เริ่มคิดอะไรดี ๆ ได้บ้างแล้วล่ะ

น้ำต้อย - คิดอะไรได้หรือป้า...

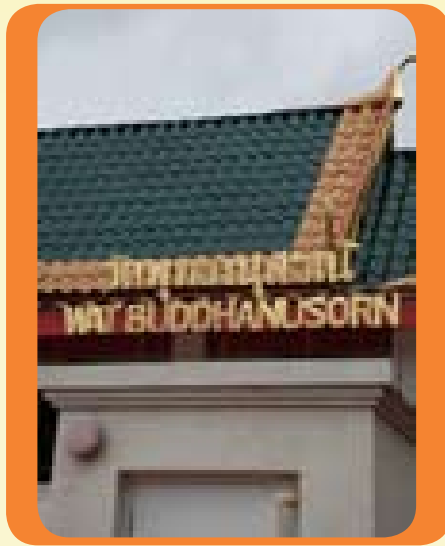
ป้าภารตี - คิดว่า...ป้าจะไปสอบผู้พิพากษาอีกสักรอบดีไหมน้ำ...

สารบัญ ↩

ชุ่มฉ่ำใจ ในวันฝนพรำ ที่วัดพุทธานุสรณ์ โดย ตะกร้า

วันนี้อากาศหนาวเย็นเนื่องจากฝนตกตั้งแต่เช้า แม้ว่าจะย่างเข้าสู่ฤดูใบไม้ผลิ แล้วก็ตาม อากาศชวนให้นอนจมอยู่บนเตียงเหงๆ ฉันทื่นขึ้นมาด้วยความรู้สึกอาลย การนอนตามประสาคนขี้เกียจ แต่ฝืนใจลุกขึ้นมาได้เพราะมีนัดต้องพาอาคันตุกะ ไปร่วมงานสงกรานต์ที่วัดไทยแห่งหนึ่ง นั่นคือ วัดพุทธานุสรณ์

ฝนยังคงตกอยู่ขณะที่เรารวบรวมพลและเริ่มออกเดินทางจากจุดนัดหมาย เพื่อจะไปยังวัดด้วยรถยนต์ ใช้เวลาเดินทางประมาณสามสิบถึงสี่สิบนาที วัดพุทธานุสรณ์ ตั้งอยู่ในเมืองฟริมอนท์ รัฐแคลิฟอร์เนีย ประเทศสหรัฐอเมริกา สร้างขึ้นในปี พ.ศ. ๒๕๒๖ เพื่อเป็น “เสาหลัก” ให้กับชุมชนชาวพุทธในละแวกใกล้เคียง ในการเผยแผ่ พระธรรมคำสอนของพระพุทธเจ้า และส่งเสริมศิลปะวัฒนธรรมไทยให้แก่ผู้ที่สนใจ

ทุกๆวันอาทิตย์ พุทธศาสนิกชนทั้งหลายไม่ใช่เฉพาะชาวไทยเท่านั้น ต่างมาร่วมบำเพ็ญกุศล อันได้แก่ ตักบาตร ถวายสังฆทาน ถวายเงินบริจาคสำหรับกรณีต่างๆ ครอบครัวชาวพุทธมักจะทำลูกหลานที่เกิดและเติบโตที่ประเทศนี้ มาร่วมเข้าชั้นเรียนวันอาทิตย์ เพื่อให้ได้เรียนรู้ศิลปะและวัฒนธรรมไทย เช่น ภาษาไทย ดนตรีไทย รำไทย ฦ วัดพุทธานุสรณ์แห่งนี้อยู่เสมอ และหากเป็นวันสำคัญทางพุทธศาสนา เช่น วันพระ วันมาฆบูชา วันอาสาฬหบูชา หรืออื่นๆ ก็จะมีการเวียนเทียน ฟังธรรม กันไปตามแต่ละโอกาส

วันนี้ก็เช่นกัน เป็นวันหนึ่งในเดือนเมษายนที่ทางวัดได้จัดให้มีการทำบุญสงฆ์น้ำพระ ตามประเพณีสงกรานต์ของบ้านเรา เมื่อปีที่แล้ว ฉันได้มีโอกาสร่วมทำบุญปล่อยปลาจำนวนหลายร้อยตัวในช่วงสงกรานต์ ซึ่งเป็นเหตุการณ์ที่ประทับใจและนำความยินดีมาให้มาก เพราะการได้ปล่อยชีวิตสัตว์ในต่างประเทศนั้น เป็นสิ่งที่หาโอกาสทำได้ยาก อย่างการปล่อยปลานั้นนอกจากจะต้องหาซื้อปลาเป็นจากตลาดสด ยังจะต้องหาแหล่งน้ำที่เหมาะสม ต้องได้รับการอนุญาตจากเจ้าของแหล่งน้ำนั้นๆ ไม่สามารถปล่อยได้ตามใจชอบ ต่างจากการปล่อยปลาในประเทศไทย ที่สามารถปล่อยได้อิสระกว่ามาก เมื่อได้ข่าวว่ามีการให้ร่วมทำบุญปล่อยปลาได้ ฉันจึงไม่ยอมพลาด

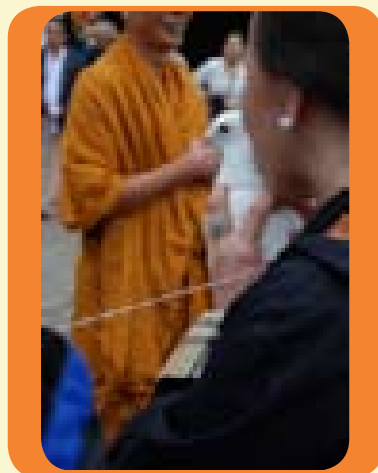
ระหว่างทางที่ขับรถมาที่วัด ฉันนึกในใจว่า ปีที่แล้วเราได้ปล่อยปลาในช่วงสงกรานต์ มาปีนี้ไม่ได้ข่าวเลยว่าที่วัดจะมีการปล่อยปลาอีกหรือไม่

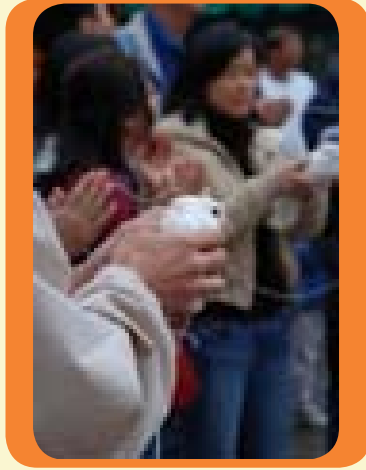
เมื่อมาถึงวัดแล้วฉันก็พาเพื่อนๆเดินทั่วๆบริเวณวัดและพาไปซื้ออาหารไทยที่โรงอาหาร ระหว่างทานข้าวก็มีคุณลุงท่านหนึ่ง เดินมาประกาศว่า “เดี่ยวทานข้าวเสร็จแล้วอยู่ต่อกันก่อนนะ เราจะไปปล่อยนกปล่อยปลาร่วมกัน” ได้ยินแล้วฉันรู้สึกดีใจมากๆ จึงรีบทานข้าวให้เสร็จและขึ้นไปอุโบสถเพื่อบริจาคเงินสำหรับปล่อยนกปล่อยปลาทันทีด้วยเกรงว่าจะไม่ทันการณ์

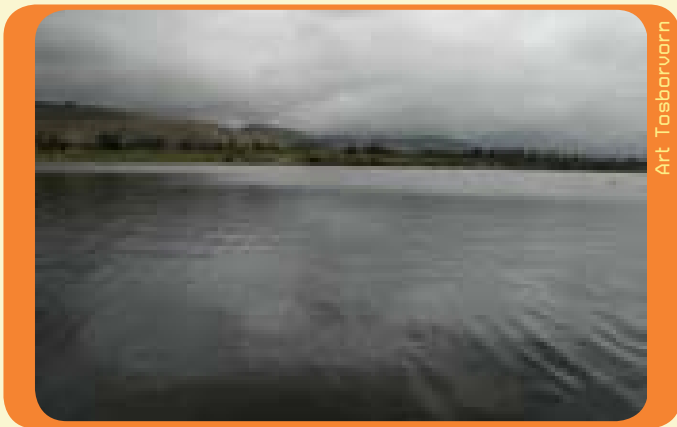
เมื่อถึงเวลา พวกเราจึงมายืนรอกันที่ลานหน้าอุโบสถ เจ้าหน้าที่นำกรรณกจำนวนสองสามกรรมา และแจกจ่ายนกให้แก่ผู้คนที่มายืนรอทำพิธีปล่อยนกได้อ้อมไว้ ฉันทันแปลกใจเล็กน้อย ตรงที่นกที่นำมาปล่อย เป็นนกพิราบสีขาวสวยทีเดียว ต่างจากที่คิดภาพว่าจะเป็นนกกระเจีบนกกระจอกสีน้ำตาลตัวจิ๋วๆที่พวกเรามักได้เห็นได้ปล่อยกันที่ประเทศไทย ยิ่งโชคดีเมื่อฝนได้หยุดตกระหว่างทำพิธี

จากนั้นพระสงฆ์จึงสวดมนต์บทพระพุทธคุณ บทแผ่เมตตา และผู้ที่อ้อมนกได้ปล่อยนกพิราบสีขาวหลายตัวขึ้นสู่ฟ้า ฉันทมองไปรอบๆก็เห็นคนที่มาร่วมปล่อยนกมีสีหน้าเบิกบานชื่นตาก็ทำให้รู้สึกชื่นใจตามไปด้วย

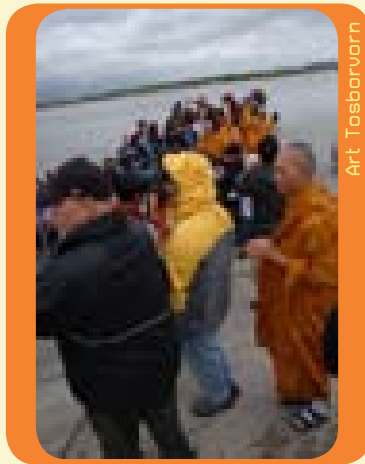

หลังจากปล่อยนกแล้ว ฝนเริ่มตกปรอยๆอีกครั้ง ทางวัดได้จัดรถตู้รับส่งคน เพื่อไปยัง Quarry lake ซึ่งเป็นทะเลสาบในเมืองฟรีเมอนท์ ซึ่งทางวัดได้รับอนุญาตจากทางหน่วยราชการให้สามารถปล่อยปลาได้ ทะเลสาบนี้อยู่ใกล้วัดพุทธานุสรณ์ ใช้เวลาเดินทางประมาณห้านาทีเท่านั้นเอง คณะของพวกเราจึงได้พากันขับรถตามรถตู้ขึ้น เพื่อร่วมพิธีปล่อยปลาต่อไป

Art Tosbaruorn

พวกเราที่มาถึงที่ทะเลสาบก่อน ต้องยืนรอให้รถตู้ วิ่งไปกลับหลายรอบ เพื่อรับคนจากที่วัดที่ไม่สะดวกจะขับรถตามมา รวมทั้งต้องรอรถชนปลา ที่ไปปรับปลามาให้พวกเราปล่อย ขณะยืนรอ ลมพัดแรงมาก ฝนก็หยุดบ้าง ตกบ้าง รู้สึกหนาวเย็นกันถ้วนหน้า เพื่อนร่วมคณะคนหนึ่งพูดขึ้นว่า คุ่มมัยที่พวกเรามายืนทรมาณกันอยู่อย่างนี้เพื่อปล่อยปลา เพื่อนร่วมทางอีกคนหนึ่งก็ตอบว่า “ก็ให้ถือว่าพวกเรามีความพยายามในการทำกุศลนะ” ฉันทันได้ยืนแล้วก็พลอยนึกถอนใจไปกับคำตอบนั้น

รถชนปลาทยอยนำถังใส่ปลาหลายตัวที่ซื้อมาจากฟาร์ม หลวงพ่อประกาศให้ผู้คนทราบ ว่าวันนี้พวกเราจะได้ปล่อยปลารวมทุกตัวแล้วมีน้ำหนักประมาณหนึ่งพันปอนด์ จากเงินที่ทุกคนร่วมกันบริจาค ฉันได้เห็นทั้งชาวไทย เวียดนาม ลาว อเมริกัน ฯลฯ ต่างเชื้อชาติแต่มีจิตใจอันเป็นกุศลเหมือนกัน ได้มาร่วมกันปล่อยปลา ลูกหลานก็จูงพ่อแม่แก่เฒ่าที่จากแผ่นดินบ้านเกิดมายืนอยู่แถวหน้าๆ เพื่อให้ได้เห็นปลากระโจนลงน้ำได้อย่างชัดเจน เมื่อเห็นภาพเหล่านั้นฉันก็เบิกบานใจ ฉันรู้สึกว่เวลาที่เรามองตามปลาที่ได้รับการปลดปล่อย กระโจนลงน้ำและว่ายไปสู่ทะเลสาบที่กว้างใหญ่นั้น ทำให้จิตใจปลื้มปิติมากกว่ายืนอยู่ข้างหลังโดยไม่เห็นเหตุการณ์อะไร

สำหรับชาวพุทธอย่างฉัน ผู้ห่างไกลบ้านเกิดเมืองนอน ต้องมาอยู่ในดินแดนที่ถือได้ว่านอกเขตแดนพุทธ อันต่างจากดินแดนพุทธอย่างประเทศไทย การที่มีชุมชนชาวพุทธ มีสถานที่ให้บำเพ็ญกุศลเช่นวัด มีพระสงฆ์อันเป็นเนื่อนานาบุญ และมีกิจกรรมกุศลให้ได้ร่วมทำ ถือเป็นน้ำหล่อเลี้ยงแก่จิตใจเสมอมา ฉันได้ไปร่วมงานกุศลที่วัดไทยในต่างแดนมาหลายวัด ล้วนแล้วแต่มีกิจกรรมที่ดีๆทั้งนั้น แต่เพิ่งได้มาปล่อยชีวิตสัตว์เช่นนี้ ก็ที่วัดพุทธานุสรณ์นี่เอง ฉันนึกอนุโมทนาเจ้าอาวาส พระสงฆ์ และผู้มีส่วนเกี่ยวข้องอยู่ในใจ

แม้ว่าวัดแห่งนี้จะไม่มีสถาปัตยกรรมที่สวยงามน่าตื่นตา ไม่มีวัตถุที่ทรงค่าในแง่ประวัติศาสตร์ แต่วัดพุทธานุสรณ์แห่งนี้ เป็นสถานที่ที่น้ำแวมะมาเยี่ยมเยียนและบำเพ็ญกุศล หากชาวพุทธไกลบ้านท่านใด อยากจะร่วมทำกุศลปล่อยชีวิตสัตว์ ที่ฉันรู้สึกว่หากทำได้ยากในต่างแดน ก็ลองมาที่วัดพุทธานุสรณ์ เมืองฟริมอนท์ รัฐแคลิฟอร์เนียได้ในช่วงวันสงกรานต์เดือนเมษายน

เสร็จจลิน์พิธีปล่อยปลา ฉันก็ขับรถพาชาวคณะกลับบ้าน ฝนหยุดตกพอดี ฟ้าเริ่มแจ่ม แสงแดดเริ่มแผ่ล่พ้นเมฆที่ค่อยๆคลายตัวออกไป เหมือนกับความรู้สึกยินดีปรีดาในใจของฉันที่เกิดขึ้นในวันนี้

ข้อมูลประกอบ

ประวัติความเป็นมาของวัด จาก <http://www.watbuddhanusorn.org/wtfrm/index.html>

สารบัญ ←

ยังคงอยู่

โดย ปัญจนารถ

๑.

นกตัวนั้นมีสีน้ำตาลแดงสลัดดำ ตัวใหญ่เกือบเท่าไก่แจ้ มันเดินช้า ๆ อยู่ที่สวนหลังบ้าน เพลิดเพลินกับการเก็บเศษข้าวสุกกิน คล้ายกับมันจะรู้ว่า ใครบางคนที่บ้านหลังนี้มีเจตนาเอาข้าวมากองไว้ให้มันทุกวัน

มันก้มจิกกินอย่างไม่รีบร้อน ไม่ระแวงระวังและไม่มีท่าทีจะรู้ว่าตัวว่ามีใครคนหนึ่งกำลังแอบมองผ่านกระจกหน้าต่างห้องครัว

แวบหนึ่งของความคิดพาดผ่าน แล้วสะดุดนิ่งเจิดจ้าอยู่ท่ามกลางความทรงจำ...ฉันรู้สึกอยากกระทำบางอย่าง...บางอย่างที่อาจถูกหัวเราะเยาะจากใครที่บังเอิญผ่านมาพบเห็นเข้า ฉันอาจถูกมองว่างมงายหรือเพื่อเจ้ากับเรื่องไม่เป็นเรื่อง แต่มันก็เชิญชวนท้าทายให้ลองเสียจนสุดจะห้ามหักใจ

ในที่สุดฉันก็ตัดสินใจแนบหน้ากับมุ้งลวดตรงช่องหน้าต่างที่เปิดกว้างแล้วร้องเรียก

“จิต”

ถ้อยคำนั้นค่อย ๆ เลือนหายไปกับความเงียบโดยไม่มีกรตอบสนองใด ๆ นกตัวนั้นยังคงอยู่ในอาการเดิม ไม่มีการเปลี่ยนแปลง

“...จิต...”

ฉันลองเรียกอีกครั้งด้วยเสียงที่ดังกว่าเดิม และผลก็ออกมาเหมือนเคย เจ้านกตัวนั้นยังก้มหน้าก้มตาจิกเศษข้าวกินด้วยท่าที่ไม่รับรู้

ฉันผลอยิ้มออกมาแล้วสายหัวให้กับความคิดฟุ้งซ่านไร้สาระของตัวเอง เกือบ ล้มเลิกความตั้งใจ หากแต่ยังมีบางอย่างค้ำคร่ากรุมอยู่ในใจ มันกระตุ้นเร้าให้พิสูจน ค้นหาคำตอบ ฉันทกลงที่จะลองดูอีกสักครั้งเพื่อคลี่คลายความกังขาของตัวเองให้หมดไป

“...จัน!...”

ฉันกลืนลมหายใจเมื่อนกตัวนั้นหยุดชะงัก ยกหัวขึ้นจากกองข้าวสุก มันเอียงคอ เหมือนจะเงี่ยหูฟัง ฉันรู้สึกถึงหัวใจตัวเองที่เต้นแรงขึ้น อะไรบางอย่างกำลังโลดเต้น อยู่ภายใน แล้วกระซิบบอกให้ทำซ้ำ

“จัน...จัน...”

ไม่น่าเชื่อ... คราวนี้มันเหลียวมองไปรอบ ๆ เพื่อหาต้นเสียง หยุดสนใจกองข้าวสุก ตรงหน้า แล้วขยับเข้ามาสองสามก้าวใกล้หน้าต่างที่ฉันยืนอยู่ยิ่งขึ้น

“จัน ทางนี้”

มันเงยหน้าขึ้นทันใด...ตาสบตา...ในขณะนั้นเหมือนทุกสิ่งจะหยุดนิ่งไว้ การเคลื่อนไหว นอกจากสายตาสองคู่ที่ส่งสารผ่านถึงกันและกัน มีถ้อยคำมากมาย ในใจฉันที่ไม่อาจใช้ภาษาพูดเพื่อเอ่ยอ้างเอาความ

สายตาของมันเปลี่ยนจากแปลกใจในตอนแรกเป็นกิริยารับรู้ และสายตาคู่นั้นเอง ที่ตอบทุกคำถามให้กระจ่างในใจฉัน...ช่างน่าอัศจรรย์ที่ไม่ต้องมีภาษาสื่อสารใด ๆ นอกจากจิตถึงจิตก็ละเอียดลึกต่อการรับรู้ยิ่งกว่าถ้อยคำที่พรำพูด

ความปิติและโศกสะเทือนขับเคลือนธาตอมูสึสำนึก ผลักดันให้น้ำตาซึมออกมา อย่างสุดระงับ เหมือนพบเจอของมีค่าที่สูญหายไปช้านาน

มันขยับตัวช้า ๆ ไม่รีบร้อน ก้าวเดินห่างออกไป สบตาฉันเป็นครั้งสุดท้ายก่อน ไผบินสูงขึ้น...สูงขึ้นแล้วลับหายไปทางกอไผ่ที่ท้ายสวน

ฉันยังคงยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น สิ่งที่เกิดขึ้นวันนี้คือคำตอบทั้งหมด คือสิ่งที่ยืนยันและคลี่คลายปมปัญหา ความกังขาที่ค้างคาอยู่ในใจฉัน ที่ยิ่งไปกว่านั้นคือ...มันจะเปลี่ยนความคิด ความเชื่อให้เป็นไปในอีกทิศทางหนึ่ง รวมไปถึงวิถีชีวิตที่คงจะต้องเปลี่ยนตามไปด้วยเช่นกัน

๒.

บ้านของเราปลูกอยู่ท่ามกลางสวนผลไม้ ร่มรื่นด้วยไม้ดอกไม้ผลและลำธารธรรมชาติรายรอบ เมื่อครั้งยังเป็นเด็ก ฉันจำได้ว่าเคยเห็นกระรอกฝูงใหญ่อาศัยอยู่ที่กอไผ่ท้ายสวน ซึ่งติดกับลำธารที่มีน้ำเปี่ยมเต็มอยู่ตลอดทั้งปี และในลำธารนั้นก็มีการปลาสารพัดชนิดชุกชุมรวมไปถึงนกอีกหลายประเภทที่มาหากินและทำรังอยู่ในสวน ฉันเคยตื่นเต้นเป็นการใหญ่เมื่อเห็นนกตัวใหญ่สีน้ำตาลแดงหางดำ เดินอยู่เป็นกลุ่มตามโคนต้นไม้ในสวน

“แม่...แม่...ดูสิ! ไก่มาจากไหนเยอะแยะ”

แม่มองตามแล้วหัวเราะออกมา

“ไม่ใช่ไก่หรอก มันเป็นนก...เค้าเรียกว่านกกด”

“กินได้เหมือนไก่มั๊ย”

“เค้าไม่กินกันหรอก เห็นว่าเนื้อมันเหม็นสาบ”

“มันทำรังอยู่ในสวนเราหรือจะแม่” ฉันซักตามประสาเด็กที่ยังไม่หายตื่นตาตื่นใจ

“เปล่าหรอก มันอยู่ในป่า มาหากินเฉย ๆ เดียวมันก็ไป”

“ว่า...มันน่าจะอยู่สวนเราเสียเลยนะแม่นะ จะได้เห็นมันทุกวัน” ฉันบ่นอย่างเสียดายจนแม่หัวเราะออกมาอีก

“ก็...ถ้าไม่มีใครทำร้ายมัน มันก็จะมาทุกวัน สัตว์มันพูดไม่ได้ แต่มันก็รู้ว่าใครเมตตามัน ที่ไหนมีอันตราয়มันก็ไม่ไป...จำไว้ในะลูก สัตว์ก็มีชีวิตเหมือนกับคนเราอย่าไปรังแก ทำร้าย พรากแม่พรากลูกเขา มันจะเป็นบาปกรรมติดตัว”

ผ่านเลยไปสิบกว่าปี...ฉันเรียนจบและกลับมาทำงานอยู่ใกล้บ้าน ภาพชีวิตชนบทของชาวสวนเปลี่ยนแปลงไปมากมาย สวนผลไม้ไม่ต้องใช้ยาฆ่าแมลงปีละหลาย ๆ ครั้ง สัตว์น้อยใหญ่ที่เคยอาศัยก็พากันอพยพเข้าป่าลึก ที่ยังหลงเหลือก็ถูกล่ามาเป็นอาหารไม่เว้นแม้แต่คนกต...ที่แม่เคยบอกว่าคนไม่กินเพราะเนื้อมันเหม็นสาบ

น่าแปลกที่สวนของเรายังมีนกต หรือที่ฉันมารู้ทีหลังว่ามันคือ “นกระปูด” มาหากินเหมือนเช่นเคย เปลี่ยนไปก็แต่แม่เอาเศษข้าวสุกก้นหม้อ หรือเศษอาหารไปเทกองไว้ที่หลังครัวให้มันแทน

“มันหากินเองเหมือนเดิมไม่ได้แล้ว เพราะชาวสวนเขาพ่นยาฆ่าแมลงกันทุกสวน” แม่ให้เหตุผลว่าอย่างนั้น

แม่เป็นคนหนึ่งที่ดูเหมือนไม่เคยเปลี่ยน ไม่ว่าจะอะไรในโลกจะเปลี่ยนแปลงไปแค่ไหน แม่แค่รับรู้...มันเป็นไป...ก็แค่นั้น แม่ไม่เคยอายหรือโกรธที่ถูกใครหัวเราะเยาะ เมื่อสวนใกล้เคียงมาเห็นแม่เอา “น้ำมันต์” พ่นไล่แมลงศัตรูพืช แทนการใช้ยาฆ่าแมลง ฉันเองเสียอีกที่โกรธแทนแม่เมื่อได้ยินเสียงซุบซิบนินทาอย่างขบขันเช่นนั้น

“ไม่ต้องโกรธเค้าหรอก คนเรามันคิดไม่เหมือนกัน ใครจะพูดอย่างไรก็ช่างเขา ตราบใดสิ่งที่เราทำไม่ได้สร้างความเดือดร้อนให้ใคร เราก็ไม่ต้องกลัวใครเขาจะมาว่ามานินทา แล้วก็ไม่ต้องอายใครด้วยถ้าเราทำความดี ทำสิ่งที่ถูกที่ควร”

นี่แหละแม่...แต่สิ่งที่น่าแปลกกว่านั้นก็คือ “น้ำเปล่าผสมความเมตตา” ของแม่ ไล่แมลงศัตรูพืชให้หายไปได้จริง ๆ

บางเรื่องฉันก็ไม่ได้เห็นด้วยกับแม่นัก บางครั้งก็ยังอดที่จะอายใคร ๆ ไม่ได้เมื่อแม่ทำอะไรแปลก ๆ อย่างในกรณีนี้ แต่ฉันก็รู้ดีว่าไม่มีประโยชน์อะไรที่จะไปเปลี่ยนความเชื่อของแม่ เท่า ๆ กับที่ฉันไม่สามารถห้ามใคร ๆ ไม่ให้นินทาได้นั้นแหละ

แม่ไม่เคยพยายามจะเปลี่ยนให้ฉันมาคิดและทำอะไรอย่างแม่ หากแต่เป็นเรื่องช่วยไม่ได้ เมื่อการได้เห็น ได้ยิน ได้รับรู้อยู่ทุกเมื่อเชื่อนั้น จะทำให้ฉันซึมซาบบางสิ่งบางอย่างทีละเล็กละน้อยโดยไม่รู้ตัว

บ้านของเราอยู่ใกล้วัด ดังนั้นทุกเช้าจึงมีพระมาบิณฑบาตถึงบ้าน ฉันคุ้นเคยกับภาพของแม่ที่ตระเตรียมอาหารเอาไว้ใส่บาตร บางวันฉันก็เป็นลูกมือช่วยแม่จัดขนมมนเมยบ้าง ช่วงเช้าพระมาแม่จะตื่นแต่เช้ามืด นุ่งขาวห่มขาวไปรักษาศีลแปดที่วัดทุกวันพระ แม่จะออกพรรษาแล้วก็ตาม แม่ก็ยังสวดมนต์ทำวัตรเช้า-เย็นอยู่ในห้องพระที่บ้านเป็นกิจวัตรประจำวัน

ฉันเห็นภาพเหล่านี้มาตั้งแต่เล็กจนโตจนรู้สึกว่ นี่คือส่วนหนึ่งของชีวิตแม่...แม่จะไม่ได้ใส่ใจหรือศรัทธาเท่าที่แม่เป็น แต่ฉันก็แอบชื่นชมอยู่ในใจกับความหมั่นเพียรนั้น และยอมรับว่าสิ่งที่แม่ทำคงต้องใช้ศรัทธาอันแรงกล้า ถึงจะปฏิบัติเช่นนั้นได้ทุกวันเป็นเวลาสิบปีโดยไม่เบื่อหน่าย

แม่สวดมนต์เสียงดังฟังชัด นานนับชั่วโมงทุกเช้า-เย็น จนฉันจำบทสวดมนต์ของแม่ได้ทั้งหมดโดยไม่ต้องท่องจำ หลังจากสวดมนต์จบ แม่ก็จะปลงสังขารแล้วแม่เมตตาตั้งแต่อนิทร์ พรหม ยม ยักษ์ คนธรรพ์ นาคา ไปถึงพ่อแม่ ครูบาอาจารย์ ญาติมิตร สรรพสัตว์น้อยใหญ่ในสากลโลก ผู้ที่ได้ล่วงลับไปแล้วรวมทั้งเจ้ากรรมนายเวร ศัตรู ผู้คิดมุ้งมิ้ง เสร็จแล้วแม่ก็จะนั่งสมาธิราวครึ่งชั่วโมง เป็นอันเสร็จกิจวัตร

มีอยู่คราวหนึ่ง “เจ้าเต้าหู้” หม่าตัวโปรดของฉันตายไป ตกคืนนั้นฉันรู้สึกว่ามีนมหากิ่งฝืนกิ่งจริง ทุกอย่างชัดเจนติดตา เมื่อเล่าให้แม่ฟัง แม่ก็ออกความเห็นว่...

“จิตมันยังผูกพันกันอยู่นะสิลูก พรุ่งนี้ใส่บาตรแล้วกรวดน้ำให้มันเสียนะ”

คำวันนั้น หลังจากแม่สวดมนต์จบ บทแผ่เมตตาของแม่ก็มีชื่อ “เต้าหู้” ถูกกล่าวถึงเป็นอันดับสุดท้าย ทำให้ทุกคนในบ้านแอบยิ้มไปตาม ๆ กัน

บางทีคนอื่นที่มาได้ยินอาจสงสัยว่เจ้าเต้าหู้เป็นญาติฝ่ายไหนกันแน่ แต่แม่ก็คือแม่...ที่ไม่ใส่ใจว่ใครจะคิดขบขันหรือหัวเราะเยาะ

แม่เชื่อมั่นในกรรม เชื่อว่าคนเรามีการเวียนว่ายตาย-เกิด แม่จึงมุ่งมั่นประกอบกรรมดี พยายามสั่งสมบุญไว้มาก ๆ เพื่อติดตัวไปเป็นเสบียงเดินทางในวัฏสงสาร

“เอ..โอ้ความอยากทำดี อยากสะสมบุญเยอะ ๆ นี่ เป็นความโลภหรือเปล่าจะแม่” ฉันทเคยแก้งัยั่ว แม่ยิ้มแล้วหันมาสบตา

“ใช่จะ...เป็นความโลภ...โลภในกุศล ผลบุญ ความเอ็นใจ แต่การทำบุญ ให้ทาน ก็เป็นบันไดขั้นแรก ของการปฏิบัติตนเพื่อให้ถึงที่หมาย ที่พระพุทธเจ้าตรัสสรรเสริญ”

“แค่ขั้นแรกเองหรือแม่ แล้วที่เหลือล่ะ”

“ที่เหลือก็คือการบำเพ็ญเพียรรักษาศีล ระมัดระวังไม่ให้ต่างพร้อย และการเจริญสติ ภาวนา เพื่อให้เห็นกายใจตามความเป็นจริง”

“อ้อ ที่เรียกว่าทาน ศีล ภาวนาใช่ไหมจะ”

“ใช่แล้ว หนูจะลองทำตามมั้ยล่ะ”

“ไม่เอาหรอก...” ฉันทรีบเปลี่ยนเรื่องคุย ไม่ยอมตกปากรับคำ และแม่ก็ไม่เคยยึดเยียดให้ใครเป็น หรือทำอย่างแม่ แต่แม่ก็ยังคงปฏิบัติตนเช่นนั้นต่อไปอย่างเสมอต้นเสมอปลาย

บางครั้งฉันทลองทบทวนดูแล้วก็รู้สึกว้า แม่มีวิธีสอนอย่างชาญฉลาด ไม่จำเป็นต้องใช้ถ้อยคำพร่ำเพรื่อ แต่กระทำตนเป็นแบบอย่าง ให้ค่อย ๆ ซึมซับเองทีละน้อย

อยู่มาวันหนึ่ง คนงานทำสวนก็ก่อเรื่องด้วยการจับนกกดที่หากินอยู่ในสวนของเรา มาล่ามเอาไว้ที่บ้านพักคนงาน เพื่อจะแกงกินในตอนเย็น

บังเอิญ...บ่ายวันนั้นแม่ไปเห็นเข้าเสียก่อน

“ยายขอซื้ออีกแล้วกัน เอ็งเอาเงินนี้ไปซื้อกับข้าวกิน ส่วนนกตัวนี้ยายจะเอาไปปล่อย แล้วต่อจากนี้ไป ห้ามเด็ดขาดไม่ให้ฆ่าสัตว์ที่หากินอยู่ในสวนนี้”

คนงานยอมขายนกให้แม่โดยดี...ก่อนที่แม่จะปล่อยมันไป ได้บอกกับนกตัวนั้นว่า...

“ไปเถอะ...ปลอดภัยแล้ว กลับบ้านไปหาลูกหาเมียเสีย แล้วต่อจากนี้ไปก็พาลูกเมียมาหากินเสียที่นั่นนะ ไม่มีใครทำอะไรแล้ว”

คนอื่น ๆ อาจคิดว่าแม่พูดไปตามเรื่อง นกมันจะไปรู้เรื่องอะไรด้วย แต่หลังจากวันนั้น หากใครช่างสังเกตก็จะเห็นว่า สวนของเรามีนกกดมาหากินเต็มไปหมด มากเสียยิ่งกว่าที่เคยมีมา...ส่วนมากมันจะมาอยู่แถวหลังครัวที่แม่ชอบเอาข้าวสุกไปเทกองไว้ให้

ฉันชอบนั่งมองพวกมัน แล้วสอดส่ายสายตาทหาว่า...ตัวไหน...ที่แม่เคยช่วยชีวิตมันไว้

๓.

แม่เคยบอกไว้ว่า สิ่งหนึ่งที่คุณเราไม่อาจหลีกเลี่ยงนี้ได้เลย สิ่งนั้นคือ...การพลัดพราก... และวันนั้นได้มาถึงแล้ว...

แม่เสียชีวิตลงด้วยโรคเบาหวานในวัย 78 ปี หลังจากเวียนเข้าออกโรงพยาบาลอยู่นาน ใคร ๆ ต่างสงสัยว่า ทำไมคนที่ทำบุญทำทานมายาวนานกว่าครึ่งชีวิตอย่างแม่ ถึงต้องทนทุกข์ทรมานกับโรคร้ายก่อนตายได้มากมายอย่างนี้

แม่เดินไม่ได้เพราะไขกระดูกข้อต่อเสื่อมสภาพ เจ็บปวดทรมานทุกครั้งแม้แค่เพียงจะขยับตัว

บางที...นี่คือแบบทดสอบสุดท้ายสำหรับแม่ หรือไม่...แม่อีกกำลังสอนฉันด้วยการเอาตัวเองเป็นตัวอย่าง ในครั้งสุดท้าย ให้เข้าใจถึง “ทุกขเวทนา” ...และ ความไม่เที่ยงแท้ของสังขาร...ร่างกาย

วันที่แม่หมดลมหายใจ ฉันกลับไม่เศร้าโศกมากมายเท่าที่เคยคิดเอาไว้ เพราะการได้อยู่ใกล้ชิดกับแม่ ทำให้มีเวลาได้ทำใจ เข้าใจกฎแห่งการพลัดพราก เช่นเดียวกับที่ไม่เคยตั้งข้อสงสัยในคุณงามความดีที่แม่ได้กระทำ ว่าทำไมถึงไม่ช่วย ให้แม่ไม่ต้องทนทุกข์ทรมานกับโรคร้าย

ฉันเชื่อว่าแม่จะจากไปสู่ภพภูมิที่ดีกว่า เพราะแม่มุ่งมั่นประกอบกรรมดี “เตรียมเสียบยง” มาตลอดชีวิต สิ่งเดียวที่ทำให้ฉันรู้สึกได้ นั่นคือความอาลัยอาวรณ์ ยามที่คิดถึงว่าต่อจากนี้ไป จะไม่มีภาพแม่นั่งสวดมนต์ในแต่ละวันให้เห็นอีกแล้ว ไม่ว่าเราจะคิดถึงกันสักปานใด เราก็ไม่สามารถไปมาหากันได้อีก

...ความตายจะดูน่ากลัวก็ตรงนี้กระมัง...

มาวันนี้...ฉันได้ทำหน้าที่ตระเตรียมอาหารเอาไวใส่บาตรแทนแม่โดยไม่รู้สีกว่านี่คือภาระ...เอาข้าวสุกมาเทไว้ให้นกเป็นทานอย่างที่แม่เคยทำ

เมื่อไม่มีแม่ ฉันเพิ่งรู้ว่าแม่คือแบบอย่างอันทรงคุณค่า ที่สอนการเลือกดำรงชีวิตให้...แม้วันนี้ แม่ได้จากไปแล้ว แต่การกระทำ คุณงามความดีของแม่ก็ยังคงดำรงอยู่

มีเพียงสิ่งเดียว...สิ่งหนึ่ง...ที่ค้างคาอยู่ในใจ ให้ฉันครุ่นคิดตลอดมา

นั่นคือตอนที่แม่เจ็บหนักอยู่ที่โรงพยาบาล อาการเพียบใกล้จากเต็มที่ แม่บอกบางอย่างกับฉัน...

สิ่งที่ใครได้รับฟังก็ออกความเห็นว่...คนใกล้ตายมักเป็นแบบนี้...บางรายก็เห็นคนมารับ บางรายก็เห็นภาพชั่วร้าย บาบกรรมที่ตนเคยกระทำไว้ตามหลอกหลอนก็มี พวกเขาสรุปว่าแม่คงเพ้อหลง หรือไม่ก็เป็นจิตใต้สำนึก ที่แม่ระลึกถึงสิ่งที่ได้เคยกระทำไว้...

ฉันไม่ได้คิดอย่างที่คนอื่นสรุป ตอบไม่ถูกว่าตัวเองคิดอย่างไร...เชื่อหรือไม่...แต่แน่ใจว่าเรื่องนี้ไม่น่าจะเป็นแค่เพียงจิตใต้สำนึก หรืออาการเพ้อหลงของคนชรา...

สองวันก่อนที่แม่จะจากไปอย่างสงบนั้น แม่บอกกับฉันว่า...

“เมื่อคืนนมาเยี่ยมแม่”

“ใครนะ...ใครมาเยี่ยม” ฉันย้ำถามด้วยความไม่แน่ใจ

“...นก...นกมันมาเยี่ยมแม่ คุยกันตั้งนาน”

“นก ลูกใครหรือจ๊ะแม่” ฉันเข้าใจว่าคนชื่อนกมาเยี่ยม แต่แม่ส่ายหน้า...

“ไม่ใช่...นก...นกกตที่แม่เคยช่วยมันไว้ล่ะ” ดวงตาที่แม่มองฉันนั้น มันยืนยันได้ว่าแม่มีสติสัมปชัญญะครบถ้วน หาได้เพ้อหรือหลงอย่างคนชราทั่วไป

ฉันนั่งอึ้งเหมือนยอมจำนนต่อถ้อยคำ

“มันรู้ว่าแม่จะไปแล้ว ก็เลยมาเยี่ยม...มาลา”

“มาที่โรงพยาบาลนี่นะเธอ” ฉันถามออกไปเหมือนคนโง่ แม่ยิ้มสวยแล้วพยักหน้า

“มากันทั้งผิวทั้งเมียเลย...มันมาลาแม่...คุยกันตั้งนาน...จำไว้ให้ตินะลูก มันบอกแม่ว่า...มันซื่อจิต กับฉัน...”

สถานี ←

แก่นักหรือนักภาวนา

โดย สติมา

ไม่ว่า แน่ๆ ค่ะเพราะเราภาวนาเพื่อเห็นความเป็นไตรลักษณ์ คือเห็นความเป็นอนิจจัง ทุกขัง อนัตตา นั่นเอง แต่ความเป็นนักภาวนาหรือนักปฏิบัติธรรม ก็ยังไม่ถูกต้องเสียทีเดียว เพราะอะไรหรือ?

หลวงพ่อบอกว่า เราทำผิดเสียแล้ว ด้วยการตั้งตัวเป็นอะไรสักอย่าง เพราะเราทำไปเพื่อละความเป็นอะไรนี่แหละ เมื่อวางตัวเองเป็นนักภาวนา วางตัวเองเป็นนักปฏิบัติ เราจึงเกิดความเป็นตัวเป็นตนของการมีการกระทำ อันเป็นตัวเจตนาอย่างใดอย่างหนึ่งขึ้นมาโดยไม่เฉลียวใจ

ความเป็นจริงแล้วเราควรทำตัวเป็นนักศึกษา ที่ตรงกับคำว่า “ศึกษา” เราค้นคว้าวิจัย ตรงกับคำว่า “ธรรมวิจยสัมโพชฌงค์” ด้วยการตามรู้ตามดูความเป็นจริงของกายของใจเรานี่เอง ว่าความเป็นจริงแล้ว มันเป็นอย่างไรกันแน่? และเรารู้จักกายใจเรานี้ดีจริงหรือ? หรือรู้ตามความเป็นจริง จริงๆ หรือไม่?

แม้เราจะฝึกฝนศึกษาปฏิบัติธรรมมานานแค่ไหนก็ตาม ถ้าบททดสอบของเราในชีวิตประจำวันยังไม่ผ่าน ก็ถือว่า เรายังต้องศึกษาปฏิบัติต่อไป ช่วงนี้ได้มีโอกาสไปเฝ้าไข้คุณพ่อในโรงพยาบาล ซึ่งเป็นแหล่งที่เราจะฝึกฝนจิตใจและทดสอบการศึกษาของเราได้ดีพอสมควรทีเดียวนับตั้งแต่จิตใจเราเอง ที่ต้องโดนกระทบกับสิ่งต่างๆ ที่ล้วนแต่เป็นเรื่องทุกข์ของมนุษย์ที่เกิดมาเพราะมีร่างกายนี้มาแล้วอย่างหลีกเลี่ยงไม่ได้ ทำให้เห็นได้ชัดเจนเลยว่า ถ้าเราไม่ฝึกฝนจิตใจมากพอสมควรเราจะไม่สามารถมีสติที่จะรู้เท่าทันกับการกระทบต่างๆ ที่ประดังเข้ามาได้เลย

คนที่อยู่ในสภาวะเจ็บปวดเพราะความเจ็บไข้ฉันทัน จิตใจอ่อนเลือนไหลไปกับกายที่เจ็บป่วยได้ง่ายดาย การจะมีสติ ระลึกรู้เข้ามาอย่างเป็นกลางนั้นทำได้ยากยิ่ง คุณพ่อของผู้เขียนเองเป็นผู้ที่ทำสมาธิได้ยอดเยี่ยมผู้หนึ่ง ชนิดที่สามารถถอดจิตตัวเองไปเที่ยว

ตามวัดวาต่างๆ เคยไปวัดพระมหาธาตุก่อนที่ตัวเองจะเคยได้ไปจริง และสามารถเห็นสถานที่ต่างๆ ได้จากการทำสมาธิชนิดที่เรียกว่า ตาทิพย์ก็ว่าได้ และเมื่อไปดูของจริงก็ตรงทุกรายละเอียดเหมือนที่เห็นในสมาธิทุกประการ แม้แต่เห็นว่าใครจะแต่งชุดด้วยเสื้อผ้าชนิดใด พอเห็นตัวจริงก็ตรงทุกประการ

สมัยที่คุณพ่อเล่าเรื่องสมาธิให้ฟัง และบอกว่าไม่เข้าใจว่า มันเป็นไปได้อย่างไร ขณะนั้นผู้เขียนยังเด็ก แต่ชอบฟังพ่อเล่าก็เพียงแต่จดจำไว้เฉยๆ ตัวเองก็ไม่ได้ปฏิบัติอะไร จนกระทั่งท่านป่วยจนไม่สามารถจะสื่อสารกันได้ เราถึงเริ่มมาเข้าใจการปฏิบัติอย่างจริงจัง ก็ต้องบอกว่าสายเสียแล้ว เพราะท่านไม่ได้ศึกษาปฏิบัติเรื่องการเจริญสติมาก่อนเลย จะบอกกล่าวอะไรก็ไม่ทันเสียแล้ว แต่ก็ยังไม่หมดกำลังใจที่พยายามจะให้ทราบธรรมะของพระผู้รู้ทั้งหลาย แม้โอกาสจะมีน้อยนิด

แต่สิ่งที่ได้รับมากก็คือ แม้จะพยายามพูดเรื่องสติ ให้ท่านฟังขณะที่ท่านเริ่มกระวนกระวายใจกับเวทนาทางกาย ก็ไม่สามารถทำให้ท่านรู้และเข้าใจได้เลย อย่างมากที่สุดก็เล่าเรื่องที่ท่านเคยเล่าให้เราฟังถึงเรื่องการทำสมาธิ แล้วสามารถแยกจิตออกไปได้ให้ลองระลึกรู้ แต่ท่านก็ไม่สามารถทำได้ เพราะขณะนั้นท่านเจ็บปวดกับกายมากเกินกว่าจะทำจิตให้ตั้งมั่นด้วยสมาธิได้ ครั้นจะให้ท่านระลึกรู้ด้วยสติไปเลย ก็ทำไม่ได้อีก เพราะเหตุที่ไม่ได้ฝึกเจริญสติมาก่อน สุดท้ายก็ให้ทำได้แต่ทำจิตให้สงบเข้าไว้เท่าที่ทำได้เท่านั้นเอง

มามองตัวเองด้วยว่า แม้จะฝึกเจริญสติมาบ้าง แต่อยู่ในสถานการณ์ต่างๆ ที่มีความกดดันสูง บางเวลาเรายังหลงไปนานกว่าจะรู้สึกตัว น่ากลัวจริงๆ ฉะนั้นมีหนทางเดียวเท่านั้น ที่จะเอาตัวรอดได้คือหมั่นฝึกเจริญสติให้มาก มากชนิดไหนก็คือมากชนิดว่า เมื่อมีอะไรมากระทบแล้ว สติทำงานเองได้อัตโนมัตินั่นแหละ คงพอช่วยให้รอดไปได้ชาติหนึ่ง

ที่ว่ารอดไปได้ชาติหนึ่งก็เพราะเหตุที่เรามีสติอยู่นั่นเอง เราไม่ตกไปสู่อบายได้ เพราะความมีสติ รู้สึกกายใจที่กำลังแปรปรวน แล้วไม่หลงอยู่ในกิเลสตัวใดตัวหนึ่งอยู่ ขณะกำลังตายไป แต่จิตมีสติ ระลึกรู้สิ่งที่เกิดขึ้นอย่างเป็นกลาง จิตเป็นกุศลล้วนๆ ก็จะพากายใจนี้ไปสู่ภพที่ดี และยังเป็นปัจจัยให้เราได้ภาวนาต่อไปด้วยการเจริญสติ

ต่อไปได้อีกในภพชาติหน้า หรือถึงแม้ว่า ภพหน้าชาติหน้าไม่มีจริง ขณะจิตที่เรามีสติ
อยู่นั้นเอง เราก็มีความสุขไม่ถูกความทุกข์บีบคั้น และยังสามารถเข้าใจสภาวะของ
กายที่เป็นไปตามธรรมชาติของเขาอีกด้วย

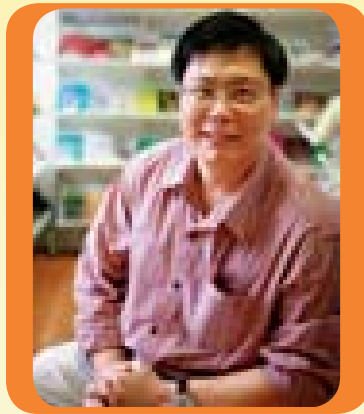
อยากจะสรุปง่ายๆ เลยว่า สติ เป็นสิ่งที่ต้องหมั่นฝึกฝนให้มีมากเข้าไว้ เพราะ
เป็นธรรมมีอุปการะมาก คือมีคุณมากมายมหาศาล นับตั้งแต่ทำให้เราหลุดออกมา
จากทุกข์ที่ทำให้เรากระวนกระวายใจในขณะนั้นๆ ได้ ยังสามารถต่อไปเป็นปัญญา
ให้เราเห็นรูปนามกายใจนี้เป็นจริงอย่างที่เขว่าเป็น นี่แหละหนทางที่มองเห็นได้
อย่างกลางๆ แล้วในขณะนี้ เรามีหน้าที่อย่างเดียวคือ เดินทางไปเรื่อยๆตามเส้นทาง
ที่เรียกว่า “มรรค” นี้เอง จะแนหรือไม่แนก็ตาม เราไม่สนใจว่าตัวเองจะแนสักแค่ไหน
เพราะวิญญูะสงสารนี้หนักแล้วสำหรับเรา ความหนักทำให้เราไม่อยากพบอีก
ไม่อยากมาเจอจะเจอกับสิ่งเหล่านี้ซ้ำแล้วซ้ำเล่า เราจึงเกิดความพอใจที่จะเดินต่อไป
ไม่หยุดเท่านั้นเอง

สารบัญ ←

เกร็ดธรรมจากคุณใหม่แห่งบ้านอารีย์

สัมภาษณ์โดย ต้นหยง

สวัสดีค่ะ สำหรับฉบับนี้ต้นหยงได้มาสัมภาษณ์ คุณวีรณัฐ โรจนประภา หรือพี่ใหม่ ของน้องๆ ผู้ซึ่งเป็นเจ้าของบ้านอารีย์ หรือห้องสมุดธรรมะอารีย์ค่ะ คุณวีรณัฐ โรจนประภา หรือพี่ใหม่เป็นทายาทรุ่นที่ ๒ ที่เข้ามาบริหารนิตยสารบางกอกแทน คุณวิชิต โรจนประภา ผู้เป็นบิดาและเป็นผู้ก่อตั้งนิตยสารบางกอกเมื่อ ๔๙ ปีที่ผ่านมา

ต้นหยง: สวัสดีค่ะคุณใหม่

คุณใหม่: สวัสดีครับ ยู่ ขอเรียกชื่อตามที่คุ้นแล้วกันนะ

ต้นหยง: วันนี้ต้นหยงรู้สึกตื่นเต้นที่ได้สัมภาษณ์คุณใหม่ เพราะแม่จะได้มาขอใช้สถานที่จัดทำกิจกรรมทางธรรมมากกว่าสามปี แต่เพิ่งจะทราบประวัติส่วนตัวของคุณใหม่แบบละเอียดก็ตอนที่จะมาสัมภาษณ์นี้เอง รู้สึกว่าคุณใหม่เป็นบุคคลที่มี

ความคิดค่อนข้างเด่นและเป็นเอกลักษณ์เฉพาะตน รวมทั้งเป็นบุคคลที่เป็นผู้ให้กับสังคมจริงๆค่ะ

คุณใหม่: สิ่งที่เราเห็นทำให้รู้สึกเป็นเช่นนั้นหรือ? แต่ถ้าใครที่ใกล้พีห์หน่อยจะพอทราบว่าที่พีห์ทำมา ที่จริงไม่ได้นึกจะทำเพื่อสังคม หรือเพื่อใครหรอกนะ และก็ไม่ใช่ทำเพื่อตัวเองด้วย มันเหมือนทำๆไปอย่างนั้นแหละ มีเหตุควรทำ มีกำลังพอทำ มีแรงทำได้ก็ทำ ทำนองนั้นนะ

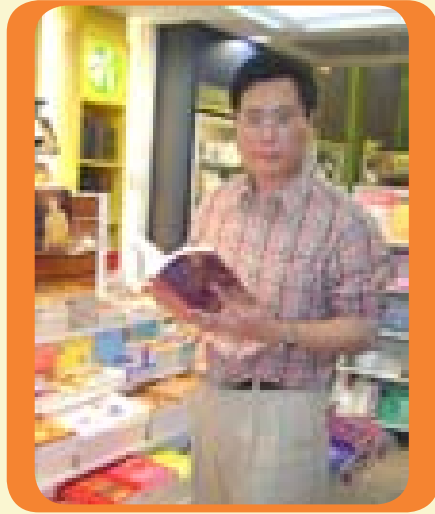
ต้นหยง: ก่อนที่จะไปยังคำถามเกี่ยวกับกิจกรรมทางธรรมของบ้านอารีย์ ต้นหยงมีคำถามเกี่ยวกับด้านการเรียนและการทำงานที่อยากจะพูดคุยกับคุณใหม่ค่ะ

ต้นหยง: ได้ทราบมาว่าคุณใหม่เรียนจบจากคณะวิศวกรรมศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย โดยเป็นผู้ที่หัวไว เรียนหนังสือได้ดีมาตลอดแม้บางวิชาจะไม่ต้องอ่านหนังสือมากก็ตาม

คุณใหม่: (อมยิ้ม) คือปกติพีห์เป็นคนเรียนเก่งมาก เรื่องวิชาการค่อนข้างเรียนรู้ได้เร็วและไว สามารถเชื่อมโยงเหตุและผลได้อย่างชัดเจน บางวิชาแม้ไม่เคยเรียน อ่านเพียงแต่สารบัญ แต่ต้องเป็นเล่มที่เขียนมีโครงสร้างวิชาที่ดีนะ แค่อินเดียก็ยิ่งสอบได้บางที่ได้ที่หนึ่งด้วยซ้ำ

ต้นหยง: เก่งจังคะ :) หลังจากที่คุณใหม่เรียนจบแล้วก็หันมาจับงานทางด้านธุรกิจส่วนตัวเลยหรือคะ ทราบมาว่าพอมายังงานทางด้านธุรกิจก็ประสบความสำเร็จอย่างสูงได้เงินเป็นตัวเลขเจ็ดถึงแปดหลักเพียงในเวลาไม่กี่ปี (เริ่มต้นจากไม่กี่หมื่นบาท)

คุณใหม่: ไม่ทันทีหรอก พีห์ไปต่างประเทศอยู่พักเล็กๆ แต่ปรับตัวไม่ได้เลยกลับมาทำงานด้านโรงแรมอยู่พักหนึ่ง แล้วก็ต่อโทอีก ๒ ใบ แต่ไม่จบหรอกนะ มันเกิดอยากไปสอนแทนอาจารย์เขาเสียก่อน (หัวเราะ) เลยออกมาหุนกับเพื่อนคนละไม่กี่หมื่นอย่างที่ผู้พูดนั้นแหละ เปิดบริษัทนะ

ต้นหยง: นอกจากนี้คุณใหม่ก็เป็นผู้ก่อตั้งนิตยสาร ‘บางกอก’ และนิตยสาร ‘ทานตะวัน’ ในเครือบริษัทการพิมพ์บางกอก จำกัด ซึ่งดำเนินการธุรกิจนิตยสาร รายสัปดาห์ที่มียอดขายสูงสุดมา ๔๐ กว่าปีแล้วค่ะ ไม่ทราบว่าพอจะเล่าเกี่ยวกับตรงนี้พอเป็นสังเขปได้มั๊ยคะ

คุณใหม่: แก่ข้อมูลก่อน พี่ไม่ได้ก่อตั้งนะ คุณพ่อต่างหาก สักสิบปีก่อนพี่ก็มาช่วยที่บ้านคุณเรื่องเนื้อหาอยู่พักใหญ่ แต่ตอนนี้ไม่ได้ดูแลแล้ว

ต้นหยง: ดูเหมือนคุณใหม่ก็ประสบความสำเร็จในการทำงานมาตลอด แล้วจุดหักเหที่ทำให้คุณใหม่หันมาศรัทธาในพระพุทธศาสนาแบบจริงจังนี้มาจากไหนคะ

คุณใหม่: เป็นช่วงที่หลังจากรัฐบาล คุณชวลิต ยงใจยุทธ ลอยตัวค่าเงินบาทเมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๔๐ คือทำงานที่เกี่ยวข้องกับค่าเงินอยู่ เป็นการนำเข้าสินค้าต่างๆ เช่น ทำการขายตรงผ่านสื่อทีวี ผ่านหนังสือ พวกเครื่องออกกำลังกาย ขายตามห้างต่างๆ เป็น ๑๐๐ สาขา และวันก่อนที่จะลอยตัวค่าเงิน พี่ได้ทำสัญญาซื้อขายเกี่ยวกับเงินดอลลาร์ไว้ พอรัฐบาลคุณชวลิตประกาศลอยตัวค่าเงิน ทำให้มีผลต่างอยู่ประมาณ ๑๐ กว่าล้าน ที่จริงมันไม่ใช่เงินที่เยอะอะไรเลยนะ แต่พอมันเกิดขึ้นใน

ช่วงของวัยยี่สิบเศษๆที่กำลังหัว เฝิงจบมา ลงทุนด้วยเงินเก็บที่อาจเรียกว่าเป็นเงินค่าขนมสมัยเรียนหนังสือ ทำอยู่แค่นี้ก็ปีก๊องเงยมีลูกน้องนั้บร้อย ของเข้าเป็นตู้ๆ คอนเทนเนอร์แทบจะทุกวัน ทั้งๆที่เราไม่เคยรู้เรื่องการค้าขายระหว่างประเทศเลย

จำได้ว่าสมัยนั้น พี่แคร้วว่าสินค้าตัวนี้น่าจะขายได้ ก็คะเนเอาว่าโรงงานน่าจะอยู่ประเทศไทย ก็วิ่งไปติดต่อสถานทูตประเทศนั้น บินไปที่โรงงานนั้นเลย การเงินการขนส่ง ซิปปิ้งก็ไม่วู้ ไปหาหนังสือมาอ่าน ไปเข้าคอร์สเรียน ติดต่อแบงก์จนเดินเรื่องได้ ข้อมูลเชิงเศรษฐกิจก็ไม่เป็น ตอนนั้นอาศัยข่าวที่รับรู้กันเป็นสาธารณะนั้นแหละ ในการวิเคราะห์ ตัดสินใจ

จนถึงวันนั้น ที่การตัดสินใจครั้งนั้น พี่เดิมพันทั้งหมดที่หามาได้ตลอดการทำงาน แถมยังทำสัญญากับแบงก์เอาไว้วันสุดท้ายก่อนที่จะล่อยตัวค่าเงินอีก ความภูมิใจตรงนั้นมันเยอะมาก จนแม้เงินไม่มาก แต่การตอบสนองเรื่องความสามารถมันไปถึงที่สุดแล้ว

จำแนมเลยว่าเช้าวันนั้นเปิดข่าวดู มันเกิดปิติ ความภูมิใจขึ้นมา พองพู่อยู่กลางอก พอถึงเวลาสิบเอ็ดนาฬิกาเศษความดีใจมันหายไปหมด พี่เปิดทีวีทุกช่องเพื่อดูข่าว ดูเท่าไรๆ ความภูมิใจก็ไม่กลับมาอีก ตอนนั้นมันเลยนึกต่อไปถึงข้างหน้าว่า แล้วอย่างไรละ มีเงินเป็นพันล้านหมื่นล้านนะหรือ ก็ไม่ใช่ เป็นเรื่องของความภูมิใจต่างหาก ซึ่งมันก็สิ้นเสียเหลือเกิน ทำงานไม่ได้หลับไม่ได้นอน เพียงเพื่อมาเสพมันเพียง ๓ ชั่วโมงหรือหหรือ? มันอยู่แค่ ๓ ชั่วโมงแล้วก็หมดไป

คือมันเห็นชัดขนาดนั้นก็เลยลุ่มใจขนาดนี้ก็ไม่ออกว่า อนาคตจะเป็นอย่างไร ที่นึกได้ก็เป็นเพียงแค่นี้เอง ก็เกิดความรู้สึกโหวงขึ้นมาว่า แล้วเราจะอยู่อย่างไร เหมือนชีวิตไม่มีเป้าหมายที่แน่ชัด สิ่งทีจินตนาการออกไปก็ไม่ใช่ทั้งหมด เป็นทุกข์มากขนาดอยากจะทำตัวตาย

ต้นหยง: ก็เพิ่งจะประสบความสำเร็จมา พอความภูมิใจที่มากที่สุดครั้งนึงของชีวิตมันดับลง คุณใหม่เป็นทุกข์ขนาดนี้เลยหรือคะ

คุณใหม่: ความสำเร็จทางโลกก็เรื่องหนึ่ง แต่ทางใจเหมือนไม่มีที่พึ่ง มันหมดไปเลย นอนไม่หลับ เครียด ไม่มีทางออก

ต้นหยง: แล้วหลังจากนั้นล่ะคะ เกิดอะไรขึ้นต่อ

คุณใหม่: ก็เลยไปบวช เพราะไม่รู้จะทำอะไรแล้ว โชคดีตอนไปบวช พระพี่เลี้ยงท่านทราบ ว่า เราไม่ได้บวชตามพิธีกรรม ไม่ได้บวชตามประเพณี แต่บวชเพราะทุกข์ ท่านก็ให้หนังสือพุทธธรรมของท่านเจ้าคุณพระธรรมปิฎกมา ๑ เล่ม บวชอยู่ ๓ สัปดาห์ อ่านตั้งแต่หน้าแรกจนหน้าสุดท้าย ก็บอกกับตัวเองว่า “เจอแล้ว นี่แหละทางออก” พอสึกมา ก็ได้ข้อสรุปแล้วว่า ศาสนาคือทางออกแน่ๆ

ต้นหยง: อนุโมทนาไปกับคุณใหม่ด้วยค่ะ

ต้นหยง: แล้วคุณใหม่ปฏิบัติตามแนวคู่มือของพระอาจารย์ปราโมทย์ และการเจริญสติแบบเคลื่อนไหวของหลวงพ่อเทียนมานานแค่ไหนคะ

คุณใหม่: พอศรัทธามาแล้ว คราวนี้พี่ก็หาทางปฏิบัติ พอตีมาเจอข้อเขียนของคุณ ‘สันตินันท์’ (หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช ในปัจจุบัน) เกิดเลื่อมใส ทราบว่า ท่านไปศาลาลุงชินเลยไปตักरोพบท่านที่นั่น พร้อมกับคุณศรัณย์ ‘ดั่งตฤณ’ ในวันเดียวกันนั่นเอง และถ้าจำไม่ผิด ไม่วันนั้นเลย ก็ช่วงเดียวกันนั้นแหละเพื่อนพี่ก็พาไปวัดสนามในได้รู้จักเทคนิคของหลวงพ่อเทียนก็เลยนำมาใช้เป็นแนวทางนะ

ต้นหยง: แล้วสาเหตุที่คุณใหม่เปิดบ้านอารีย์ขึ้นมาี้ เกิดขึ้นมาได้อย่างไรคะ จากตรงจุดหักเหที่พลิกผันวิถีชีวิตทั้งหมดนี้หรือเปล่าคะ พอจะแบ่งปันให้กับท่านผู้อ่านบ้างสักเล็กน้อยได้ไหมคะ

คุณใหม่: เมื่อพร้อมระดับหนึ่ง พี่อาจจะโชคดีที่มีพร้อมทางด้านวัตถุด้วย ก็เลยได้ซื้อที่ดินมาจากคุณป้าเจ้าของเดิมจำนวน ๒ ไร่ มีบ้านเดิมติดที่มาอยู่ ๓ หลัง พี่เลยปรับหลังที่ ๑ เป็น ‘บ้านกายดี’ เน้นสุขภาพกาย เป็นเรื่องของผู้หญิง มุมสุขภาพ มีสปาที่เราเน้นเรื่องผลิตภัณฑ์มีคุณภาพจากฝรั่งเศส, โมนาโก, อังกฤษ เทอร์ราปิสท์ก็จะฝึกมาจากจากศูนย์ที่เชียงราย มีโยคะ ก็จะลิงค์กับบ้านธรรมะ เป็นโยคะฝึกสติ ฝึกสมาธิ ในส่วนนี้เป็นธุรกิจเลย

หลังที่ ๒ คือ ‘บ้านดนตรี’ สำหรับเด็ก เยาวชน มีสอนดนตรีไทย, นาฏศิลป์, รำไทย, โขน, ดนตรีสากล, สอนร้องเพลง, เปียโน, เครื่องเป่าต่างๆ พี่ให้อาจารย์ที่เขาชำนาญอยู่แล้วมาเช่าทำ

หลังที่ ๓ คือ ‘บ้านอารีย์’ หลักๆ คือห้องสมุด สถานที่ ฟังธรรมบรรยาย ศึกษา การเจริญสติ ตรงส่วนนี้บริการฟรีเลย แล้วก็ยังมีร้านอาหารข้างล่าง เงื่อนไขหนึ่งของร้านอาหารที่นี่คือ ไม่มีแอลกอฮอล์ ทุกร้านที่เข้ามาร่วมจะต้องรับเงื่อนไขเดียวกันว่า ไม่มี การจองจ่ายแอลกอฮอล์ รวมถึงพื้นที่ทั้งในหรือนอกอาคารก็จะปลอดภัยทั้งหมด

ส่วนโครงการที่กำลังเริ่มอยู่คือ ‘ศาลาอเนกประสงค์’ ไว้ให้เขาเช่าจัดนิทรรศการ แสดงภาพเขียน เปิดตัวสินค้า ถ้ามีครูบาอาจารย์ที่ท่านเมตตา จะนิมนต์มาเทศน์ตรงนี้ ก็จะรองรับผู้มาฟังได้มากกว่าบ้านอารีย์เดิม ที่เวลาจัดครั้งหนึ่งแล้วถ่ายทอดวงจรปิดก็สามารถให้คนมาฟังได้ร้อยกว่าคน แต่ถ้าศาลาอเนกประสงค์เสร็จก็จะรองรับคนได้ประมาณ ๓๐๐-๔๐๐ คน

บริเวณนี้มีเรือนเล็กเดิมที่เวลาครูบาอาจารย์สายอีสานมากรุงเทพฯ ก็จะแวะเวียนมาที่เรือนนี้จำนวนมาก สมัยก่อนท่านมาถึงหมอชิตตอนตี ๔ ก็แวะมาพักอิริยาบถ มาฉันเช้าที่นี่ มีเทศนา มีบรรยายธรรม พอ ๑๐ โมงท่านก็ต่อไปวัดพระยาหยัง ซึ่งสถานที่นี้เราจะอนุรักษ์ไว้เป็นพิพิธภัณฑ์ เป็นอนุสรณ์ ข้างใต้มีห้องใต้ดินไว้หลบลูกระเบิดสมัยสงครามโลกด้วยนะ ส่วนรอบศาลาอเนกประสงค์ เราจะทำเป็นสวนสนุก ให้เด็กเล่น และทำสวนสาธารณะให้มาออกกำลังกาย รำมวยจีน ไทเก๊กกัน คือพื้นที่เราพร้อมมากขึ้น ก็ทำได้มากขึ้น

ตรงนี้ก็เลยตั้งใจว่าจะให้เป็นศูนย์กลางการเรียนรู้เรื่องการเจริญสติตามแนวทางครูบาอาจารย์ของผมคือ หลวงพ่อปราโมทย์ ปาโมชโช รวมทั้งเทคนิคของหลวงพ่อยืนด้วย แล้วก็มียุติธรรม ลูกศิษย์ลูกหารุ่นเก่าๆ ตั้งเดิมมาคอยเป็นหลัก มาคอยชี้แนะตามที่แต่ละคนเคยผ่านกันมา มาเล่าเรื่องที่ผิดให้ฟังกัน เพื่อที่คนมาใหม่จะได้ไม่ต้องไปลองผิดลองถูกกันเอง

ต้นหยง: ถ้ามีคนสนใจจะนำหนังสือไปแจก จะสามารถติดต่อมาทางห้องสมุดธรรมะอารีย์นี้ได้มั๊ยคะ

คุณใหม่: ติดต่อมาได้ที่บ้านอารีย์ โทร.๐-๒๒๗๙-๗๘๓๘ แต่ว่าการพิจารณาอยู่ที่ทางเรา เราไม่ใช่โรงพิมพ์ ไม่ใช่ว่าคุณไปแจกวันเกิดขอ ๕๐๐ เล่ม ต้นทุน ๑๐ บาท ช่วย ๕,๐๐๐ บาทแล้วถือหนังสือไปแจก ไม่ใช่ คือเราจะขอฟังว่า คุณต้องการหนังสือเท่าไร เอาไปแจกเนื่องในงานอะไร ให้กับกลุ่มประเภทไหน ถ้าเราเห็นว่าน่าจะตรงกับกลุ่มผู้รับหนังสือที่ขอมา แล้วคุณรับเงื่อนไขเราได้ ก็รับไปแจกให้ถึงมือที่เหมาะสม ส่วนคุณจะร่วมศรัทธาเท่าไร ก็เรื่องของคุณ

****หมายเหตุ:** บ้านอารีย์มีกองทุนปฏิบัติภาวนาที่วัดผาซ่อนแก้ว (พระอาจารย์อำนาจ โอภาโส), กองทุนเดินทางไปฟังธรรมที่สวนสันติธรรม (สำหรับท่านที่ไม่สะดวกขับรถไปเรียนภาวนากับพระอาจารย์ปราโมทย์ ปาโมชโช ที่ชลบุรีด้วยตนเอง), มีหนังสือธรรมะที่จัดพิมพ์สำหรับแจกเป็นธรรมทาน, มีห้องสมุดที่มีหนังสือธรรมะหลากหลาย, และท่านก็ยังสามารถรับฟังรายการวิทยุธรรมะอารีย์ที่คลื่น AM ความถี่ 1251 KHz ทุกวันเสาร์ ๘-๑๐ นาฬิกา ด้วยค่ะ

ต้นหยง: ไม่ทราบปัจจุบันคุณใหม่อายุเท่าไรคะ เพราะดูเหมือนจะสามารถทำตามความฝันของตัวเองได้ไวจัง ยิ่งกับเกษียณตัวเอง ได้ทำสิ่งที่อยากทำแล้ว

คุณใหม่: ปีนี้ก็ ๓๘

จากประวัติทางด้านการทำงานและทางธรรม ต้นหยงก็อยากจะขอสัมภาษณ์เกร็ดทางด้านการใช้ชีวิตครอบครัวของคุณใหม่สักนิดในฐานะที่เป็นคุณพ่อลูกสองค่ะ

ต้นหยง: การที่คุณใหม่มีลูกด้วยหรือเปล่านั้น จึงเน้นให้มีกิจกรรมแบบครบวงจรของครอบครัว ในบ้านอารีย์แห่งนี้ เห็นความสำคัญของธรรมะที่จะนำมาใช้ในการดำเนินชีวิตที่มีความสุขมากขึ้นหรืออย่างไรคะ

คุณใหม่: ไม่เชิงหรอกนะ เรียกว่ามันดำเนินไปตามครรลองของมันมากกว่า พี่ไม่ได้ตั้งเป้าอะไรไว้เป็นเกณฑ์หรอกครับ

ต้นหยง: ไม่ทราบคุณใหม่มีหลักการเลี้ยงลูกสาวทั้งสองคนนี้อย่างไรบ้างคะ ให้เค้าซึมซับธรรมะตั้งแต่เด็กๆ เลยมั๊ย เพราะคุณพ่อมีศรัทธาขนาดนี้ ลูกๆ ก็คงจะได้รับบ้างไม่มากก็น้อยค่ะ

คุณใหม่: ก็ต้องตอบว่าไม่มีหลักการพิเศษเลย เลี้ยงเหมือนพ่อแม่คนอื่นๆ นั่นแหละครับ

ต้นหยง: ได้ข่าวว่าลูกสาวของคุณใหม่ มีชื่อว่า ‘มาวันทา’ เป็นชื่อเหมือนในนวนิยายของคุณดังตฤณเลยคะ ขอถามถึงสาเหตุการตั้งชื่อดังกล่าวได้มั๊ยคะ

คุณใหม่: ตอนแรกพี่ตั้งไว้ใจชื่อหนึ่ง แต่พอเขาคลอดออกมา พี่รู้สึกว่่าชื่อที่คิดไว้ไม่เหมาะกับเขา ก็เลยโทร.หาคุณดังตฤณ ซึ่งเธอก็โยนชื่อ ‘มาวันทา’ ออกมาเลย

พอได้ยินชื่อก็รู้เลยว่าใช่ เพราะเด็กคนนี้ ออกมาก็ไหว้คุณพ่อคุณแม่เลย ไหว้จริงๆ คือหยุดร้องโดยสิ้นเชิงแล้วพนมมือเข้าหากัน พียงถ้ายืดโอไว้จะดูก็ได้นะ อีกทั้งวันที่เขาคลอดก็ตรงกับวันไหว้ คำว่า ‘มา’ มีอีกความหมายคือพระจันทร์ ซึ่งวันนั้นก็เป็วันพระจันทร์เต็มดวงพอดี พี่เลยไม่ต้องสงสัยเลยว่าชื่อนี้เหมาะกับเขาไหม

ส่วนคนเล็กนี่ที่ตัวเองว่า ‘มาธัญวา’ เล่นพ้องเสียง ซึ่งก็พอดีกับเขาคลอดเดือนธันวา ประกอบกับ ‘ธัญ’ แปลว่าสว่าง รุ่งเรือง ส่วน ‘วา’ ก็เป็นชื่อเพลงก่อนงานรื่นเริง รวมความแล้วได้ว่า ‘มาอย่างรุ่งเรืองก่อนงานรื่นเริง’ ตรงกับช่วงที่เขามาก่อนเทศกาลปีใหม่พอดี

ต้นหยง: แล้วคุณใหม่มีวิธีการในการดำเนินชีวิตอย่างไรให้สมดุล ทั้งทางโลก ตือการใช้ชีวิตกับครอบครัว และทางธรรม คือการภาวนาเพื่อสิ้นสุดภพชาติการเกิดคะ หลายคนทีอ่านนิตยสารธรรมะใกล้ตัวจะได้รับทราบแง่มุมการแบ่งเวลาให้กับครอบครัวด้วย เพื่อไม่ให้มีปัญหาว่า พอหันมาสนใจธรรมะแล้วชีวิตครอบครัวจะสูญเสียไปคะ เพราะในฐานะฆราวาส พวกเราก็กยังมีหน้าที่ต้องรับผิดชอบ และดูแลสมาชิกในครอบครัวกันคะ

คุณใหม่: เอ...ก็ไม่ได้แบ่งอะไรชัดเจนนะ แต่ที่จริงการภาวนานั้น เราต้องเจริญในทุกขณะของชีวิตอยู่แล้ว ไม่ได้แบ่งแยกแต่อย่างใด คืออยู่ในชีวิตประจำวัน ชีวิตปกติทั่วไปนี่ละ

ถ้าจะมีบ้างคงเป็นเรื่องของการจัดสรรสิ่งต่างๆทีเข้ามาในชีวิตให้เอื้อกับการเจริญสติ กิจกรรมไหนที่ไม่เอื้อ ก็เลี่ยงๆไปเท่านั้นเอง

คะ สุดท้ายนี้ทางทีมงานก็ต้องขอขอบพระคุณ คุณวีรณัฐ หรือ คุณใหม่ มากนะคะ ทีมาแบ่งปันประสบการณ์ของชีวิตอันมีค่าให้กับทางนิตยสารธรรมะใกล้ตัวนี้คะ ส่วนฉบับหน้าเนื้อหาของบทสัมภาษณ์จะเป็นอย่างไรนั้น อย่าลืมหาค้นตามกันนะคะ วันนี้ก็ต้องลาไปก่อน ธรรมรักษาและสวัสดิ์ทุกท่านคะ

หมายเหตุ: การเดินทางมายังบ้านอารีย์ จากสถานีรถไฟฟ้าอารีย์ เข้าไปในซอยอารีย์ ๑ หรือถ้าจะให้สะดวกก็เข้าซอยราชครู เป็นที่ตั้งของ ‘บ้านาน่า แฟมิลี พาร์ค’ สถานที่ที่ฟื้นฟู ทั้งร่างกายและจิตใจของคนเมือง โดยเฉพาะในส่วนของบ้านอารีย์ ซึ่งเป็นสถานที่ตั้งของ ‘ห้องสมุดธรรมชาติบ้านาน่า’ ก็เปิดต้อนรับคนกรุงมาจิบชา อ่านธรรมชาติทุกวัน โดยในวันจันทร์-ศุกร์ เปิดเวลา ๐๙.๐๐-๑๙.๐๐ น. และวันเสาร์-อาทิตย์เปิดเวลา ๑๙.๐๐-๑๗.๐๐ น.

แม้ห้องสมุดแห่งนี้ยังอยู่ในระหว่างปรับปรุง แต่บ้านอารีย์ก็ยังมีกิจกรรมให้ครอบครัว ทำทุกอาทิตย์สัปดาห์ อาทิต นิมนต์พระมาเจริญพระพุทธมนต์และถวายเพล เพื่อให้เด็กๆ ได้เรียนรู้วิถีถวายภัตตาหาร รู้จักการรับพรจากพระ ภายใต้อำนาจของพี่เลี้ยง ที่เป็น นักศึกษาที่มีความรู้ด้านวิทยาศาสตร์และธรรมชาติกัน นอกจากนี้ยังมีกิจกรรมให้เด็กๆ ทำ การหล่อปูนปั้นตัวละครของนิทานชาดก โดยมีพี่เลี้ยงเหล่านี้มาเล่าชาดกเรื่องนั้นๆ ให้ฟัง หลังจากเด็กๆ บั้นเสร็จแล้ว ส่วนกิจกรรมของผู้ใหญ่ จะเป็นการฝึกเจริญสติ โดยอาจารย์ที่มีความเชี่ยวชาญ ซึ่งเป็นวิธีที่ทำได้ง่าย และเหมาะกับคนในสังคมเมือง ที่ยากจะหาธรรมชาติ และเวลาในการปฏิบัติธรรม

สารบัญ ↩

ร่วมส่งบทความ

นิตยสารเล่มนี้จะเป็นนิตยสารคุณภาพได้ ก็ด้วยเนื้อหาดี ๆ ภายในฉบับที่จัดสรรลงอย่างต่อเนื่องนะคะ

หากคุณผู้อ่านท่านใด มีความสามารถในการเขียน มีศรัทธา และความเข้าใจในคำสอนของพุทธศาสนา ไม่ว่าจะในระดับเบื้องต้น เบื้องกลาง หรือเบื้องปลาย และมีใจรักที่อยากจะสื่อสารถ่ายทอดสิ่งนั้นให้กับผู้อื่นได้ทราบ และได้ประโยชน์จากสิ่งเหล่านั้น เช่นเดียวกับที่เราอาจเคยได้รับจากผู้อื่นมาแล้ว ก็ขอเชิญทุกท่านส่งบทความมาร่วมเป็นส่วนหนึ่งของ **ธรรมะใกล้ตัว** ด้วยกันนะคะ

คุณอาจไม่จำเป็นต้องเป็นนักเขียนฝีมือเลิศ แต่หากมีใจที่คิดอยากจะทำถ่ายทอด มีสิ่งที่คิดว่าอยากแบ่งปันความรู้ความเข้าใจนั้นให้กับคนอื่น ๆ ก็ลองเขียนส่งเข้ามาได้เลยค่ะ

๑. คอลัมน์ที่เปิดรับบทความ

คอลัมน์: ธรรมะจากคนสู้กิเลส

เนื้อหา: เปิดโอกาสให้ทุกคน ได้เล่าประสบการณ์จริงของตนเอง ว่าผ่านอะไรมาบ้าง มีอะไรเป็นข้อคิดที่เป็นประโยชน์บ้าง อะไรทำให้คนธรรมดาคนหนึ่ง กลายเป็นคนดีขึ้นมา และทำให้คนมีกิเลสเยอะกลายเป็นคนกิเลสบางลงได้ มีแต่คนที่เปลี่ยนแปลงตัวเองแล้วเท่านั้น จึงจะเขียน **ธรรมะใกล้ตัว** ได้สำเร็จ

คอลัมน์: นิยาย/เรื่องสั้นอิงธรรมะ

เนื้อหา: เปิดโอกาสกว้างสำหรับคนที่ชอบคิดชอบเขียน โดยเฉพาะอดีตนักฝัน ที่เพิ่งฝันตัวมอยู่ในโลกธรรม เพื่อสร้างสรรค์เรื่องราวให้คนได้ข้อคิดข้อธรรม ผ่านความสนุกของรูปแบบนิยายหรือเรื่องสั้นได้อย่างเพลิดเพลิน

คอลัมน์: คำคมชวนคิด

เนื้อหา: รวบรวมข้อคิด หรือคำคมของบุคคลต่าง ๆ ที่เคยได้ยินมาแล้วสะดุดใจ มาบอกต่อ ยิ่งถ้าใครสามารถสร้างสรรค์วรรคทองได้เองยิ่งดี เพราะจะ

ได้ฝึกใจเริ่มวลีสะดุดใจ ซึ่งเป็นแม่บทของกรรมที่ทำให้มีความคิดสร้างสรรค์ได้อย่างสุดยอด เนื่องจากแง่คิดดี ๆ จะช่วยให้คนอ่านคิดดี หรือได้คิดเพื่อเปลี่ยนแปลงชีวิต วิชาที่ย้อนกลับมาสนองตอบแทนคุณ ก็คือการพูดโดยดีเหมือนน้ำพุไม่รู้จักรู้สิ้น กับทั้งเป็นที่ยอมรับในวงกว้างด้วย

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น หรือแปลมาจากภาษาอังกฤษ กรุณาระบุแหล่งที่มา หรือชื่อของบุคคลผู้เป็นเจ้าของคำคมด้วยนะคะ

คอลัมน์: สัพเพเหระธรรม

เนื้อหา: เรื่องราว เรื่องเล่า อาจมาจากฉากหนึ่งในชีวิตของคุณ ที่มีเกร็ดข้อคิดทางธรรม หรือข้อคิดดี ๆ อันเป็นประโยชน์ อาจเป็นเรื่องเล่าสั้น ๆ ในรูปแบบที่เสมือนอ่านเล่น ๆ แต่อ่านจบแล้ว ผู้อ่านได้เกร็ดธรรมหรือข้อคิดดี ๆ ติดกลับไปด้วย

คอลัมน์: กวีธรรมะ

เนื้อหา: พื้นที่ที่เปิดกว้างสำหรับกวีธรรมะทั้งหลาย โดยไม่จำกัดรูปแบบและความยาวของบทกวี หรือหากจะคัดเอาบทกวีที่นำประทับใจ ให้แง่คิดอะไรในเชิงบวก ก็สามารถนำมาลงได้เช่นกัน แต่ถ้าให้ดี กลั่นกรองออกมาด้วยตนเองได้ ก็ยิ่งดีค่ะ

กติกา: หากเป็นการคัดมาจากที่อื่น ต้องระบุที่มาที่ไปอย่างชัดเจนด้วยนะคะ

คอลัมน์: เกี่ยวกับวัด

เนื้อหา: รับหมดไม่ว่าจะเป็นวัดสวยหรือสถานที่ปฏิบัติธรรม ข้อมูลข่าวสารจากทั่วประเทศนั้น ไม่มีวันที่ใครคนเดียวจะรู้ได้หมด ถ้าช่วยเป็นหูเป็นตาให้แก่กัน ก็คงจะมีประโยชน์อย่างมหาศาล

กติกา: นอกจากข้อมูลเกี่ยวกับสถานที่ บรรยากาศ ปฏิบัติ ฯลฯ ของวัดแล้ว ต้องขอรบกวนส่งภาพสวย ๆ มาประกอบบทความด้วยนะคะ

คอลัมน์: ธรรมะปฏิบัติ

เนื้อหา: ร่วมบอกเล่าประสบการณ์จริง ประสบการณ์ตรงจากการปฏิบัติธรรม เพื่อเป็นทั้งธรรมทาน และเป็นทั้งกำลังใจ สำหรับผู้ที่กำลังร่วมเดินทางอยู่

บนเส้นอริยมรรคเส้นเดียวกันนี้

<http://rirs3.royin.go.th/ridictionary/lookup.html>

คอลัมน์: ของฝากจากหมอ

เนื้อหา: นำเสนอข่าวสารในวงการแพทย์ หรือสาระนั้น่าร้อนเป็นประโยชน์เกี่ยวกับสุขภาพ ที่คนทั่วไปสนใจ หรือนำไปใช้ได้ เพื่อเป็นวิทยาทานให้กับผู้อ่าน จากแง่มุมต่างๆ ที่แพทย์แต่ละแขนงมีความรู้ความเชี่ยวชาญต่างๆ กัน

กติกา:

- ▶ หากเป็นบทความที่แนะนำให้มีการทดลองกินยา หรือแนะนำให้ผู้อ่านปฏิบัติตามด้วย ขอจำกัดเฉพาะผู้เขียน ที่เป็นผู้เรียนหรือทำงานในสาขาวิชาชีพที่เกี่ยวข้องเท่านั้น เพื่อป้องกันการนำเสนอข้อมูลที่คลาดเคลื่อน และอาจส่งผลกระทบต่อผู้อ่านได้ค่ะ
- ▶ หากนำเสนอประเด็นที่ยังเป็นที่ถกเถียงอยู่ในวงการแพทย์ ขอให้มีการอ้างอิงด้วย เช่น มาจากงานวิจัยชิ้นไหน หรือหากเป็นเพียงความเห็นส่วนตัวของหมอ ก็กรุณาระบุให้ชัดเจนด้วยค่ะ

๒. อ่านสัณนิท ก่อนคิดเขียน

เนื่องจากในแต่ละสัปดาห์ มีงานเขียนส่งเข้ามาเป็นจำนวนมากชิ้นขึ้นเรื่อยๆ ดังนั้น เพื่อเป็นการช่วยลดเวลา และลดภาระให้กับอาสาสมัคร ในการเข้ามาช่วยกันคัดเลือก และพิสูจน์อักษรของทุกบทความ ต้องขอรบกวนผู้ส่งบทความ เรียบเรียงงานเขียนตามแนวทางดังนี้ด้วยนะคะ

๒.๑ ตรวจทานคำถูกผิดให้เรียบร้อย

ก่อนส่งบทความ รบกวนผู้เขียนทุกท่านช่วยตรวจทานให้แน่ใจก่อนนะคะว่า ไม่มีจุดไหนพิมพ์ตกหล่น พิมพ์เกิน พิมพ์ผิดพลาด หรือเขียนตัวสะกดไม่ถูกต้องผ่านสายตาของผู้เขียนแล้ว

หากไม่แน่ใจตัวสะกดของคำไหน สามารถตรวจสอบได้จากที่นี่เลยคะ

เว็บเครือข่ายพจนานุกรม ราชบัณฑิตยสถาน

๒.๒ จัดรูปแบบตามหลักงานเขียนภาษาไทย

เพื่อให้ทุกบทความมีลักษณะของการจัดพิมพ์ที่สอดคล้องกัน ขอให้ใช้การจัดรูปแบบในลักษณะดังนี้คะ

- ▶ **เครื่องหมายคำถาม (?) และเครื่องหมายตกใจ (!)**
เขียนติดตัวหนังสือด้านหน้าและวรรคด้านหลัง เช่น “อ้าว! เธอไม่ได้ไปกับเขาหรือหรือ? ฉันนึกว่าเธอไปด้วยเสียอีก”
- ▶ **การตัดคำเมื่อขึ้นบรรทัดใหม่**
สำหรับคนที่นิยมเขียนแบบเคาะ [Enter] เพื่อตัดขึ้นบรรทัดใหม่ แทนการรูดคำอัตโนมัติของโปรแกรมคอมพิวเตอร์ อยากให้ช่วยดูการตัดคำด้วยนะคะว่าตัดได้อย่างเหมาะสม คืออ่านได้ลื่น ไม่สะดุด ไม่แยกคำ หรือไม่ขึ้นบรรทัดใหม่ฝากกลางวลีที่ควรอ่านต่อเนื่องกัน โดยไม่จำเป็น เช่น

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมชอกาเมนนั่นหนักไม่ใช่เล่น”

“ฉันไม่อยากให้เธอทำแบบนั้น ก็เลยบอกเธอไปว่าผลกรรมชอกาเมนนั่นหนักไม่ใช่เล่น” (อ่านง่ายกว่าค่ะ) หรือดูหลักเกณฑ์อื่นๆ ได้จากที่นี่เพิ่มเติมด้วยก็ได้คะ

ราชบัณฑิตยสถาน > หลักเกณฑ์ต่างๆ

<http://www.royin.go.th/th/profile/index.php>

๒.๓ ความถูกต้องของฉันทลักษณ์สำหรับชิ้นงานร้อยกรอง

สำหรับท่านที่แต่งร้อยกรองเข้ามาร่วมในคอลัมน์กวีธรรม ขอให้ตรวจทานให้แน่ใจสัณนิทนะคะว่าบทกลอนนั้น ถูกต้องตามฉันทลักษณ์แล้วหรือยังจะได้ช่วยกันใส่ใจและเผยแพร่แต่ในสิ่งที่ถูกต้องให้ผู้อื่นกันค่ะ

คุณผู้อ่านสามารถตรวจสอบ หรือหาความรู้เพิ่มเติมเกี่ยวกับฉันทลักษณ์ของกวีไทยได้จากที่นี่ด้วยนะคะ

ร้อยกรองของไทย

(โคลง ฉันท์ กาพย์ กลอน ร่าย)

<http://thaiarc.tu.ac.th/poetry/index.html>

๒.๔ ความยาวของบทความ และการจัดย่อหน้า

ปกติแล้วเราไม่จำกัดความยาวของชิ้นงานในทุกคอลัมน์ ค่ะ แต่ก็อยากให้ผู้เขียนใช้ดุลยพินิจด้วยค่ะว่า ความยาวประมาณใดน่าจะเหมาะสม โดยลองดูจากบทความที่ลงในเล่ม และลองเทียบเคียงความรู้สึกในฐานะผู้อ่านดูนะคะ

สำหรับเรื่องสั้น หรือนวนิยาย ที่อาจมีความยาวมากกว่าบทความอื่นๆ และมีการเปลี่ยนฉากอยู่บ้าง อย่าลืมเบรกสายตาผู้อ่าน โดยการขึ้นย่อหน้าใหม่เมื่อถึงจุดหนึ่งๆ ของเรื่องที่เหมาะสมด้วยนะคะ เพราะการเขียนเป็นพริด เห็นแต่ตัวหนังสือติดๆ กันลงมายาวๆ จะลดทอนความน่าอ่านของบทความไปอย่างน่าเสียดายค่ะ

หากบทความใด อ่านยากๆ หรือมีจุดบกพร่องที่ต้องแก้ไขเยอะมาก ๆ ทางทีมงานอาจจะต้องขออนุญาตเก็บไว้เป็นอันดับหลังๆ ก่อนนะคะ

๓. ส่งบทความได้ที่ไหน อย่างไร

๓.๑ กระดานส่งบทความ

เมื่อเขียน อ่านทาน และตรวจทาน บทความพร้อมส่งเรียบร้อยแล้ว งานเขียนทุกชิ้น สามารถโพสต์ส่งได้ที่ กระดาน “ส่งบทความ” ได้เลยนะคะ ที่: <http://dungtrin.com/forum/viewforum.php?f=2>

โดยหัวข้อกระทู้ ขอให้ใช้ฟอร์แมตลักษณะนี้นะคะ

(ชื่อคอลัมน์) ชื่อเรื่อง โดย ชื่อผู้แต่ง

เช่น

(สัพเพพระธรรม) เทพธิดาโรงงาน โดย คนไกลวัด
(ธรรมะปฏิบัติ) เส้นทางปฏิบัติ 1 โดย satima
(ของฝากจากหมอ) เครียดได้...แต่อย่านาน โดย หมออดิ

เพื่อช่วยให้ทีมงานสามารถจัดหมวดหมู่ของชิ้นงานได้เร็วขึ้นค่ะ

๓.๒ แนบไฟล์ Word มาด้วยทุกครั้ง

หากแนบเนื้อความลงในกระทู้เลย ฟอร์แมตต่างๆ เช่น ตัวหนา ตัวบาง ตัวเอียง จะหายไปค่ะ เพื่อความสะดวก รบกวนทุกท่านแนบไฟล์ Word ที่พิมพ์ไว้มาด้วยนะคะ (ในหน้าโพสต์ จะมีปุ่ม Browse ให้เลือก Attach File ได้เลยนะคะ)

ใครมีรูปประกอบ ก็ Attach มาด้วยวิธีเดียวกันนี้เลยนะคะ

และหากไฟล์มีขนาดใหญ่ ทำเป็น zip เสียก่อน ก็จะช่วยประหยัดพื้นที่ได้ไม่น้อยค่ะ

๔. ส่งแล้วจะได้ลงหรือไม่

ปกติแล้ว เวทีแห่งนี้เป็นเวทีที่เปิดกว้าง หากบทความนั้น ให้นื้อหาสาระที่เป็นไปเพื่อเกื้อกูลกันในทางสว่าง และเป็นแนวทางที่ตรงตามแนวทางคำสอนของพระพุทธเจ้า หรือเป็นประโยชน์ต่อผู้อ่านจากผู้รู้จริงในด้านที่เชี่ยวชาญ ก็จะได้รับรางวัลแน่นอนค่ะ

ทั้งนี้ รวมถึงความยากง่ายในการอ่านพิจารณาบทความ การแก้ไขจุดบกพร่องต่างๆ ในงานพิสูจน์อักษร หากเป็นไปอย่างคล่องตัว ก็จะช่วยให้อ่านพิจารณาชิ้นงานได้ง่ายขึ้นด้วยค่ะ

แต่หากบทความใด ยังไม่ได้รับคัดเลือกให้ลง ก็อย่าเพิ่งหมดกำลังใจนะคะ วันหนึ่ง คุณอาจรู้อะไรดีๆ และเขียนอะไรดีๆ ในมุมที่ใครยังไม่เห็นเหมือนคุณอีกก็ได้ค่ะ :)

และถ้าอยากเริ่มต้นการเป็นนักเขียนธรรมะที่ดี ก็ลองติดตามอ่านคอลัมน์ เขียนให้คนเป็นเทวดา ที่คุณ ‘ดังตฤณ’ มาช่วยเขียนเป็นนักเขียนประจำให้ทุกสัปดาห์ดูนะคะ

ขออนุโมทนาในจิตอันมีธรรมเป็นทานของท่านนะคะ

ธรรมะใกล้ตัว
dharma at hand

มาร่วมเป็นอีกหนึ่งกำลัง ที่ช่วยสร้างภาพใหม่ให้กับพระพุทธศาสนา
ด้วยการร่วมส่งบทความ ข้อมูลเพิ่มเติมได้ที่ท้ายเล่ม หรือที่
<http://dungtrin.com/dharmaathand/>